

LIÊN LẠC

Tiếng nói của Hướng Đạo Trưởng Niên
Nhóm Tinh Thần B.P Thực Hiện

SỐ ĐẶC BIỆT:
TƯỜNG NIỆM TRƯỞNG TRẦN VĂN THAO

Bản Tin Liên Lạc
Tiếng Nói của
Phong Trào Hướng Đạo
Trưởng Niên Việt Nam

Ban Sáng lập

Lê Văn Ba
Phan Như Ngân
Trần Văn Thao

Tiền Nhiệm

Nguyễn Trung Thoại

Đơn vị phụ trách

Văn Phòng Hướng Đạo Trưởng Niên

Tổng Thư Ký
Lê Thanh Bình

Liên Lạc phát hành mỗi năm 4 số
XUÂN, HẠ THU, ĐÔNG

Bài Vở, thư từ xin gửi về
Lê Thanh Bình
PO Box 111604
Campbell, CA 95011-1604
USA

D.T: (408)866-4219
FAX: (408) 866-4219
Email: baolienlac@yahoo.com

Hình bìa
Trưởng **TRẦN VĂN THAO**

Chúc Mừng Năm Mới

Hướng Đạo Việt Nam
Văn Phòng Trưởng Niên

THƯ CHÚC TẾT

Kính gửi Quý Trưởng Niên!

Năm 2007 là năm đánh dấu một bước tiến khá dài trong lịch sử Phong Trào Hướng Đạo, Thế Giới kỷ niệm 100 năm ngày thành lập và Hướng Đạo Việt Nam Hải Ngoại tổ chức Trại Thăng Tiên 8 thành công rực rỡ. Đây cũng là thời gian nhìn lại những thành tựu và những cố gắng của toàn thể các ngành trong phong trào. Chúng ta đã đưa hoạt động của HĐVN gắn liền với Hướng Đạo tại các quốc gia đang cư trú. Hơn thế nữa, Các Trưởng HĐVN đã thể hiện được tinh thần dân tộc lồng trong khung cảnh khó khăn về văn hóa bản xứ! Phong trào HĐVN nằm trong phong trào HĐ các nước có người VN cư trú, đã làm nổi bật được bản sắc văn hóa VN, làm cho huynh đệ HĐ quốc tế vô cùng nể phục.

Riêng Văn Phòng Trưởng Niên, kể từ nhiệm kỳ bầu cử trong Trại Thăng Tiên 8; tháng 7 năm 2006 đến nay, đã dậm chân tại chỗ và dường như chưa thể hiện được cố gắng của đàn anh tin giao; không tiếp tục được các nhiệm vụ. Tờ Báo Liên Lạc bị trì trệ và Văn Phòng Trưởng Niên cũng chưa thể hiện được sự linh động về phối hợp và tổ chức. Đây là một trong những lỗi lớn của cá nhân tôi. Tuy vì những bận rộn cá nhân không thể hoàn thành, nên đã làm buồn lòng các trưởng đã tin giao mà bầu cho tôi vào ghế đại diện: Văn Phòng Trưởng! Tôi sẽ cố gắng hết sức làm việc trong thời gian tới.

Năm mới Mậu Tý lại về, đánh dấu thêm một năm chúng ta rời bỏ quê hương yêu dấu, thêm một tuổi và thêm những trăn trở trước vận mạng đất nước. Nhân dịp này, cho tôi gửi lời chúc Tết và nguyện cầu ơn trên ban phúc lành đến các Trưởng và gia đình được sức khỏe dồi dào, hạnh phúc để phục vụ Phong Trào Hướng Đạo nói chung, Hướng Đạo Việt Nam nói riêng mãi mãi là Phong Trào giáo dục có ích; hãnh diện là một Phong Trào đào tạo Công Dân tốt cho một Việt Nam tự do, dân chủ trong tương lai.

Xuan Mau Ty 2008
Văn Phòng Trưởng / VPTN/HĐVN

Nguyễn Thanh Huy
Trâu Rừng Hay Cười

Năm Tý, nói chuyện Chuột

Đặc biệt tặng các Chim Non, Sói và các Ấu Trưởng

Các em nhỏ ở bên nhà, khi nói đến loài chuột, sẽ hình dung ngay trước con chuột nhắt, với bộ lông màu xám đặc thù (màu chuột – gris souris / grey mouse) nhỏ bé chỉ bằng ngón tay cái. Chuột nhắt làm ổ rồi sinh sôi nảy nở rất mau - chuột cái có thể đẻ 2 lần một năm, mỗi lần 5, 6 chuột con - trên rui kèo, lỗ hổng trên vách sát mái hay chân tường sát nền nhà. Chỗ chuột nhắt ưa ẩn thân nhất là xó xỉnh tối tăm khuất mắt, khô ráo như gầm giường, đáy tủ, ngăn kéo chứa quần áo. Nếu may mắn chui được vào vựa lúa hoặc thạp, vại, vò, v.v.. chứa gạo thì không cứ chuột nhắt mà cả họ hàng nhà chuột thực là sung sướng phả phê như... chuột sa chính gạo ! Và chuột nhắt có kẻ thù truyền kiếp là mèo, chuyên rình và săn bắt chuột. Nếu vô được lại chơi ác độc : lơi móng buông thả chuột tưởng được thả vội chạy đi, để nhảy theo chộp lại nhiều lần chán chê rồi mới cắn chết, ngậm xác chuột tới khoe công với chủ nhà. Cho nên người ta đã nói : ham hố như mèo thấy chuột ; lại đổi vị trí chủ động, nói : len lét như chuột thấy mèo. Và chê con mèo : chơi khăm như mèo vờn chuột.

Anh em gần cận với chuột nhất là chuột bạch, nhỏ bé như vậy, có bộ lông trắng tinh, cặp mắt tròn đen và chót mũi hồng tươi. Các sói, chim non và bạn bè cùng lứa tuổi có lẽ từng nắn nỉ ba má mua chuột bạch đem về nuôi, vì con vật nhìn khá dễ thương, lại thường bán với chiếc lồng (như lồng chim) nan tre hay gỗ, chuốt nhẵn rồi sơn quang dầu (vernish / varnished), có hai chiếc cống tí xíu bằng sành bằng sứ hay ống trúc dựng đỡ ăn nước uống, và một chiếc ống vòm nan thưa có trục xoay treo cao để chuột leo trèo và chơi thể dục, chui vào vòm dùng cả bốn chân chạy làm cho quay tít cả giờ không chán.

Anh em giòng họ của chuột nhắt, có thân hình nhỉnh hơn gấp ba gấp bốn, là chuột đồng, chuột trù. Chuột đồng bộ lông màu nâu đậm hay nhạt, óng ánh khá đẹp mắt như lông sóc nâu. Đào hang ở bờ ruộng lúa, chân đê hoặc bờ ruộng bờ đường, bãi hoang gần kề với cánh đồng, cho khỏi phải đi kiếm ăn xa lúc đói bụng. Sau khi gặt lúa xong, nhà nông bắt chuột đồng bằng cách hun khói ở một đầu hang, để chiếc nơm chặn ở đầu kia – là lối thoát hiểm của chuột – nhìn ra dễ dàng vì khói sẽ bốc lên. Chuột bị hun tức thở, sợ lửa và sức nóng, tất vọt ra lối thoát duy nhất đó ; vì thế tọt vào cái nắp nơm có ống ngàm, bộ phận bên trong như cái phễu bóp nhỏ dần, ở cuối là nan vót nhọn khiến chỉ có lối một chiều để len lách chui lên rồi mắc kẹt cả chòm nhà chuột ở khoảng trống chừa sẵn trên chót. Nơi đồng quê khắp nước, thịt chuột đồng

với ếch – có người gọi là “gà đồng” - là món dễ kiếm, có thể thay thế cho thịt heo (lợn), cá tôm, mà không tốn tiền mua. Nhiều người ăn quen cho rằng thịt chuột thơm ngon chẳng kém thịt gà. Và các tay đầu bếp trổ tài nào luộc, nào nướng chả, nào chiên xào, nào băm viên,... Tùy khẩu vị mỗi nhà, sẽ nêm gia vị : muối hay nước mắm, đường, hành, tỏi, xả, tiêu, ớt, ngò, ngò gai, húng, rau thơm.

Cùng cỡ chuột đồng nhưng bộ lông xám đen xấu, luôn hi hục đào bới dưới mặt đất, mũi thính và nhãn lực thấp kém do không cần dùng, là con chuột chù. Loài chuột chù xua đuổi được mọi đe dọa làm môi cho chó, mèo hay người, vì toát ra chung quanh chu vi rộng một mùi hôi rất mạnh ; người ta nói : hôi như chuột chù (hoặc ổ chuột chù). Mùi chuột chù đặc lực không kém mùi nước tiểu của con chồn hôi có bộ lông khoanh đen trắng với chiếc đuôi dài dựng thẳng rồi cuộn tròn ở cuối ; đó là vũ khí phòng thân chồn có thể tia vọt ra xa như vòi nước cứu hỏa về phía địch thủ đang đe dọa khiến con vật hung dữ nào cũng phải nín hơi bỏ chạy. Chuột chù đã không ăn được, còn bị nhà nông Việt Nam ghét bỏ hẳn thấy là đập chết vì chuyên đào hang bắt trùn và sâu bọ là thức ăn của nó. Những cái hang chuột chù dài, ngang dọc nhiều tầng, có thể làm sụt nền nhà, luống rau hay bông trái, cho dù như thế góp phần tích cực tiêu trừ sâu bọ, làm cho đất ải và thoáng, thuận lợi và tăng hoa màu trồng tía mùa sau. Ở nhiều nước Tây phương, chuột trù (taupe / mole) thuộc giống vật được bảo vệ, không cho giết hại.

Theo âm lịch, năm Tý tức là năm tượng hình bởi con chuột. Chuột Tý trong ngôn ngữ Âu-Mỹ dịch là “rat” , tên gọi chung loài chuột. Danh từ này làm cho con vật nghĩ đến đầu tiên không phải là con “mouse” bé nhỏ hay con chuột lang hiền lành dễ thương, mà là con “chuột cống” (rat d’égout / sewer-rat) thân hình khá to màu xám xỉn, đuôi dài lê thê, trông thấy ở bãi rác, miệng cống, hoặc lọt vào bếp, lục lọi tìm thực phẩm. Chuột sinh sống trong đường mương, cống rãnh, ống thoát nước, vì chuột bơi lội giỏi và không thể trú ẩn trong nhà được với thân hình vừa to vừa đậm đĩa bùn đất. Cũng có thể chuột thích làm tổ, đào hang, ở nơi hoang dã ; tại vùng quê hay nhà có vườn rộng thì chuột chỉ mò vào nhà khi không kiếm ăn được ở ngoài. Chuột cống lại bị ghê tởm vì bộ vó dơ bẩn, nhiều khi thấy người không bỏ chạy ngay mà còn ngó gườm gườm trông chừng như thách thức. Chuột cống phạm ăn, thịt thú, gia súc hay người chết cũng không từ. Không thiếu gì chuyện kể về cảnh ngộ những người bị cùm giam trong ngục tối đã bị cả đàn chuột xúm vào gặm nhấm ; người ốm nặng hay ngất xỉu không thể la hét cự quạ cho chúng bỏ đi khi hồi tỉnh có thể thấy đã mất vành tai, chót mũi, một vài đốt chân tay... Ấn tượng ghê tởm càng tăng

cường khi phát giác rằng chuột cống là một mắt xích quan trọng reo rắc bệnh truyền nhiễm, hiểm nghèo đặc biệt là dịch hạch (peste / bubonic plague).

Danh hiệu chuột cống thực ra có ý nghĩa khác. Theo học giả Nguyễn Đổng Chi trong cuốn Kho Tàng Chuyện Cổ Tích Việt Nam, chính ra là “chuột Hương Cống” (Hương là khoa thi từng xứ Bắc và Trung khi xưa, Cống là nho sinh thi đỗ ở kỳ thi đó : ông nghề, ông cống).

Sự tích kể rằng ngày xưa ở Nghệ An (tỉnh miền Bắc Trung phần, tiếp giáp với tỉnh Ninh Bình, địa đầu miền Bắc (khu vực từ Thanh Hóa lần lượt đến Nghệ An và Hà Tĩnh, nên có tên gộp chung là Thanh-Nghệ-Tĩnh), có một thanh niên trúng tuyển kỳ thi Hương và từ đó được dân làng trịnh trọng gọi là ông Hương Cống. Ông ta nuôi một con chuột đực có khả năng diệt trừ những con chuột khác nên được mọi người chăm sóc tin dùng. Ít lâu sau ông Hương Cống được triệu về kinh nhận chức quan, để con chuột ở nhà tiếp tục phận sự. Đâu có ngờ con chuột sống lâu thành tinh ; con yêu tinh chuột có thể biến hóa thiên hình vạn trạng. Biết ông Hương Cống vắng nhà dài hạn, chuột hóa phép thành một Hương Cống y hệt từ hình dáng, bộ điệu, lối ăn tiếng nói, điềm nhiên xuất hiện, nói với vợ con Hương Cống và làng xóm rằng được phép vua cho về thăm quê. Ai cũng tưởng là Hương Cống thực và không nghi ngờ gì. Vài lần thăm quê như vậy khiến bà Hương Cống có bầu, hạ sinh một bé gái.

Thế rồi một ngày kia, ông Hương Cống chính hiệu trở về làng trước sự ngạc nhiên sững sốt và sợ hãi của vợ con và mọi người, trước hai Hương Cống như hai giọt nước, không thể phân biệt ai chân ai giả. Sau bị giải lên quan huyện xét xử. Qua nhiều lần thẩm vấn hai nghi can và nhân chứng, gạn lọc dữ kiện, huyện quan tinh tế phân tách là từ ngày Hương Cống vào kinh đô, con chuột già đã biến mất. Quan huyện liền mời một vị phù thủy nổi tiếng trừ ma tới công đường giúp trừ tà. Trước bàn thờ linh thần có hai Hương Cống bị trói quì gối, vị pháp sư bắt quyết, niệm chú và khấn khứa. Hương Cống giả lẫn ra chết, hiện nguyên hình chuột. Vào lúc ấy, đứa bé gái ở nhà với mẹ cũng chết và chỉ là một con chuột bé nhỏ.

Từ đó người ta gọi kẻ giả dối lưu manh, đội lốt người lành hay mạo danh để lừa bịp người khác thủ lợi là “đồ chuột Hương Cống”. Nay chúng ta có thể gọi gọn là “chuột cống” cũng được vì đáng ghê tởm chẳng khác loài truyền bá bệnh dịch và sống dơ bẩn như thế.

Voi Già – Xuân Mậu Tý
2008

PHÂN ƯU

Vô cùng thương tiếc khi hay tin

Trưởng
Giuse Trần Văn Thao
(Cọp Yên Tử)

Đã mệnh chung vào lúc

7:30 chiều ngày 21 tháng 2 năm 2008

tại Burlington, Vermont, Hoa Kỳ

hưởng thọ 101 tuổi

Hội Đồng Trung Ương HĐVN thành kính
phân ưu cùng tang quyến, nguyện cầu linh hồn

Trưởng Giuse Trần Văn Thao
sớm hưởng nhan Thánh Chúa.

HĐVN tại Hải Ngoại:

Ban Thường Vụ HĐTU HĐVN

Cùng các đơn vị thuộc:

Miền Tây Bắc Hoa Kỳ

Miền Tây Nam Hoa Kỳ

Miền Trung Hoa Kỳ

Miền Đông Hoa Kỳ

Chi Nhánh Gia Nã Đại

Chi Nhánh Đức

Chi Nhánh Pháp

Chi Nhánh Úc Đại Lợi

HĐ Trưởng Niên

Thành Kính Phân Ưu

Bút ký Hưởng Đạo:

HỒN VIỆT và MỘT LỜI TUYÊN HỨA

Ý Nga

Tiền túi bỏ ra, tiền xa góp vào.

Tiền “bỏ ra” rất hào phóng, tiền “góp vào” phải dè-dặt và thận trọng tối đa.

Sức người hữu hạn mà sức mạnh của đồng tiền thì vô song. Chúng tôi tránh tối đa những “sức mạnh” rối rắm để lá cờ Hưởng-Đạo tại Calgary, Gia Nã Đại luôn được “nhuộm sáng ngời” trong câu hát hàng tuần: “Nâng cao lá cờ HĐ nhuộm oai-hùng, sáng ngời. Ta cùng đi, cùng xây đời mới” (1)

Giữa “thành hình” tới “thành lập” khác nhau có 1 chữ nhưng từ những đêm thức thật khuya để thảo-luận, bàn bạc cho thành... hình một phong-trào HĐVN đến khi Liên-Đoàn Hồn Việt tại Calgary thành... lập cũng “trầy vi, tróc vảy”.

Chúng tôi đi tìm những người bạn “Thân Ái Bất Tay Trái” từ năm 2000 mà mãi đến ngày 19.7.2003 mới là ngày Liên-Đoàn Hồn-Việt (ghi danh với Hưởng Đạo Canada là Group 252) được chính-thức ra mắt với Cộng-Đồng Người Việt tại địa phương; với sự góp sức trực-tiếp của 4 trưởng:

- Trưởng Nguyễn Xuân Linh: trước năm 1975 là Đạo Trưởng đạo Ninh Thuận; có sinh-hoạt HĐVN cho nhà thờ tại Calgary, từ 1985-2000.

- Trưởng Nguyễn Trọng Quỳnh: “Tráng Lên Đường” của Liên Đoàn Ra Khơi ở Phi Luật Tân từ 1981-1983. Sinh-hoạt HĐ Group 217 Brown Sea từ 1985-2000 (hình như sinh-hoạt chung với trưởng Linh)

- Trưởng Phan Thế Vinh: trước năm 1975 sinh-hoạt ở đạo Lâm Viên với trưởng Lâm Mậu Dũng-Gấu Diêm Đạm, Kha Đoàn Hoài Vân Hâu, Thiếu Đoàn Trần Quốc Toàn, Ấu Đoàn Lê Lai và hiện đang giữ vai trò Liên Đoàn Phó Liên Đoàn Hưởng-Đạo Canada: “S. Francis Assissi, Scout Group 249”

- Và tác giả, hiện đang giữ vai trò Bầy trưởng (Akela) của Liên Đoàn Hưởng-Đạo Canada : “S.Francis, Scout Group 252”.

Gần 3 năm mới có được Hồn Việt vậy mà ra mắt chưa được 2 tháng thì Hồn Việt gặp chuyện buồn vì sóng gió kéo đến: 8 bàn tay “thân ái” bắt nhau, với đi hết 2, còn lại 6. Quả thật, vượt qua được chặng đường khó-khăn về tài chánh để hoạt-động là chuyện tương đối dễ-dàng hơn, so với chuyện “khó-khăn coi thường” (1) giữa tình đoàn-kết anh em huynh trưởng và phụ-huynh. Chính vì không muốn sóng gió xảy ra thêm một lần nữa, trong buổi lễ Giáng Sinh năm 2004 vừa rồi, trưởng Vinh đã tha-thiết kêu gọi mọi người: “Làm huynh trưởng, chúng tôi chỉ muốn xắn tay áo thực-hành mà không 1 mụu cầu danh vọng gì cho cá nhân cả. NÓI ÍT và LÀM NHIỀU! Chúng tôi cố-gắng tối đa để các cháu học-hỏi và thể hiện sự tiến-bộ trong đời sống hàng ngày, qua những việc làm nhỏ bé nhất. Là phụ huynh, chúng tôi thiết-tha kêu gọi nơi Quý Vị sự tha-thứ, nếu chúng tôi có làm điều gì phật lòng Quý Vị. Chúng ta hãy góp sức với nhau, chung vai CHIA-SẺ

những khó-khăn vì tương-lai của các cháu. Xin đừng nghe những lời chỉ-trích của kẻ xấu mà biến sự CHIA-SẺ thành sự CHIA-RẼ lẫn nhau. Gia-đình Hưởng-Đạo phải là 1 gia-đình đoàn-kết nhất trong tất cả các hội-đoàn VN! Bởi vì chúng ta phải làm gương tốt cho các cháu!”

Thưa quý Trưởng

Cho đến nay Hồn Việt có tổng-cộng: 30 gia-đình, 45 em; gồm 1 thiếu đoàn Trần Quốc Toàn 12 em và 1 Ấu Đoàn Phù-Đồng 36 em; dưới sự chịu trách-nhiệm trực-tiếp của 3 trưởng:

- Trưởng Nguyễn Xuân Linh, cố vấn
- Trưởng Phan Thế Vinh, Liên Đoàn Trưởng
- Tôi gánh vác vai trò của Akela.

Ít người chịu trách-nhiệm, đương nhiên việc để làm phải... nhiều.

Chúng tôi vẫn tiếp-tục đoạn Đường Hưởng-Đạo, dù rằng những khó-khăn vẫn còn chông gai trước mặt và chuyện đụng chạm không làm sao tránh khỏi.

Đã làm việc chung thì ai cũng phải hy-sinh. Mà làm hưởng-đạo... sinh thì càng phải... hy-sinh nhiều hơn nữa: vừa làm việc, vừa hy-sinh mới được Việc Chung và Việc Lớn.

Một Liên-Đoàn gồm có 48 trẻ mà chỉ có 3 người làm thôi thì khổ nhọc có khổ nhọc thật đó nhưng không khổ... tâm! Sợ nhất là người đông mà ý-kiến “bàn ra” thì nhiều nhưng chẳng ai “tán vào” cho được việc! Cũng may trong Liên-Đoàn có vài phụ-huynh rất tế-nhị, tuy không làm huynh trưởng nhưng lại giúp-đỡ chúng tôi rất chân tình, họ nghe những lời CHIA-RẼ của kẻ xấu nhưng lại đến với chúng tôi bằng sự CHIA-SẺ mọi khó-khăn. Chính họ lại là những người luôn khích-lệ tinh-thần chúng tôi trong những lúc gặp sóng gió.

Dòng nước nào từ nguồn tuôn ra biển rồi cũng phải chấp-nhận định-luật của thiên-nhiên: rác rưởi rồi sẽ bị đào thải.

Mai ta không còn lại gì

Nụ cười còn đọng, phòng khi u buồn

Giống hoài chỉ một tiếng chuông

Con đường Hưởng Đạo là đường tiến thân

Chúng tôi nghiên-cứu những chương-trình làm việc rất chặt-chẽ, lúc đầu là chương-trình cho mỗi tuần, về sau cho mỗi tháng, với sự cố-gắng phối hợp giữa 2 nền văn-hóa Mỹ, Việt thật nhịp-nhàng để trẻ không rơi vào cảm giác lạc lõng với chính những người cùng chủng-tộc. Ví dụ: Chúng tôi chủ-trương dùng tiếng Việt để đối thoại với trẻ, nhưng nếu có nhiều ánh mắt ngơ-ngác thì chúng tôi phải dịch sang tiếng Anh ngay để thay đổi những “nếp nhăn chưa đến tuổi” của trẻ.

Nhờ được tham-dự đầy-đủ những khóa Đào-Tạo Huynh Trưởng Canada; nhờ rút kinh-nghiệm từ những tài-liệu HĐ VN, Canada, Ý do các Trưởng ở xa đã gửi về cung-cấp và những khóa học về Tâm Lý Trẻ Thơ của nước Ý Đại Lợi (Italy), chúng tôi đã có dịp nghiên-ngẫm và thực-hành một cách thuận lợi những ước mơ giáo-dục muốn đưa vào tâm-hồn trẻ.

Buồn cười nhất là lúc tôi đi tìm nhạc HĐ cho các em, tôi “đánh tín hiệu” TÍCH TÍCH TÍCH, TÈ TÈ TÈ, TÍCH TÍCH TÍCH (S.O.S.) đi khắp nơi trên thế-giới và được quý trưởng

sau đây gửi cho:

- Nguyễn Ngọc Anh-Trâu Tạo Tác ở IL, Mỹ
- Hoàng Văn Bính ở Texas, Mỹ
- Nguyễn Xuân Hoàng Quân ở PA, Mỹ
- Phạm Dong, Trần Long ở California, Mỹ
- Tô Văn Phước – Gà Lôi ở Đức
- Trần Gia Bình – Sóc Yêu Đời ở Pháp

Tôi đem nhạc về hí-hửng khoe với một trưởng thì “Người Trong Nhà” mới phán cho 1 câu... xanh rờn: “Tôi cũng có nhạc này!” Tôi buồn. Trưởng Vinh càng buồn hơn. Tôi khuyên anh bằng 1 câu thơ của tháng 10.2003 mà như tự nhắc mình phải giữ lửa HĐ:

Anh ơi! Đừng buồn nhé anh!
Đường xa không cần vội nhanh
Hơn nhau ở người dai sức
Sá chi mới điểm khởi hành (4)

Song song với những kỹ-thuật chuyên-môn của HĐ, chúng tôi chú trọng đến sự khích-lệ tinh-thần thi đua hàng tuần giữa các em, bằng những phần thưởng cho trẻ giỏi đã đạt được số điểm cao.

Chúng tôi lên chương-trình chính cho 2 năm đầu, gồm 6 điểm:

- Kỹ-luật tập thể;
- Lễ-phép;
- Giúp-đỡ mọi người;
- Thể lực;
- Tiên học lễ, hậu học văn;
- Văn-hóa Việt tộc

1-Kỹ-luật tập thể: Đồng phục nghiêm chỉnh. Chúng tôi bỏ nhiều thì giờ để tập cho trẻ đội hình; đi, đứng, nghiêm nghỉ đầu ra dó (quý trưởng Canada bảo rằng chưa thấy một Âu-Đoàn nào tại tỉnh bang này tập được đội hình đều-đặn như Hồn Việt). Chúng tôi khuyên-răn các em phải nghe lời đội trưởng và đội phó.v.v...

Giờ nào việc ấy, tôi luôn kèm các em rất kỹ-càng để tránh tình-trạng trẻ hỗn-hào với huynh trưởng hoặc trẻ đánh lộn lẫn nhau. Nếu cần bỏ ra 30 phút để sửa đổi cho lỗi lầm của 1 trẻ vô kỹ-luật chúng tôi cũng không ngại vì chúng tôi rất sợ cảnh “Con sâu làm rầu nồi canh” đã phải chứng-kiến nơi 1 Liên Đoàn bạn.

2-Lễ-phép: Điều này chúng tôi đòi hỏi 1 sự tuyệt-đối; nhất là sự lễ-độ đối với người lớn.

Thấy trẻ hỗn-hào với phụ-huynh, chúng tôi tìm đủ mọi cách để nói chuyện riêng với trẻ và sau đó chọn hẳn 1 đề-tài chung để giải-thích cho các em khác ngay.

Chúng tôi căn-dặn trẻ trước khi nói với người lớn phải “Dạ”, em nào quên “Dạ” tôi giả vờ nhặt dưới đất chữ “Dạ” lên và bỏ vào miệng của trẻ với lời chú-thích:

- Con làm rớt chữ “Dạ” lấm lem rồi nè!

Trẻ cười vui-vẻ nhưng trẻ biết rằng quên như thế sẽ bị Akela trừ điểm vì tay tôi giả vờ làm dấu ngay vào danh-sách 1 điểm trừ bên cạnh tên của trẻ, làm với chủ ý cho trẻ thấy rõ, nên những lần sau trẻ không dám “quên” nữa. Có trẻ méc tôi rằng:

- Dạ hôm qua em của con nó nói “chiện dơi” con nó hồng có chịu dạ. Nó nhỏ hơn con mà nó hồng dạ, con lượm “chữ dạ dính đất” cho nó ăn “dòi”.

- Ăn... “dòi” ghê quá hén? Nó ăn... “dòi”, rồi nó có chịu dạ hông?

- Dạ có chứ! Nó sợ con méc trưởng, “dòi” nó sẽ bị “chừ” điểm sao!

- Con méc trưởng, “dòi” trưởng trừ điểm nó, con hồng tội nghiệp nó sao?

- Trưởng nói ai nói “chiện dơi” lớn mà hồng dạ là hư mà!

- Ủ đúng rồi! Con giỏi lắm!

3-Giúp-Đỡ Mọi Người: Bằng những việc nhỏ nhất và cụ-thể nhất trong ngày của trẻ: Mỗi ngày phải làm 1 việc giúp-đỡ mọi người, 7 ngày 7 việc, phải được thực-hành, ghi vào danh-sách và đưa cho phụ-huynh ký tên trước khi nộp cho chúng tôi để lấy điểm. Làm hoài, lâu ngày thành thói quen, các em tự nhiên trở thành những đứa trẻ rất siêng-năng trong gia-đình. Nhiều phụ-huynh tâm-sự với chúng tôi rằng:

- Cám ơn quý anh chị, chúng tôi ngạc-nhiên hết sức, trước đây nó không biết làm bất cứ việc gì khác hơn là ngồi lý trước cái ti vi và computer để chơi những trò điện tử. Bây giờ việc gì nó cũng đòi giành làm.

Những phụ-huynh không cho con em tham-gia chương-trình Giúp-Đỡ Mọi Người của chúng tôi đưa ra, lại là những phụ-huynh hay chỉ-trích nhất và thường than phiền về sự “không tiến-bộ trong HĐ” của con cháu mình nhất. Họ đưa con cháu đến với HĐ nhưng họ không cho chúng tôi có cơ-hội để giúp trẻ.

Có gia-đình chị Phải, ở gần địa-điểm sinh-hoạt của chúng tôi, chỉ vì nhìn thấy lá Cờ Vàng bay phất-phới mỗi sáng thứ 7 mà đã đem 2 đứa cháu ngoại đến... chơi, rồi xin gia nhập Hướng-Đạo luôn. Sáng thứ 7 nào chị cũng dắt 2 cháu đến và ngồi chờ cho đến hết giờ mới đưa các cháu về. Trước mặt 1 phụ-huynh khác, chị bảo:

- Tôi bắt đền cô chú đó nhen! Mấy đứa nhỏ bây giờ thương trưởng hơn tôi rồi. Cô chú đã bỏ bùa gì cho 2 đứa cháu ngoại của tôi mà tôi với ông ngoại nó làm gì nó cũng đòi theo... phụ. Con Ánh vào trường học cũng theo giúp-đỡ cô giáo và được cô giáo khen nữa! Ở nhà bây giờ chúng giỏi lắm! Tôi rất mừng khi thấy HĐ VN mình làm được những điều hay như vậy!

Hai trẻ khác, mới lên 3, lên 4; theo chân của anh chị Khánh-Thảo và chị Thương đến xem anh chị của chúng sinh-hoạt. Chỉ xem thôi mà trẻ đã thuộc lòng những ám hiệu tập họp, trẻ cũng “nghiêm nghị như nhà binh” rất dễ thương, duy một điều hơi “khó xử” là về nhà trẻ bắt đầu đối cách xưng-hô, trẻ gọi ba má mình bằng... “Trưởng”

Ồi chào!!!

Thật không có gì vui cho chúng tôi hơn những phần thưởng tinh-thần ấy. Dù rằng 2 chiếc xe “mini van” của chúng tôi lúc nào cũng lủ khủ những đồ chơi và dụng-cụ sinh hoạt, không có chỗ cho người thứ 3 lên xe nhưng chúng tôi cũng cố mà tha về nhà mỗi tuần gần cả 100 tờ: vừa bài tập, vừa danh-sách GIÚP-ĐỖ MỌI NGƯỜI của trẻ để theo-dõi, chấm điểm và giải-thích thêm cho chúng những việc gì nên làm, nên thay-đổi .v.v... việc này làm chúng tôi mất thì giờ rất nhiều, nhưng chúng tôi muốn theo-dõi các em thật sát để có thể giúp-đỡ từng em một hữu-hiệu hơn.

4-Thể lực: Ngoại trừ những trẻ rất yếu về sức-khỏe ra, chúng tôi cố-gắng tạo cho trẻ thói quen tập thể-dục đều-đặn trong mỗi buổi sinh-hoạt. Cứ nhiệt độ trên 10 độ Celcius âm, nếu không có gió, thì dù tuyết rơi hay nóng bức, trẻ đều phải chạy bộ hoặc đi bộ theo chúng tôi và phải tập tối thiểu 5/20 động-tác thể-dục tự nhiên. Nhìn trẻ chạy lúp xúp trên tuyết, theo vòng tròn đã định vui lắm thưa quý Trưởng. Chúng vừa chạy vừa phun... khói trắng toát vậy mà sau 15 phút dừng lại là chúng đòi:

- Chạy nữa hông Chương? Con hồng thấy lạnh nữa dôi!”

Tôi ra dấu và cười:

- Chạy bằng một... nữa cái hông thì trường đâu có chạy được!

Tụi nhỏ ngơ ngác, tôi lợi dụng thời cơ cho chúng học 4 chữ chính tả: NỮA, MỘT NỬA, KHÔNG & CÁI HÔNG khác nhau ở chỗ nào ngay. Ở chữ NỮA tôi xô nhẹ 1 thiếu đã lớn nằm lăn quay ra tuyết và giải thích:

- Nếu chạy nữa thì sẽ té nằm xuống như vậy nè. Mà nằm thì phải dấu ngã nghe.

Nhờ mẹo này mà tụi nhỏ nhớ rất dai: Một Nửa cái bánh phải viết dấu hỏi.

Rồi nhân đỡ thiếu đang nằm đứng dậy, tôi cho trẻ chơi ném tuyết vào... bàn chân nhau. Thế là tôi dụ chúng... tập thể lực thêm được 15 phút nữa dưới cơn mưa tuyết vui ơi là vui! Vừa tập thể dục vừa học bài mà chúng không mệt, tôi cũng lời được nửa tiếng cho... cái eo

5-Tiên học lễ, hậu học văn: Tôi kể cho các em nghe thật nhiều về những chuyện vui, chuyện nào cũng nhấn mạnh đến sự hiếu thảo đối với cha mẹ, ông bà và tấm lòng thương yêu đồng loại. Tôi đem những tấm gương sáng trong liên-đoàn ra khen và phát thưởng rồi kể cho trẻ nghe:

- Chuyện cháu Bùi Mạnh Đan mới có 15 tuổi đã thay bố mẹ săn-sóc và biết chích thuốc cho bà nội

- Chuyện cháu Phạm Duy chưa được 10 tuổi nhưng đã rất sốt-sắng giúp-đỡ bà ngoại trong những việc lật-vật hàng ngày. Bà ngoại của Duy đã khen Duy “Đi hướng-đạo về ngoan lắm!” và bà đã thưởng cho Duy (bà ngoại của Duy vừa mới mất cách đây mấy ngày. Một ngày trước khi bà qua đời, khi bà bị té, chính Duy là người đã ở bên cạnh bà, đỡ bà dậy và dìu bà đến ghế ngồi. Ngày trường Vinh rước quý ni, sư từ chùa Bát Nhã về nhà tụng kinh cầu siêu cho bà thì cũng chính Duy là người đã rót nước mời trường uống)

- Chuyện cháu Nguyễn Khanh, 13 tuổi đã chỉ-huy được 11 em thiếu sinh đi chợ và lo được bữa ăn đầu tiên trong đời cho Liên-Đoàn Hồn Việt gồm có 54 người tham-dự với món kem tráng miệng và quà “Halloween” cho trẻ em đầy-đủ. (thủ quỹ cho em 100\$, em chỉ tiêu hết hơn 80 Gia kim mà thôi)

- Chuyện cháu Tấn Đạt 7 tuổi: một mình đi chợ với mẹ, biết mẹ có em bé mới sinh nên giúp mẹ khuân vác thức ăn như người lớn. (Trường Vinh tình-cờ đi chợ thấy được, đã kể lại cho cả Bầy nghe. Tôi phát thưởng và tuyên dương Tấn Đạt ngay để khích lệ các em khác cũng làm như vậy ở nhà. Chúng tôi quan-niệm nên kể cho trẻ nghe những chuyện thực-tế nhất để trẻ thấy ngay kết-quả những việc làm tốt mà trẻ đã đạt được, đồng thời nêu gương cho cả Bầy).

- Chuyện cháu Ánh 10 tuổi; cha Mỹ, mẹ Việt; mới

nhập bầy nhưng học bài quốc ca VN chỉ trong vòng 1 tuần là đã thuộc lòng và cầm micro hát trong phần chào cờ rất trang trọng.

Hôm 17.12.2004, sau khi cháu Ánh được phát phần thưởng nhờ vào số điểm cao Ánh đã đạt được kể từ Trung Thu đến Giáng Sinh (vào mỗi dịp lễ lớn như Tết Trung Thu, Giáng Sinh, kỷ-niệm Chu Niên, chúng tôi luôn luôn tổng-kết số điểm để phát thưởng cho trẻ, nhằm mục-đích tạo cho trẻ niềm hân-diện về những việc tốt mà trẻ đã thực-hành, nhất là niềm vinh-dự ấy được khen thưởng trước đông quan khách và phụ-huynh). Thấy Ánh có quà, cháu Đức 5 tuổi (em ruột của Ánh) đã phụng-phịu với chúng tôi:

- ”Sao con hồng có quà?”.

Tôi bảo:”

- Con phải giỏi như chị Ánh thì trường mới cho con quà được”.

Đức giận tôi, nó hồng thêm thủ-thỉ với tôi nữa. Vậy mà chiều cuối năm Dương Lịch 2004, qua điện thoại, bằng 1 giọng VN rất dễ thương, bằng những nhịp rất đúng, Đức đã hát cho tôi nghe trọn 1 bài quốc ca VN không sai 1 chữ nào cả (“đứng lên đáp lời sông núi” đàng hoàng chứ không phải “quốc-gia đến ngày giải-phóng”). Tôi sung-sướng áp ống nghe vào tai để uống giọng hát ngọt-ngào ấy bằng tất cả những xúc-động của một buổi chiều cuối năm đang rất... nhớ nhà.

Buông điện thoại xuống, chúng tôi đã ngồi ôn lại chuyện vui của 1 buổi tập văn-nghệ trước đó: Anh Bình, anh Dũng (ba của cháu Phạm Duy) và chúng tôi, sau gần ½ tiếng tập cho trẻ những bài hát rất đúng âm điệu và đúng nhịp, tôi bảo:

- “Các Sói phải hát cho lớn nha! Ai hát lớn trường sẽ thưởng”.

Cậu bé Đức nhà ta nghe thế liền... “hét” thật lớn, thế là mấy chục em khác cũng “hét” theo cùng 1 giọng rất cao làm 3 người chúng tôi... lắc đầu và cười trừ.

Ai ngờ thằng bé mụ-mắm cách đây 1 tháng chỉ biết ê a hát mấy câu đầu rồi... bí luôn mà hôm nay đã “đơn ca” ngon lành như thế.

Trong đời tôi, đó là lần đầu tiên tôi xúc-động trước 1 ca sĩ tí hon nhiều như vậy. Đúng là quà Tết quý!!!

Trẻ lên 5, lên 10 học hát cho được bài quốc ca, trong vòng 1 tuần (cháu Ánh) 13 ngày (cháu Đức); trong khi 1 người lớn lại không muốn chúng tôi chào lá cờ vàng mỗi khi sinh-hoạt và 1 người lớn khác thì lập-trường chính-trị thay-đổi như chong chóng. Chuyện đời thật lạ!

6-Văn-hóa Việt tộc: Chúng tôi dùng những trò chơi vui nhộn để lôi cuốn trẻ và lồng vào những buổi sinh-hoạt là những giờ Văn-Hóa Việt Tộc để hướng dẫn trẻ biết yêu thích ngôn ngữ Việt, yêu thích ca dao, tục ngữ Việt và từ từ đưa trẻ trở về với cội nguồn. Tôi giải-thích ý nghĩa những câu ca dao tục ngữ hay và tập cho trẻ múa theo ý nghĩa của những câu đầu tiên cho trẻ dễ nhớ:

- Tiên học lễ, hậu học văn

- Có công mài sắt, có ngày nên kim

- Lá lành đùm lá rách

- Chị ngã, em nâng

- Anh em như thể tay chân

- Nhà sạch thì mát, bát sạch thì ngon

Lần lần, chỉ cần tôi ra dấu về 1 động-tác vui nhất trong những màn “múa” ấy là trẻ nhớ ngay ra cả câu và đọc lâu lâu, nhìn chúng vừa đọc, vừa múa, vừa cười tôi chắc rằng quý Trưởng dù có khó tính đến đâu cũng thấy lòng vui vui với những nét ngây-thơ của chúng.

Với “Cuộc Chơi 6 điểm” trong 2 năm cần phải đạt được ấy, chúng tôi cũng đọc thêm nhiều sách báo thiếu nhi trong thư viện, gom lại những điều vui nhộn từ những phim ảnh, những chương-trình giáo-dục được cập nhật hóa hàng ngày nơi ti vi và báo chí để đem đến cho trẻ những nụ cười; bởi, trong Cuộc Chơi lớn này, những nụ cười của trẻ cũng sẽ là niềm vui của chúng tôi. Chúng tôi cứ cặm-cui làm, không hề bỏ phí 1 phút nào với các cháu trong những giờ sinh hoạt, mặc cho những chỉ-trích sau lưng của kẻ xấu chung quanh.

Hãy nhìn về một ngày mai,
Thương trẻ phải nghĩ đường dài
Đem niềm vui ra san sẻ
Làm đẹp thế hệ tương lai
Ngựa tốt, càng chạy, càng dai (4, 5)

Quý Trưởng kính

Hướng-Đạo là một phong-trào dùng trò chơi để... giáo-dục các em chứ không phải đem giáo-dục ra làm... trò chơi vì thế người huynh trưởng có trách-nhiệm là người phải luôn luôn ý-thức được vai trò của mình trong sứ mệnh phải tiếp nối với học đường, để các em thực-hành những điều hay đã được dạy-dỗ, đồng thời:

- Góp sức với gia-đình các em để đào-tạo các em thành những người hữu-dụng trong xã-hội;
- Đào-tạo cho các em luôn ở tư thế sẵn-sàng mỗi khi rơi vào hoàn-cảnh khó-khăn;
- Giúp các em hiểu được sự tháo-vát và phát-huy mọi khả năng bén nhạy trước mọi tình huống;
- Dạy các em biết thương yêu nhân-loại, biết quý mến mọi sinh vật, giữ-gìn môi trường thiên-nhiên và biết chia-sẻ trách-nhiệm với những người chung quanh.v.v...

Nhiều đêm tôi bị trái tim hành-hạ bởi những phiền-lụy không cách nào ngủ được, tôi lục-đục xuống nhà dưới (basement) định dọn-dẹp những thùng sách cao ngất trời xanh dọn từ bên Ý Đại Lợi qua, hãy còn nằm xếp đống trên người với mớ thời giờ hữu hạn của một người... thích làm việc xã-hội, nhưng tôi đành đầu hàng vô điều-kiện mà thu người vào phòng sách, xem hình sinh-hoạt và đọc những trang nhật ký HĐ để tìm chút niềm vui của kỷ-niệm và để xem mình còn có thể “Luôn luôn ta bền gan, rèn tâm-hồn trong sáng, dâng cho nước non nhà, muôn đời điểm tô cho xã-hội rạng ngời” (1) không. Những phút không ngủ được như thế, tôi thức trắng với từng nụ cười rạng-rỡ của trẻ trong các trò chơi, nhắm đến từng mục-đích của giáo-dục, mà Sói Già chúng tôi đã ra công soạn thảo, và thực-hành chung với các Sói Con:

- Nào là hình chụp cảnh trưởng Vinh đang yểm-trợ tinh-thần cho thằng bé, mà lúc mới gia nhập vào Âu Đoàn hai tay của nó lúc nào cũng thọc vào túi quần và 2 chân thì nhất định không chịu khép lại ở tư thế nghiêm, bây giờ nó đang đứng điều khiển một buổi chào cờ đầu ra đấy đang hoàng cho 4 đội: Trắng, Xám, Nâu, Đen. Bốn mươi người: vừa phụ-huynh, vừa huynh trưởng; vừa thân hữu, vừa sói

con; vừa chim non, vừa Sói Già; từ tuổi lên 4 đến tuổi ngoài thất tuần. Nam, phụ, lão, ấu; ai ai cũng phải nghiêm chỉnh theo tiếng hô “Nghiêm!” của sói con Nguyễn Trí (một sói con đã đạt được số điểm cao nhất trong Âu Đoàn sau khi trôi lên, tụt xuống rất nhiều lần để so tài với Nguyễn Khanh, Bùi Mạnh Đan và Chiêm Thu -trong cuộc chạy đua lên thiếu đoàn- vì Trí bị trừ điểm nhiều nhất do vi phạm kỷ-luật).

Trí là 1 biểu tượng cho sự thành-công của chúng tôi trong phương-pháp Giáo-Dục Bằng Trò Chơi vì nhờ sự mềm dẻo, uyển-chuyển của những trò chơi, chúng tôi đã dùng nụ cười mỗi tuần để từ từ đưa Trí vào kỷ-luật. Ngoài ra, Trí còn là một đội phó rất có uy với các Sói khác nhờ sớm ý thức được ý-nghĩa của sự giúp-đỡ mọi người (trong 1 lần đi chợ, cũng tình cờ, trưởng Vinh thấy Trí đang loay hoay phụ mẹ đưa bao gạo vào xe đẩy và kể lại tôi nghe, tuần lễ sau đó tôi tuyên dương Trí ngay trước Bầy và cho sói 1 điểm rưỡi trên 20, 20 là số điểm cao nhất trong mỗi kỳ sinh-hoạt, thường thì các em chỉ được thưởng ½ điểm thưởng thôi, 19 điểm ½ còn lại dành cho từng mục mà các em sẽ sinh-hoạt mỗi thứ 7). Trí vui ra mặt và thay đổi hẳn những thói xấu mỗi khi chúng tôi nhắc-nhở

- Kia là sói Hải (cháu ngoại trưởng Nguyễn Trung Thoại-Ngựa Chậu Khó) với nụ cười hiền như đức Phật Di Lặc và những câu trả lời rất đặc-biệt trong mỗi giờ ôn bài. Má của Hải cứ chê thằng bé hoài nhưng nó có cá tính rất dễ thương với bạn bè chung quanh (thú thật tôi “không ưa” má của Hải mấy vì tôi vốn là “dân giữ eo” và ăn kiêng rất kỹ cuối tuần, trong tuần phải “chạy” dài dài ai dại chi mà giỡn mặt với... bác sĩ; trong khi chị Hạ, má của Hải lại rất giỏi trong nhiệm-vụ lo về ẩm thực của Liên-Đoàn; mỗi khi tổ-chức lễ lạc gì cho các em là chị cứ bày ra những món rất ư là hấp-dẫn làm cái eo của tôi nhất định không nhúc-nhích chút nào cả). Sói Hải nhà ta vốn có họ-hàng với nhà... rùa nên chuyên môn đi trễ, bỏ áo ngoài quần liên tu ti và giờ tập thể-dục nào cũng bị điểm chót vì... chạy không nổi nên được bao nhiêu điểm “cộng” ưu tú Hải đều bị trừ gần hết. Vậy mà chúng tôi rất thương cái “nết” biết chia-sẻ với bạn-bè chung quanh của cậu nhỏ lắm!

- Nọ là sói Nguyễn Lộc (cháu nội của trưởng Nguyễn Xuân Linh), hiền như cục bột. Tôi hô “Đất ta!” và “Trời ta” nhiều lần liên-tục để thử độ nhạy bén của trẻ. Các em đáp: “Ta đứng! Ta ngồi!” và cười vang vì không còn phân-biệt được lúc nào đứng, lúc nào ngồi (tôi hô ngược với động-tác tôi làm), trẻ bảo nhau: “Trưởng làm sai hết rồi!” , thế nhưng sói Lộc nhà mình chỉ từ từ ngồi xuống y như cục... đất. Đang chạy thể-dục chung quanh những gốc thông tôi bắt ngờ hô: “Trời ta!” các em đáp: “Ta đứng!” chúng dừng lại và cười nắc nẻ vì các trẻ phía sau đang ngon trớn nhào tới, đứa nọ ngã lên người đứa kia. Trẻ cười, trẻ thử hi học mặc trẻ, sói Lộc cứ “làm cây thông đứng giữa trời mà” ... im. Ông Nội của Lộc bảo tôi rằng:

“Thằng này nó chẳng biết thích gì cả. Bố mẹ nó mua cho nó nhiều đồ chơi quá cho nên nó chẳng thiếu thứ gì. Hôm nọ chị thưởng quà cho nó, nó cũng vất đi, nó không ham thích gì cả”

Tôi vẫn quyết tâm chinh-phục thằng bé, tôi không muốn nhào nặn sói Lộc thành... cục bột thứ 2 nên tôi “hỏi thăm sức-khỏe của Lộc thường xuyên”. Thằng bé ngày càng dạn-

đi thêm với những câu chuyện kể cho tôi nghe mỗi ngày, đại khái như:

“Dạ thưa trưởng mẹ không cho con phụ rửa chén vì con rửa không sạch, con làm đổ nước bồn nhà...”

“Dạ trưởng, hôm qua con phụ mẹ thay tả cho em bé đó!”

“Ông Nội hỏi con sao không thấy bài tập của trưởng phát” v.v....

- Rồi Trần Huỳnh Newton, lúc chưa tròn 6 tuổi đã có trí nhớ rất tốt về 5 điều của Cách Ngôn Rừng. Sau buổi học đầu tiên, tôi ôn bài: trong khi các em nhủ mày nhủ-nhỏ vẫn chưa nhớ ra điều thứ 2 là gì thì Newton đã đồng-dạc trả lời thật to: “Sói con mở mắt, vểnh tai!” nhờ vậy Newton đoạt gói quà hấp-dẫn trong tay chúng tôi một cách rất hãnh-diện. Và từ đó 2 anh em nhà Newton ngày càng vượt trội bạn-bè.

- Còn sói Nguyễn Huỳnh Vinh nữa, mới nhập bầy có 3 tuần đã trút được chiếc “áo chú rể mới” ngay. Một lần, sau khi tôi giảng nghĩa rõ-ràng, dạy các em múa, đọc, hiểu và trình-bày lại ý nghĩa của câu tục ngữ “Anh em như thể tay chân”, Vinh trả lời:

“Dạ con biết mình phải thương anh em mình như thể thương cái tay với lại cái “chun” của mình.

Không cho trưởng đánh cái “chun” của con đâu! Nhưng mà ở nhà của con, con hổng có anh em, con có một mình hà!”

Tôi xoa đầu của sói và cười. Sói vẫn chưa chịu thua, sói sợ tôi không hiểu “tiếng Việt của sói” nên sói nhấn mạnh thêm: “Dạ con nói thiệt đó! Con hổng có anh em đâu!”

Còn nhiều lắm những lời nói dễ thương của các chim non, các sói con (có thì giờ, tôi sẽ gửi hình ảnh, trích nhật ký và kể hầu Quý Độc Giả nghe thêm sau nhé!)

Càng gần các em tôi càng vui theo từng sự hồn nhiên trong sáng của chúng, làm việc quên cả mọi phiền muộn Anh Liên Đoàn Trưởng của tôi theo chân 2 ông anh ruột, đi hướng-đạo từ nhỏ, nên quá rành rẽ về những thủ tục bắt-buộc của một người HĐ Sinh VN (từ khi nhập Bầy, mở mắt cho đến khi thành huynh trưởng) cho nên sau hơn 1 năm sinh-hoạt, anh ấy cứ nhắc mãi chuyện phải tuyên hứa của tôi. Một cách chủ quan, tôi cho là khộng quan-trọng vì tôi biết trong 25 năm tạm cư xứ người, tôi đã hiểu được hai chữ “dấn thân” là gì rồi. Ai cũng thấy tôi... có làm việc, cần gì đến những thủ-tục dài dòng ấy, cho nên tôi... cứng đầu, nhất quyết không đá động gì đến chuyện tuyên hứa cả và cứ hể thấy việc là xăn tay áo lên mà làm (“hứa” thì phải làm bằng cả con tim mà tim thì hôm đau, hôm khỏe; biết sống được bao nhiêu năm mà... “hứa), vãi lại còn một thủ-tục:

- Trước khi tuyên hứa sẽ có những phút tĩnh tâm. Trước mặt những người hiện-diện, em phải nói hết những khúc mắc trong lòng ra, sao cho “Trong sạch từ tư-tưởng, lời nói tới việc làm” (2)

Tôi vốn khéo nhẹn, đã nhẹn thì “tuyệt thực “ mấy ngày cũng không sao nhưng khi bắt đầu nói thì tôi ... nói cho đủ vốn lẫn lời chứ không thích... nữa với, nay nghiêng bên này, mai ngã bên kia. Không khéo rồi lại mất lòng nhau!

Trưởng Vinh tha cho tôi nhưng có 1 người không tha tôi về chuyện này, đó là trưởng Nguyễn Xuân Linh. Từng là 1 Đạo Trưởng thì rất nguyên-tắc, trưởng nhắc-nhở và tôi cứ

viện lý-do bận-rộn để thối thoát (mà tôi bận-rộn thật, trưởng cũng biết điều ấy. Sinh-hoạt xã-hội, chính-trị; mê mẩn với văn-chương thi phú và báo chí; tôi vừa làm việc ở Hội Người Việt, vừa dạy ở trường Việt Ngữ, vừa dạy kèm tiếng Ý cho các sinh-viên Canada gốc Ý, vừa góp sức cùng 1 lúc cho 2 Liên-Đoàn HĐ; chúng tôi không còn 1 khoảng trống nào cho những sở-thích cá nhân cả) Tôi có lý-do rất chính đáng để hện lần, hện lửa được vài lần thôi, rồi thì cũng phải đến “ngày lên đoàn đầu đài”.

Chiều 6.9.04, sau buổi họp với quý chị trong trường Việt Ngữ về, tôi thấy mình có được 1 đêm thanh-thản vì ngày thứ hai kế tiếp là ngày lễ Lao Động (ở đây chẳng những không phải xuống đường làm “lao-động xã hội chủ nghĩa” mà chúng tôi lại còn được nghỉ và được trả tiền nữa.) Tôi mượn niềm vui “Làm việc tới-bời hoa lá rồi mới “được” cho tuyên hứa đó! Thôi, cố mà... đi!” để hện với trưởng Linh làm 1 Đêm Tĩnh Tâm. Đêm ấy trưởng đã bảo chúng tôi:

- Trong mọi sinh-hoạt của Liên Đoàn, anh chị là người lãnh-đạo nhưng tôi xin phép làm người chỉ đạo”

(Tôi có viết 1 bài Ký khác từ câu này của Trưởng. Sẽ xin trở lại đề-tài này với quý Trưởng xa gần trong 1 dịp khác sau)

Những phút tĩnh tâm, chúng tôi đã nói được hết những gì ảm-ức. Chúng tôi biết chắc trong tương-lai sẽ còn những đụng chạm rất khó tránh khỏi khi cùng làm việc chung. 5 tiếng đồng hồ đã trôi qua một cách rất mau. Trời đã về sáng, thời-gian không cho phép 3 người chúng tôi kéo dài thêm những mớ xẻ vì “bệnh nhân” nào cũng cần “dưỡng khí” trong lành hơn. Có sự mớ xẻ nào mà không mang lại niềm đau?

Chúng tôi quý trưởng Linh, vì với Hồn Việt, Trưởng đã giúp-đỡ nhiều và vợ con của Trưởng cũng đã lao vào Việc Chung. Có đêm cả nhà đã phải ngồi thêu khăn cấp mấy chục huy-hiệu trên những chiếc nón, cho các em diễn-hành ngày hôm sau, với cộng-đồng các sắc tộc khác, tại Calgary. Trưởng thì “tiền túi bỏ ra”; vợ con, dâu rể thì “tiền xa góp vào” rất là cảm-động! Thật ra quý “Hiền Thê” (3) (viết hoa) của các trưởng HĐ mình, hình như ai cũng làm công việc CHIA SẺ rất tận tình. Nội tướng của trưởng Linh đã bỏ công, bỏ của góp sức với con, cháu, dâu, rể của mình để may, thêu: khăn, nón, kỳ đoàn, huy-hiệu cho các Sói Con và các Thiếu Sinh từ A đến Z. Phần tôi thì chỉ là hiền-thê-không-viết-hoa nên tôi thà làm Akela; vừa “dạy”, vừa “dỗ”, vừa “dụ kẹo” con nít cho ... bảo-đảm!

Bài đã dài 9 trang, hện quý Bạn-Bắt-Tay-Trái-VN ở bài Bút Ký khác...

Liệu cơm gắp mắm”! Không khéo khát nước quá thì rồi nước hồ Canada cũng sẽ cạn thôi!

Càng đồng phụ-huynh đưa con em vào Hồn Việt, những phiền-muộn từ Hồn-Việt càng làm chúng tôi mất ngủ rất nhiều đêm, không biết rồi chúng tôi sẽ còn “chạy theo” trẻ được bao lâu nữa. Thôi thì “Còn nước, còn tát”!

Bắt tay bên trái tình thân ái

Giữ chặt lòng ta nghĩa đệ huynh

Kha, Tráng: dìu nhau cùng vượt ải

Cho hoa Bách Hợp đậu Cây Lành (4)

Thôi nhé!

Xin kết thúc những trang bút ký này bằng 1 kỷ-niệm khó quên trong những ngày sinh-hoạt với HĐVN:

Lúc tôi đặt tay lên kỳ đoàn và đọc 3 lời hứa hướng-đạo: hình như trái tim tôi đã ướt đầm những giọt nước mắt xúc-động, lần đầu tiên trưởng Vinh, anh Liên-Đoàn-Trưởng-Khó-Tính đã “Thân ái bắt tay trái” của tôi với lời chúc mừng. Trưởng Linh cũng run run những lời xúc động chia-sẻ tương tự.

Nào có rắc-rối, rườm-rà chi đâu; chỉ 1 tay đặt trên lá cờ, 1 tay đưa cao 3 ngón mà hứa, nhưng thừa 28 triệu Bạn HĐ Sinh của tôi, bạn nào chưa tuyên hứa thì hãy cứ... thử đi.

Thử đi sẽ biết đá, biết vàng!!!

Calgary, Canada ngày 3 tháng 1 năm 2005
(Nhuận sắc lại ngày 26.12.2007)

Ý Nga

CHÚ THÍCH

- 1- “Hướng-Đạo Hành Khúc” của Lưu Hữu Phước
- 2- Điều luật thứ 10 trong Hướng Đạo
- 3- Chúng tôi ghi nhận 1 ý-kiến rất chân tình của một trưởng ở Pháp, xin thay chữ “Hiền Thê” thay vì “Bê Trên” (đã dùng lúc đầu), để tránh sự hiểu lầm là chúng tôi bất kính với những di phước của tôn-giáo Thiên Chúa. (Trưởng Thoại đã dùng chữ này, có ý quý trọng những người vợ của các trưởng và với dụng ý cho vui câu văn mà thôi). Nhưng nếu tránh được những hiểu lầm không cần-thiết thì vẫn hơn.

Ý Nga xin cảm ơn ý-kiến rất đáng quý này.

- 4- Thơ Ý Nga
- 5- “Trưởng đồ tri mã lực”

Đây là buổi họp mặt vào ngày Tết của một số HDS tại Sài Gòn tại nhà Tr. Ngô Văn Phương (áo trắng ngồi giữa) do Tr. Hoàng Duy Dương Châu (bạn áo xanh đứng bên trái Tr. Phương) cung cấp. Không biết có ai nhận ra đoàn sinh cũ hoặc bạn bè của mình không. Cảm ơn Tr. Hoàng Duy Dương Châu

QUY ƯỚC

Hướng Đạo Trưởng Niên Việt Nam

Điều 1. Hướng Đạo Trưởng Niên là một thành phần của phong trào Hướng Đạo Việt Nam. Các Trưởng Niên Hướng Đạo Việt Nam kết hợp vì những mục đích sau đây:

- a. Giữ chặt và phát triển tình thân trong đại gia đình Hướng Đạo.
- b. Phục vụ phong trào Hướng Đạo
- c. Góp phần phục vụ xã hội

Điều 2. Thành phần Trưởng Niên gồm những người đã tuyên hứa, gia đình và các thân hữu từ 26 tuổi trở nên, hoặc trên 21 tuổi mà không là Tráng Sinh Hướng Đạo Việt Nam.

Điều 3. Đơn vị kết hợp Trưởng Niên gọi là Xóm hay Làng Bách Hợp, tùy theo đơn vị chọn lựa. Nhân số không hạn định.

Điều 4. Mỗi Xóm hay Làng Bách Hợp có thể suy cử một vị Tiên chỉ ở vị trí danh dự. Toàn thể thành viên bầu ra Xóm trưởng hay Lý trưởng cùng các trách vụ quy định trong Hướng ước riêng của đơn vị. Tiên chỉ, Xóm trưởng hay Lý trưởng phải là người đã tuyên lời hứa Hướng Đạo.

Điều 5. Công tác kết hợp do một Văn Phòng Liên Lạc đảm trách. Trưởng Văn Phòng là Ủy viên đại diện Hướng Đạo Trưởng Niên trong Hội đồng Trung Ương HĐVN. Trưởng Văn Phòng có thể bổ nhiệm một hay nhiều phụ tá, theo nhu cầu.

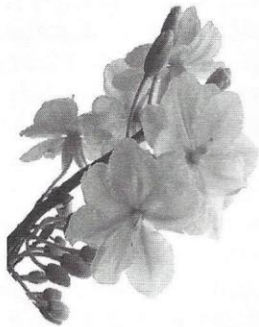
Điều 6. Hội Nghị Trưởng Niên do Văn Phòng Liên Lạc triệu tập, nhóm họp mỗi kỳ Hợp Bạn Thăng Tiến của phong trào Hướng Đạo Việt Nam. Nhiệm kỳ của Ủy viên phụ trách văn phòng tùy thuộc hạn kỳ tổ chức trại Hợp Bạn. Sự tham dự không giới hạn.

Làm tại Trại Hợp Bạn Thăng

Tiến 6 ngày 29 tháng 6 năm 1998

Chúc Mừng Năm Mới

**Xuân Mậu Tý đến trên đất nước nhà và
trong lòng người Việt xa
quê. Xóm Tùng Nguyên
Sydney-Canberra Australia
thành kính chúc :**

TRƯỜNG CHỦ

TỊCH CÙNG QUÝ TRƯỞNG

TRONG HĐTUHĐVN/HẢI NGOẠI

QUÝ TRƯỞNG THUỘC VĂN PHÒNG

HƯỚNG ĐẠO TRƯỞNG NIÊN VIỆT NAM

QUÝ TRƯỞNG CÁC ĐƠN VỊ HƯỚNG

ĐẠO CÙNG QUÝ LÀNG, XÓM, GIA ĐÌNH HƯỚNG ĐẠO

TRƯỞNG NIÊN BẰNG HỮU

**MỘT NĂM MỚI AN KHANG , HẠNH
PHÚC , VẠN SỰ NHƯ Ý , GIÚP ÍCH VÀ
HÒA HỢP**

Thân ái BTT

Xóm Tùng Nguyên, Hướng Đạo Trường Niên

Sydney-Canberra tại Úc Đại Lợi

Năm mới, nhớ bạn cũ

Đây là bài tôi dự định đóng góp cho Liên Lạc số đặc biệt kỷ niệm tr.Nguyễn Trung Thoại, mà sự tiếc thương mất mát còn rõ máu trong lòng khiến cho đầu óc hình như trống rỗng, không viết được gì cho dù đã hứa với tr.Hà là con gái ở LD Calgary. Thế rồi qua kỳ giỗ đầu, nay sắp đến cái tết thứ hai. Kỷ niệm cũ tràn về khi nhận thư tr.Bình nhắc gửi bài cho Liên Lạc kịp đưa in và phát hành số Xuân. Thôi thì cứ cố gắng để cho tay gõ theo dòng cảm xúc ; nếu có lúng củng không mạch lạc thì có lẽ anh chị em sẽ thông cảm mà không chê trách.

Tôi gặp tr.Thoại lần đầu ở trại, cũng là hội nghị trường ba Miền hè 1953 do tr.Trần Điền tổ chức ở Dalat. Ba phái đoàn Nam-Trung-Bắc chia ra ba toán, đóng lều riêng từng toán. Cho nên ngoài những buổi hội luận và học hỏi chung, ít có cơ hội tiếp xúc để làm quen nhau nhiều hơn giữa những ai chỉ nghe tên mà nay mới biết mặt. Thành ra tr.Thoại với tôi hay mỉm cười khi ánh mắt chạm nhau lúc ngồi ở vòng họp, khi tắt bật đi lui đi tới trong trại lo việc hàng ngày phụ trách. Ấn tượng đầu tiên của tôi là Trường có dáng người thấp nhưng khỏe, có vẻ lực lưỡng. Đồng phục luôn luôn tề chỉnh với chiếc mũ ngay ngắn trên đầu ; hầu như ở trại không lần nào tôi gặp Trường để đầu trần. Chiếc mũ HD cũng nguyên chỗ trong tấm hình cho đăng sau này ở tập san HD hải ngoại, khi Trường là tỉnh trưởng Quảng Trị và đang hướng dẫn phái đoàn thanh tra thăm viếng địa hạt.

Sau hiệp định Geneva chia cắt đất nước (1954), tôi tháp tùng tr.Mai Liệu công cán, ra miền Trung thăm những nhóm gia binh Bảo An đoàn định cư ở đó (hè 1955) ; một công đôi việc, ghé Huế để thông báo những sự việc của Hội ở Hà Nội và miền Bắc với đương kim Tổng ủy viên là tr.Tôn Thất Dương Văn mà chúng tôi đến nhà trình diện trước nhất., rồi mới đi thăm các trường khác. Hôm sau, Đạo Thừa Thiên tổ chức cuộc leo núi thăm trại trường Bạch Mã, cách đó không lâu thuộc khu vực không an ninh, các trường với tráng sinh và đơn vị ở Huế và Đà Nẵng không dám mạo hiểm đi lên, dù biết rằng người bảo quản thường trực do Liên Hội mượn vẫn còn ở trại ; ông ta mỗi năm liên lạc một hai lần với Bộ Tổng ủy viên để lãnh khoản trợ cấp tượng trưng, vì Hội không có phương tiện đài thọ đều đặn một khoản thù lao có thể gọi là trả công.

Đoàn thám du qui tụ đủ mặt anh hào ở Huế. Ngoài tr.Dương Văn và tr.Nguyễn Thúc Toán ở ban tổ chức, tr.Tôn Thất Đông dù sức khỏe không cho phép đi bộ trên núi một ngày, đã tới địa điểm tập họp ngoại thành để chúc mọi người một kỳ trại vui. Và một số gần ba chục những trường chính yếu trong khu vực Thừa Thiên, gồm vài vị tôi đã gặp ở Dalat : Tôn Thất Lôi, Tôn Thất Chỉ, Đoàn Mộng Ngô, Nguyễn Trung Thoại. Đó là lần đầu tôi đặt chân lên đất trại trường Bạch Mã. Trải qua bao nhiêu năm tháng gió mưa, những công trình của trại bị đổ nát gần mất dấu tích, ngoại trừ vài

cái nền, và nguyên vẹn tòa minh nghĩa đường là nhà gỗ có vài chỗ mái hư đột khi trời mưa, nhưng tựu trung còn ở tình trạng tốt, vách và sàn vernis được lau chùi bóng lộn. Chúng tôi đã chia chỗ ngủ trong căn minh nghĩa đường. Thăm một căn phòng chứa nho nhỏ, tôi được cầm và ngắm mấy chiếc gậy nạng có điêu khắc đẹp đẽ, được giới thiệu là của các trưởng huấn luyện như Schlemmer, Võ Thành Minh, Tạ Quang Bửu, v.v... sử dụng trong thời gian những khóa học. Với một bó gậy HĐ buộc bốn cờ đội được bảo trì nên còn tươi màu sắc của thiếu đoàn Bạch Mã, có chiếc được trang hoàng công phu bởi đội sinh khéo tay.

Thời gian tiếp sau, tôi không nhớ tr.Thoại có vào Saigon dự các đại hội đồng (hai năm một lần) từ 1956 đến 1960 hay không. Giữa năm 1962, tôi đi công cán ở Tân Đảo

(Tân Thế Giới – Nouvelle Calédonie) cho tới 1964 mới về, hai tháng trước khi tham dự khóa huấn luyện Training-The-Team (TTC, đào tạo trưởng huấn luyện cấp quốc gia) khóa đầu tổ chức cho vùng Á Châu Thái Bình Dương tại Thái Lan, do trại trưởng Gilwell (CC), Giám đốc Huấn luyện của Tổ chức HĐTG, đích thân phụ trách (tr.Thoại không dự). Năm 1965 tôi lại ra ngoại quốc (Nhật Bản) làm việc, đến hết 1969 mới trở về. Khi tái nhiệm Ủy viên Ngành Tráng (thay tr. Đỗ Quý Toàn) rồi kiêm Phó Tổng ủy viên, tôi được biết tr.Thoại đã vào Saigon làm Chánh Văn Phòng ở Bộ Nội Vụ. Nhưng tr.Thoại không nghe nói có tới hội quán lần nào, có thể vì tr.Thoại giữ ý do ở cấp cao bên hành pháp lại không còn đảm trách một công tác HĐ. Bộ TUV cũng như anh chị em ở cơ cấu trung ương như tôi thì không có chuyện gì liên quan đến Bộ Nội Vụ cần gõ cửa văn phòng của tr.Thoại nhờ sự giúp đỡ. Sau khi dự trại họp bạn Suối Tiên (1970), rồi làm hướng dẫn viên cho phái đoàn HĐVN dự họp bạn và hội nghị HĐTG ở Tokyo (Nhật Bản, 1971), tôi lại xuất ngoại phục vụ ở Mã Lai Á, tiếp đó chuyển qua Pháp năm 1973. Tóm lại, tuy cùng có mặt ở Saigon một thời gian, tr.Thoại với tôi không gặp nhau.

Đây là tình trạng của tr.Thoại và tôi biết nhau từ 1953, nhưng ngoài môi trường HĐ thì chưa gọi là thân thiết được; vả chăng ở sinh hoạt HĐ chúng tôi cũng chưa có dịp

công tác chung đến khi ly hương tị nạn. Mối giây thân hữu nối lại từ 1981, khi tr.Thoại cùng với tr.Nguyễn Tấn Hồng và tr. Đỗ Quý Toàn lập đơn vị HĐVN ở Montréal (Québec, Canada); ở vị trí này Trường đóng góp nhiều vào việc chuẩn bị phục hoạt Phong trào HĐVN ở các nước định cư, mà tôi là một đầu mối liên lạc. Mục tiêu trù liệu là sự kết hợp trong một hệ thống sinh hoạt chung, một mặt thích nghi với hoàn cảnh tản mát vòng quanh thế giới và trong khuôn khổ qui lệ của HĐTG cùng các hội HĐ bản địa, một mặt đáp ứng đúng mức nhu cầu giữ lửa và nối tiếp truyền thống. Tất cả đã đạt xong năm 1983, với hội nghị Trường đặc biệt triệu tập nhóm họp tại California đồng thanh chấp thuận bản Hiến Chương HĐVN – nay quen gọi là « Hiến Chương Costa Mesa » - làm nền tảng cho Phong trào, rồi tín nhiệm tr.Trần Văn Khắc là chủ tịch Hội đồng Trung ương của HĐVN hải ngoại.

Tr.Thoại được tr.Khắc mời đảm nhiệm trách vụ tổng thư ký HĐTU - đáng lẽ cơ cấu phụ trách phải gọi là Ban Chấp Hành của Hội đồng Trung ương thì đúng hơn; về sau mới phân biệt danh hiệu HĐTU dành cho hội nghị hay đại hội đồng của Phong trào hải ngoại, và Ban Thường Vụ là cơ cấu thường trực - nhiệm kỳ đầu tiên. Đây là khởi điểm sự hợp tác mật thiết giữa tr.Thoại với tôi, được cử làm Ủy viên Chương trình và Truyền thống kiêm UV Liên Lạc Châu Âu. Chúng tôi liên lạc thường xuyên qua thư - vì chưa có mạng lưới truyền thông hiện thời - hoặc điện thoại khi có việc gấp. Có thể nói rằng tr.Trần Văn Khắc với tr.Thoại và tôi là nhóm « thường trực » của HĐTU lúc bấy giờ; khi có việc trực tiếp liên quan, tr.Khắc mới hội ý với tr.Nguyễn Văn Thơ, phó chủ tịch, hay tr.Mai Xuân Tý, Thủ quỹ. Tr.Trương Trọng Trác, Ủy viên Thông tin Báo chí, thì tr.Khắc ủy nhiệm cho tôi liên lạc.

Sự kết hợp hài hòa trong mọi việc chung giữa tr.Thoại và tôi xuất phát từ quan niệm tương đồng về cách chơi « HĐ 100% », và phương thức hành xử thân hữu, minh bạch và thẳng thắn trong lãnh vực sinh hoạt HĐ. Chúng tôi chia sẻ đồng bộ ý thức trách nhiệm khi lãnh nhiệm vụ công ích, đặt ưu tiên cho sự thể hiện công tác giao phó. Trong địa hạt thể thức và hành động, thì chúng tôi có thể có sự khác biệt do bản tính hay nề nếp cá nhân. Duy chúng tôi chưa bao giờ va chạm dù to hay nhỏ, vì luôn có sự thông cảm và tương nhượng tương kính làm cho không thể nào xảy ra tình trạng xung khắc hay bất hoà. Sự kết hợp nhịp nhàng và gắn bó, hoàn toàn lấy công tâm phục vụ Phong trào suốt chiều dài một phần tư thế kỷ khiến cho sau khi Trường mất, tôi chợt cảm thấy hụt hẫng, trống vắng, hầu như một nửa con người của tôi đã ra đi với Trường...

Phần tôi hối tiếc chưa có dịp đề cao lúc sinh tiền - mà có phần tr.Thoại sẽ ngăn chặn, không chịu cho làm - tác phong kín đáo và nhỏ nhẹ khéo léo của Trường mà tôi thực lòng cảm phục, vì biết bản thân đôi khi quá trực tính và hay nói thẳng, vô tình làm hiểu lầm, thậm chí mất lòng mất bề. Không thiếu gì trường hợp chúng tôi quan niệm hoặc hành xử khác nhau. Chẳng hạn tr.Thoại tiếp tục chấp hành đường lối giáo dục được truyền thụ từ thời còn nhiều ảnh hưởng nho giáo, qua sự tôn vinh danh nhân, chiến thắng lịch sử,

hoặc biểu dương thành tích hay kết quả nổi bật đương thời, để khuyến khích thế hệ trẻ lấy làm khuôn vàng thước ngọc mà noi theo. Tôi có lần cảnh giác là trường HĐ nay phải xét lại phương thức sư phạm cổ điển ấy, với cách minh họa thổi phồng trong báo đài đương thời, nhằm tạo dựng những « thần tượng » nhất thời hoặc tệ hơn, duy trì những huyền thoại, vì nay phải lưu ý đề phòng vô tình cổ vũ cho chủ nghĩa « tôn thờ cá nhân » mà bọn lãnh tụ độc tài chuyên chính Hitler-Mussolini và Staline đã đưa lên cao tuyệt đỉnh, với hậu quả là các chế độ phát-xít và cộng sản dẫn tới tội ác diệt chủng cùng đại họa khủng khiếp cho dân tộc Đức-Ý-Nga và nhân loại. Về nhân sự HĐ, Tr.Thoại không phê bình công khai như tôi hành động của một số trường tiền bối như ông Hoàng Đạo Thúy đã chọn lựa bí mật gia nhập tổ chức cộng sản từ 1941, lôi cuốn theo tr.Tạ Quang Bửu, tr.Trần Duy Hưng, đa số tráng sinh Lam Sơn, v.v... Nhưng Trường dứt khoát đứng trong hàng ngũ bảo vệ chính thể miền Nam trước 1975, không mập mờ nước đôi làm nội tuyến hay cảm tình viên bí mật hoạt động cho miền Bắc. Và nhiều lần Trường tỏ sự đồng tình hoặc ủng hộ riêng sau khi đọc bài tôi viết, chỉ trích những mưu toan từ miền Bắc trước 1975, lợi dụng danh nghĩa HĐ để móc nối, tuyên truyền xách động trực tiếp hay gián tiếp hỗ trợ kế hoạch lấn chiếm miền Nam hay cổ xúy chính sách chủ trương của chế độ XHCN ngày nay trong số những anh chị em cũ mới, thuộc nhiều lứa tuổi cấp bậc, trong các đơn vị phục hoạt ở vùng quốc gia từ 1950, rồi ở khắp các tỉnh miền Nam và ở hải ngoại hiện thời.

Trong sinh hoạt phong trào cũng thế. Khi xảy ra vụ tai tiếng “Nhà Việt Nam” (Vietnam House) ở Portland (Oregon, USA), tiếp nối bằng những trò phá rối và phá hoại công tác kết hợp ở California và trên lãnh thổ Hoa Kỳ do cùng một cá nhân, trong khi dư luận chung xôn xao bàn tán, tr.Thoại đã không phát biểu công khai sự đồng tình về những thư ngỏ, bài viết của tôi vạch trần thủ đoạn lừa bịp cùng tham vọng dùng HĐVN làm bàn đạp để tiến thân với hội HĐ xứ định cư. Tôi thông cảm tác phong của Trường nên không hề yêu cầu Trường lên tiếng hay dự phần trong cuộc vận động thanh lý ấy, nhất là tôi biết Trường đã cho tin tức xác thực về mỗi sự việc cùng tiếp chuyển nhận định của tôi với nhiều anh chị em khi họ tiếp xúc để tìm hiểu. Và sau chót, với tư cách tổng thư ký HĐTU, Trường mau lẹ chấp hành quyết định của tr.Khắc trực xuất đương sự.

Tr.Thoại đã có công trạng lớn khi HĐTU phát động từ khoảng đầu thập niên 90 phong trào trường niên HĐ, một công thức mới mẻ đáp ứng hoàn cảnh ở hải ngoại với khá đông cựu đoàn sinh và trưởng vẫn coi mình là thành viên HĐVN, tuy chưa hay không có khả năng phương tiện tham gia sinh hoạt trực tiếp với đơn vị được lần lượt tổ chức ở mỗi xứ định cư. Tr.Thoại tiếp nhận tờ Liên Lạc do các trưởng Lâm Tô Bông, Trần Văn Thao, và Trần Minh Thường sáng lập, rồi tạo dựng thành công tờ báo phát hành đều đặn liên tục thành một điểm hội tụ cả về tinh thần và sinh hoạt trường niên. Tại hội nghị ở trại Thăng Tiến VI-1998, tr.Thoại đã

giao cho tôi soạn dự thảo qui lệ hệ thống kết hợp trường niên đưa ra thảo luận. Bản văn được tr.Thoại đề nghị tại chỗ rút gọn mục tiêu và phương thức kết hợp theo ý nguyện của đa số trở thành bản Hương Ước hiện hành. Và tr.Thoại được tất cả tín nhiệm bầu làm đại diện thường trực cho trường niên trong hệ thống HĐTU, tức là Văn phòng trường VPTN cho tới khi trao đước từ nhiệm. Mục Mã Thư của Trường, dí dỏm và duyên dáng, thắm thiết tình nghĩa huynh đệ HĐ, đã nổi danh từ lâu và trở thành nòng cốt cho mỗi giây nối kết anh chị em nhiều thế hệ, không riêng trường niên, ở khắp nơi.

Tr.Thoại vốn là người kín đáo, tách biệt đời tư với hoạt động công vụ và HĐ, cho nên hai chúng tôi chưa từng đề cập chuyện gia đình với nhau. Khi được tin Trường mất, tôi sực nhớ chưa tìm hiểu Trường có cả thấy bao nhiêu con cháu. Quả thực hai chúng tôi không thổ lộ với nhau chuyện gia cảnh dù giao tình thân mật chẳng khác anh em cùng một gia đình, duy không phân thứ bậc. Tôi hơn tr.Thoại một tuổi đời (Ngựa tuổi Ngọ), nhưng kém một vài năm thâm niên HĐ thuở thiếu thời.

Tôi gặp “bê trên” tr.Thoại tại nhà riêng hai vị khi qua thăm Montréal vì chuyện cá nhân cuối thập niên 80. Tr.Thoại đã mời tr.Lê Trường Thọ và tr.Phạm Văn Thiết tới nhà và chờ sẵn ở phòng khách, khi tôi đến hàn huyên một chập thì dẫn chúng tôi đi ăn phở ở tiệm trong khu phố quanh nhà có nhiều người Việt cư trú. Việc này trở thành thông lệ mấy lần sau tôi đến Montréal. Chị Thoại là một phụ nữ hiền dịu với phong thái tự nhiên khiêm tốn của nữ giới gia giáo đất thần kinh. Sau khi tiếp trà nước xong, chị thường lui vào trong nhà, không tham dự câu chuyện của bọn nam giới chúng tôi. Về sau, chị Thoại cùng đi dự với anh một, hai kỳ hội nghị và họp bạn của Phong trào tổ chức ở California, tôi hiểu chỉ vì lý do duy nhất là chăm sóc cho anh đã bắt đầu có vấn đề sức kình hồ mà thôi.

Chuyến đi thăm Canada thứ nhất của tôi ở trên thì tr.Thoại còn sung sức. Sau bữa phở, Trường với hai anh Thọ và Thiết – tôi đã nêu sự trùng hợp khi ở tiệm phở là cả 4 chúng tôi có tên bắt đầu với vần “th”, có thể gọi là “câu lạc bộ TH” – đưa tôi coi thắng cảnh Montréal, đặc biệt là nhà thờ nổi danh về sự linh ứng. Tôi được mời ký tên ở bản thỉnh nguyện Giáo Hội Vatican phong thánh một tu sĩ đã lo mục vụ tại đó nhiều năm, và sau khi tạ thế đã xảy ra những trường hợp có nhân chứng về phép lạ linh hiển. Hôm sau, tr.Thoại đích thân lái xe riêng đưa tôi lên Ottawa thăm tr.Khắc, tr.Mai Xuân Tý và bê trên, tr.Trần Minh Thường và bê trên. Thực là một chuyến đi đã lưu trong tôi nhiều kỷ niệm quý giá.

Năm 2006, tuy tr.Thoại giữ kín không nói, nhưng các trưởng niên ở Montréal thông báo riêng cho tôi tình trạng quan ngại về sức khỏe của Trường. Một linh cảm khiến tôi thu xếp, sau khi qua Hoa Kỳ vì chuyện gia đình, đầu tháng 6 dương lịch (sau chuyến ghé Los Angeles đã sinh chuyện, nhưng đây là việc khác không tiện nói ở bài này) đặc biệt

vòng lên Montréal thăm Trưởng mới bình phục ít lâu sau lần lên cơn nguy kịch phải vào cấp cứu ở bệnh viện. Bốn người câu lạc bộ TH chúng tôi – vì tất nhiên có mặt tr.Thọ và tr.Thiết như thường lệ - kéo nhau đi ăn phở tại một tiệm mới khai trương trong khu phố. Khi hai trưởng Thọ và Thiết từ già đi về hướng đón xe điện ngầm, tr.Thọ lại với tôi lưỡng lự trở về nhà, vừa đi vừa nói chuyện. Trước hết, tôi khê hỏi Trưởng về tình trạng chớm ung thư phổi vừa khám phá. Trưởng trấn an tôi là không có gì đáng ngại, sau khi trị liệu, không có hậu chứng như rụng tóc, mất khẩu vị không muốn ăn. “Anh yên tâm, tôi ăn được ngủ được. Sẽ không có chuyện gì đâu mà”. Vừa nói, Trưởng vừa khoa tay một cách quả quyết, làm tôi dù còn nghi vấn không thể hỏi kỹ. Về đến nhà, Trưởng mời tôi vào thẳng phòng trong, nơi để máy điện toán và các hồ sơ công việc. Trưởng tỏ ý lo rằng chưa có ai tiếp nối phụ trách tờ Liên Lạc, thành ra tân Văn Phòng Trưởng yêu cầu Trưởng cứ tiếp tục công tác như cũ. Tôi phải thú thực không nhìn ra giải pháp nào để giải quyết cả. Tờ Liên Lạc có dấu ấn đặc thù của Trưởng ; không anh chị em nào diễn thế nổi vai trò của Ngựa riêng trong mục Mã Thư ; không ai có khả năng thu thập hay sáng tác đủ bài vở khiến cho nội dung phong phú như thế. Phần tôi thì xin tiếp tay nếu Trưởng “đặt hàng” bằng cách “ra đề” tôi sẽ xin đóng góp tối đa. Trưởng mỉm cười chấp nhận, rồi hỏi tôi về những xáo trộn ở Chi nhánh Pháp từ nhiệm kỳ 2003. Tôi đã trình bày cặn kẽ diễn tiến với nguồn gốc sự việc làm nảy sinh sự chia rẽ và chống đối. Chưa từng có cảnh tượng ấy từ ngày thành lập năm 1979, vị chi hơn 20 năm trưởng. Trưởng lắc đầu, ngao ngán, lại dặn tôi gửi cho Trưởng hồ sơ nội vụ, do vào khoảng 2004 trở đi, Trưởng không theo dõi mạng lưới BTV-HĐTÚ và chị Thọ lại thì có lý do giữ gìn sức khỏe đã hạn định thời giờ Trưởng được ngồi trước máy điện toán. Khi qua Canada đầu tháng 6, tôi không biết đang có chiến dịch muốn gạt tôi ra lề hệ thống HĐTÚ. Về tới nhà, tôi mất nhiều ngày để đính chính và giải tỏa những tin bày đặt ác ý ; tôi cũng muốn để Trưởng tĩnh dưỡng, được thanh thản và hưởng thụ trọn vẹn vòng tay đầm ấm của đại gia đình nên không sao gửi Trưởng những trao đổi này. Tôi nghĩ rằng đã hành động đúng, khi nhận hung tín Trưởng đã tạ thế, không phải do chứng ung thư phổi, mà do tim mạch ngưng trệ.

Hình ảnh cuối cùng tôi khắc ghi kỹ lưỡng, là thái độ ân cần của Trưởng khi tôi tạm biệt ra về, hôm sau trở lại Pháp. Trưởng tiễn tôi ra tới lề đường, xiết chặt tay trái tôi và nói : “Anh cố gắng nhé, anh đã biết là trong mọi tình huống tôi đều triệt để ủng hộ anh”. Lời khuyến khích của Trưởng làm cho tôi không nản chí và rời bỏ phong trào năm 2006 như đã có lúc nghĩ tới.

Thưa Trưởng Thọ, tôi nghe lời anh nên còn đang cố gắng một mình đi nốt con đường chúng ta đã khoác tay cùng vui vẻ rong ruổi 25 năm. Người bạn đồng hành, người anh em chí thân của tôi không ở bên tôi nữa, nhưng anh không bao giờ vắng bóng trong tâm tưởng và chúng ta sẽ im lặng cảm thông ở vòng lửa dặm đường mỗi khi chiều buông.

Voi Già – Paris 31-01-2008

Vài Hàng về Trưởng Trần Văn Thao

Thứ Sáu 22/2/2008

Vào chiều thứ Năm 21 tháng 2, Ban Thường Vụ HĐTÚ - HDVN có nhận được tin từ chị Trịnh Thị Là, con dâu thứ 4 của Trưởng Trần Văn Thao, cho biết rằng Trưởng Giuse Trần Văn Thao (Hồ Cáo hay Cọp Yên Tử) đã lìa rừng vào lúc 7 giờ 30 chiều cùng ngày, hưởng thọ 101 tuổi.

Trưởng Trần Văn Thao sinh ngày 7 tháng 12 năm 1906 (trong khai sinh lại ghi là 7/12/1910) và trưởng thành tại Hải Phòng. Trưởng Thao gia nhập Hướng Đạo vào tháng 5 năm 1930 với đoàn Trần Lục, Hải Phòng. Trưởng Thao đã dự các kỳ trại huấn luyện Bạch Mã ngành Thiếu và Tráng, Bằng Rừng Thiếu & Ấu. Trưởng Thao có tất cả 14 người con. Ba người ở Pháp, năm người ở Hoa Kỳ và sáu người ở Việt Nam. Bào Đệ của Trưởng Trần Văn Thao là Trưởng Trần Văn Lược nhỏ hơn Trưởng Thao 12 tuổi, hiện đang sinh sống tại Việt Nam.

Nhân dịp tuần lễ mừng sinh nhật B.P. và tiễn biệt Trưởng Trần Văn Thao, Ban Thường Vụ xin được cùng quý Trưởng dành một nghi thức đặc biệt để tưởng nhớ đến các Trưởng tiền phong của phong trào. Hơn thế, trong giây phút chia tay tại các buổi họp chúng ta sẽ cùng các em dành những giây phút chân thành nhất đến Trưởng Hồ Cáo Trần Văn Thao tác giả bài “Lúc Thú Vui Này ..” . Ngoài bài hát chia tay nổi tiếng, Trưởng Thao còn có bài Chèo đi bơi đi non nước đang chờ ta Hồ Cáo còn là tác giả cuốn Trò Chơi Hướng Đạo.

Được biết Trưởng Thao có rất nhiều thành tích xây dựng và gìn giữ phong trào Hướng Đạo Việt Nam trước năm 1975. Để bày tỏ tấm lòng biết ơn người dày công với phong trào, Hội Đồng Trung Ương Hướng Đạo Việt Nam đã trao tặng Bắc Đẩu Huân Chương đến Trưởng Thao vào năm 1995.

Ban Thường Vụ HĐTÚ cùng Chi nhánh Canada (Liên Đoàn Việt Nam) và Miền Đông Hoa Kỳ (Liên Đoàn Bạch Đằng Boston) sẽ thay mặt toàn thể các Anh Chị Em Hướng Đạo Việt Nam khắp nơi trên thế giới đến thành phố Burlington, tiểu bang Vermont, Hoa Kỳ vào hai ngày 29 tháng 2 và 1 tháng 3 năm 2008, để chia buồn cùng tang quyến và cử hành nghi thức tiễn chân Trưởng Giuse Trần Văn Thao.

Vài hàng làm tin, quý Trưởng nào có bài viết tưởng niệm về Trưởng Trần Văn Thao xin email về Bản Tin Ban Thường Vụ qua địa chỉ: bantinh_hdvn@yahoo.com.

Chân thành cảm ơn quý Trưởng.

TABTT

Gấu Hiền Võ Thành Nhân

TB: Ngoài tên Rừng Hồ Cáo, Trưởng Thao còn được biết qua một tên Rừng khác là Cọp Yên Tử./.

CÂU CHUYỆN HƯỚNG ĐẠO VIỆT NAM

Viết về phong trào Hướng Đạo Việt Nam là một đề tài rộng lớn và khó khăn. Kinh nghiệm cá nhân thì không có bao nhiêu vì tôi chỉ tham gia hướng đạo trong thời gian ngắn ở tỉnh nhà trước khi ra Hà Nội gia nhập Tráng Đoàn Lam Sơn của Tráng Trưởng Hoàng Đạo Thúy. Bởi vậy tôi đã liên lạc một số cựu Trưởng tại Hoa Kỳ, Canada và Pháp Quốc. Rất may là một vài Trưởng

tuy lớn tuổi đã giúp tôi khá nhiều. Như Trưởng Huỳnh Minh Quang hiện ở Paris đã 83 nhưng cũng đã gửi cho tôi hàng tuần các tài liệu viết bởi Trưởng Huỳnh Văn Diệp đã quy tiên năm 2001 ở Houston ở tuổi 92. Rồi các tài liệu của Trưởng Nghiêm Văn Thạch, đã một thời làm bí thư cho cựu Đại Sứ Nguyễn Duy Quang tại Paris. Hội Trưởng Nguyễn Tấn Hồng ở Canada cũng giới thiệu Trưởng Tôn Thất Hy cho tôi đọc các trang báo Bạch Mã xuất bản tại hải ngoại. Trưởng Hy cẩn thận khuyên tôi là nên để lịch sử Hướng Đạo Việt Nam cho tương lai khi nào Hội Hướng Đạo nước nhà chính thức hoạt động lại và có đầy đủ dữ kiện làm công việc này.

Bởi vậy tôi chỉ viết ra những câu chuyện nhỏ liên quan đến Hướng Đạo trong vòng bảy mươi bảy năm qua, chuyện thương tâm hay trào phúng, cho ta thấy tính cách hỗn nhiên của tuổi trẻ trong nền tảng giáo dục thanh thiếu niên do Baden Powell đề xướng. Mong rằng đây chỉ là bước đầu sẽ kéo theo nhiều ý kiến và tài liệu nữa. Phong trào ở nước ta đã trải qua bao nhiêu thăng trầm đất nước, từ thời kỳ Pháp thuộc qua những biến cố lớn lao đưa đến cuộc chiến quốc cộng đẫm máu rồi cuộc di tản vĩ đại nên lại còn phức tạp hơn nhiều.

Trước hết phải nói đến xuất xứ của Hướng Đạo, lịch sử Hướng Đạo bắt nguồn từ đâu và đã qua những lịch trình thay đổi như thế nào? Ông tổ Hướng Đạo thế giới là Baden Powell là một điều chắc chắn không ai chối cãi được. Trong trận chiến Boers ở Nam Phi Tướng Baden Powell là vị chỉ huy quân Anh ít ỏi bị quân Boers đông gấp bội vây hãm trong bảy tháng trời và đã chiến thắng oanh liệt ở thị trấn Mafeking. Ông đã viết tập chỉ dẫn huấn luyện binh sỹ các điều căn bản về mưu sinh, tìm dấu vết đi rừng, liên lạc thám báo, quan sát địa hình và thoát hiểm.

Không ngờ khi trở về Anh Quốc ông nhận thấy các thanh thiếu niên đua nhau tìm đọc tài liệu của ông. Ông

gặp các giới chức quan tâm đến phong trào thanh thiếu niên và được họ khuyến khích ông viết một tài liệu nhắm vào tuổi từ mười ba đến mười chín (teenagers). Sau một trại hè ở đảo Brownsee, B-P thử nghiệm ý kiến với bốn đội thiếu niên đến từ Luân Đôn và Bournemouth với tài liệu "Hướng Đạo Cho Thanh Niên" ấn loát năm 1908. Tài liệu này trở thành ăn khách chỉ đứng sau Kinh Thánh Bible, Kinh Koran và cuốn Hồng Thư của Mao Trạch Đông.

Phong trào Hướng Đạo dần dần phát triển từ dưới đi lên theo một tiến trình hoàn toàn dân chủ. Các vị lãnh đạo có đủ tự do hành động miễn là đi theo các lý tưởng Hướng Đạo. Năm 1910 Baden Powell giải ngũ và dành cả thì giờ cùng tiền nhuận bút sách vào Hướng Đạo. Sức khỏe của B-P sút kém và đến 1938 ông qua Kenya sống nốt cuộc đời còn lại. Ông đã chết ngày mùng 8 tháng Giêng năm 1941 và để lại thông điệp cuối cùng cho Hướng Đạo toàn cầu.

"Anh em Hướng Đạo yêu quý.

Nếu các bạn đã đọc chuyện 'Peter Pan', các bạn hẳn đã thấy viên tướng cướp luôn luôn viết chúc thư từ biệt vì nghĩ rằng khi đến lúc, có lẽ ông không còn thì giờ thổ lộ tâm sự. Đó cũng là trường hợp của tôi. Mặc dầu hiện nay tôi vẫn còn sống, một ngày kia tôi sẽ từ giã các bạn. Bởi vậy tôi xin gửi đến các bạn đôi lời từ biệt.

Xin nhớ là có lẽ đây là lần cuối các bạn sẽ nghe tôi nói bởi vậy tôi muốn các bạn suy nghĩ kỹ. Tôi đã có một cuộc đời đáng sống và tôi muốn rằng mỗi bạn cũng sẽ có một cuộc đời như ý. Tôi tin rằng Thượng Đế đã cho chúng ta cõi đời tươi đẹp này để hưởng tất cả thú vị của nó. Hạnh phúc không tới bằng giàu sang, bằng thành quả mà cũng không phải bằng sự tự mãn. Bước chân tiến tới hạnh phúc là giữ cho sức khỏe khang cường trong lúc niên thiếu để có thể hữu ích và tận hưởng cuộc đời khi bạn thành người.

Nhìn thiên nhiên bạn nhận thấy Thượng Đế đã ban cho bao nhiêu sự thần kỳ đẹp để làm nên một thế giới huy hoàng cho chúng ta thừa hưởng. Bạn hãy nhìn vào khía cạnh sáng sủa của mọi vật chớ đừng chú ý đến cái đen tối hắc ám. Hãy bằng lòng với cái mình có và tận hưởng tối đa. Phương cách tốt nhất để hưởng hạnh phúc là gây hạnh phúc cho người khác. Gắng làm cho thế giới này tốt đẹp hơn và khi đến lượt bạn xa lìa nó, bạn sẽ ra đi sung sướng rằng bạn đã không phí thời giờ mà đã làm tất cả cái gì tốt nhất. Hãy SẴN SẴNG, sống vui và chết vui -- giữ vững lời hứa Hướng Đạo --. Thượng đế sẽ giúp bạn".

Thân chào
Robert Baden Powell

Kể từ năm 1908 Hướng Đạo đã lan dần qua một số tiền đồn của đế quốc Anh Cát Lợi. Sau một cuộc du hành qua Nam Mỹ, B-P đã gieo mầm Hướng Đạo ở Chili rồi từ đó vượt qua Âu Châu. Bước nhảy vọt hệ trọng qua Hoa Kỳ là do một tình cờ thú vị. Năm 1907 ông William

BẠCH ĐĂNG

HƯỚNG ĐẠO VÀ PHONG TRÀO

Boyce, một doanh nhân Mỹ đi Luân Đôn và bị lạc trong đám sa mù giầy đặc không tìm được đường về khách sạn. Bỗng nhiên một cậu bé tiến tới và tình nguyện dẫn đường về chỗ an toàn. Ông ta rút túi thưởng cho cậu ta một món tiền nhưng cậu bé lễ phép chối từ nói rằng đó là việc thiện trong ngày của cậu. Ông Boyce quá ngạc nhiên nên lần hồi tìm đến B-P để khi trở về Mỹ bắt đầu khởi sự phong trào ở Mỹ.

Vào những năm 1930 nền Đại Học Việt Nam còn phôi thai, số trí thức hiếm hoi. Thời kỳ ấy cũng là lúc phong trào ái quốc bùng lên với Nguyễn Thái Học và các đồng chí Việt Nam Quốc Dân Đảng bị đưa lên máy chém ở Yên Bái giữa mặt hồ Việt Nam muôn năm. Rồi sự xuất hiện của Sô Viết Nghệ Tĩnh gây chết chóc với những biểu tình của nông dân bị đàn áp đẫm máu. Xã hội cổ truyền nho học thấy cần thoát khỏi các tập quán cổ lỗ để duy tân mong theo đà Âu Tây. Các thanh niên trí thức muốn hướng dẫn các bạn trẻ theo nếp “sống vui sống khỏe” cho hợp thời. Tiên phong là Trưởng Trần Văn Khắc nhận thấy tôn chỉ hướng đạo thích hợp với tâm tính Việt Nam có thể lôi cuốn được giới trẻ vào những hoạt động gần thiên nhiên trong tập quán dân chủ. Trưởng Khắc đã lập đoàn Hướng Đạo đầu tiên tại Hà Nội lấy tên là đoàn Lê Lợi.

Về sau Trưởng Hoàng Đạo Thúy, một nhà mô phạm, lập Tráng Đoàn Lam Sơn quy tụ được những trí thức danh tiếng như Bác Sĩ Tôn Thất Tùng sau này là giáo sư y khoa nổi tiếng ở Hà Nội và Bác Sĩ Phạm Biểu Tâm, Thạc Sĩ Y Khoa, khoa trưởng Y Khoa Đại Học Sài Gòn. Còn có các Tráng và Thiếu Đoàn khác với các nhà lãnh đạo như Trưởng Trần Văn Thao nay đã trên trăm tuổi và định cư ở Vermont. Ông là Tráng Trưởng đoàn Trần Lục, lấy tên một vị linh mục nổi tiếng thường gọi là cha Sáu là người đã thiết kế và xây dựng ngôi nhà thờ Phát Diệm đồ sộ. Trưởng Lê Mộng Ngộ Tráng Trưởng Tráng Đoàn Quang Trung nay đã chín chục và hiện ở Long Beach, Trưởng Huỳnh Văn Diệp tên rừng Thiên Nga đã khuất núi tại Houston ở tuổi 92. Ngoài ra còn các tổ chức Scouts de France với Bác Sĩ Thú Y Vũ Ngọc Tân tốt nghiệp trường Alford bên Pháp, Bác Sĩ Vũ Ngọc Hoàn Thiếu Tướng Cục Trưởng Quân Y Việt Nam Cộng Hòa.

Thật ra lúc đầu chính quyền thuộc địa Đông Dương không có mấy cảm tình với phong trào. Họ nhìn các lời hứa Hướng Đạo nhất là trung thành với tổ quốc với một nhãn quan nghi kỵ. Rồi các đơn vị đoàn ngũ lại lấy tên các vị anh hùng trong lịch sử hoặc các địa danh đánh đuổi ngoại xâm là một điều họ rất dị ứng. Hơn nữa trong những

sinh hoạt ngoài trời luôn luôn có phần chào cờ Hướng Đạo trang trọng khi các đoàn viên dơ tay với ba ngón chỉ ba điều tâm niệm, Trung Thành với Tổ Quốc, Giúp ích mọi người và tuân theo Luật Hướng Đạo. Tuy nhiên sự có mặt của các đoàn thể Pháp như Scouts de France, Éclaireurs Unionistes đã khiến họ yên tâm đôi phần. Các Trưởng Pháp như Nietrich, Raymond Schlemmer, Raoul Serène thuộc tổ chức Jeunes Campeurs, Trưởng Paul Viagia Tráng Đoàn Saint Paul, Jacques Enard Trưởng Hướng Đạo Pháp Éclaireurs Unionistes với vợ là một trưởng nữ Hướng Đạo, Trưởng André Lefevre Tổng Ủy Viên Éclaireurs de France, Denis de Massy, Claude Deswartes, là những cây cầu bắt nhịp. Họ đều là công chức chính quyền đương thời, các sỹ quan trung cấp trong quân đội viễn chinh hoặc các tư chức cấp cao thuộc các công ty thương mại như Esso Oil, Denis Frères vv.

Lúc Pháp bại trận Charles de Gaulle qua Anh tổ chức giải phóng đất nước với sự trợ giúp của phe đồng minh thì ở Đông Dương Toàn quyền Catroux đào thoát theo kháng chiến. Chính phủ Vichy của Thống Chế Pétain bổ nhiệm Đô Đốc Decoux thay thế trong một tình hình cực kỳ khó khăn đương đầu với quân phiệt Nhật và đối phó tế nhị với cao trào ái quốc bản xứ. Các sinh viên Đại Học Đông Dương, cư trú tại Đông Dương Học xá Bạch Mai mà Toàn Quyền Decoux đã xây dựng lấy lòng các trí thức trẻ, đang rầm rộ với các hoạt động ái quốc và tham gia Tráng Đoàn Lam Sơn. Chính quyền tung ra phong trào khỏe với cuộc đua xe đạp đường trường Nam Bắc lôi cuốn mọi tầng lớp nhân dân theo rồi cập nhật các tin tranh đua của những Nguyễn Văn Thân và Lê Thành Các.

Chính quyền lại lập ra các trung tâm đào luyện ESEPIC (Trường Đào Tạo Huấn Luyện Viên Thể Dục Đông Dương) và ESEJIC (Trường Đào Tạo Cán Bộ Thanh Niên) với hứa hẹn sẽ được tuyển chọn làm việc với thù lao xứng đáng. Nhiều cán bộ hướng đạo của các ngành Thiếu Tráng tham gia nhất là trường ESEJIC, khiến cho phong trào bị khựng hoảng phần nào. Trưởng Paul Viagia thuộc Clan Saint Paul là một Đại Úy Lục Quân được Đại Tá Ducouroy bổ nhiệm làm Giám Đốc ESEJIC. Các người còn lại trong Tráng Đoàn Lý Thường Kiệt của Trưởng Huỳnh Văn Diệp (tên rừng Thiên Nga) chuyển qua hoạt động văn hóa Bình Dân Học Vụ chống nạn mù chữ hoặc làm việc xã hội như cứu thương và làm việc thiện.

Trận đói thê thảm cuối 1944 sang đầu 1945 đã kết hợp mạnh mẽ tinh thần phục vụ tha nhân. Tráng Đoàn Lam Sơn tổ chức các đội cứu đói tại Hà Nội và phụ cận. Gạo khan hiếm hoàn toàn vì nhu cầu quân đội Nhật, vì gián đoạn giao thông với các oanh tạc của Mỹ phá hủy cầu kỳ và thiết lộ. Dân chúng các miền đồng bằng ùn ùn bỏ làng xóm đi tìm sống, mặt mày hốc hác, thân xác dơ xương. Các cây dọc theo các đường phố cũng bị gặm trụi vỏ để rồi lăn ra chết đen xám khắp đầu đường xó chợ.

Sáng nào cũng từ lúc mặt trời chưa mọc tôi đã cùng các tráng sinh ngụ tại Đông Dương Học Xá chinh tề quần

áo, khăn quàng và mũ Hường Đạo, tập hợp từng đôi một đẩy một chiếc xe bò đi thu lượm xác chết. Lúc đầu thấy ghê khiếp rồi cũng quen đi. Chúng tôi khởi đầu qua khu đất hoang phía sau Học xá tiến ra cuối đường Lê Lợi. Chưa ra đến phố thì chiếc xe bò đã chạt đẩy áp các xác gãy dơ xương đen đủi tìm thấy ngay gầm cây cầu tạm bắc ngang cái

kinh nhỏ hẹp. Hết chuyến nọ đến chuyến kia, chúng tôi khuôn đóng “củi khô” đến địa điểm thu gom để xe vận tải chở đi hố chôn tập thể Giáp Bát.

Hồi ấy có dịch bệnh chấy rận nhưng anh em không có thuốc phòng ngừa chỉ phó mặc số mệnh. Một kỷ niệm đau lòng khó quên là sáng sớm tôi mua cầm theo một chiếc bánh chưng nhỏ bằng lòng bàn tay để lót dạ khi làm việc mệt nhọc vì phòng ăn học xá chỉ còn dọn các đĩa mì hôi mốc. Đang đẩy xe ạch thì một bộ xương ma đói nằm trên lề đường bỗng nhiên chồm giậy dật phăng chiếc bánh chưng và bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến cả vỏ. Chúng hứng và tức giận tôi không kịp phản ứng nhưng rồi kìm lại chặc lưỡi coi như một việc thiện đầu tiên trong ngày.

Một việc thương tâm nữa khi tôi đạp xe về Thanh Hóa trên Quốc Lộ 1 đầy xác chết lộ thiên. Lúc vượt Đèo Đồng Giao khi hoàng hôn xuống thì trước mắt tôi độ 300 thước thấy một bóng phụ nữ lão đảo. Tôi vừa tới nơi thì người đàn bà ấy quy xuống chết ngay, trên tay còn ôm một đứa trẻ khoảng một tuổi, miệng còn ngậm vú mẹ. Thật là thê thảm, tôi chỉ biết xuống xe lúi xác hai mẹ con vào bên đường, phủ lên vài cành cây khô. Lại một việc thiện nữa không bao giờ quên được.

Trong kỳ Hè 1943 đội chúng tôi độ 12 người chỉ huy bởi Đội Trưởng Nguyễn Kèn (sau thành Tướng Thế Lâm) đi cắm trại mười ngày trên Núi Ba Vì. Chúng tôi nai nịt đầy đủ chăn mùng nổi niêu và gạo nước trong các túi đeo nặng chĩu (sacs scouts). Đạp xe từ Hà Nội đến chân núi mất khoảng hai tiếng đồng hồ chúng tôi ghé thăm đồn điền Thibault nuôi bò sữa. Nghỉ chân tại nơi này quan sát cơ sở làm bơ và phó mát, chúng tôi mua phó sản sữa của họ để ăn trưa với các ổ bánh mì đem theo. Truyện trò hát hồng âm ỉ, thật là một đoàn vô tư lự trong cái tuổi sung mãn nuôi nhiều hoài bão cuộc đời trong tôn chỉ Hường Đạo. Nhìn lại thấy người còn kẻ mất, có những người đã nổi danh một thời như Nguyễn Kèn, Đặng Văn Việt, Tôn Thất Hoàng, Nguyễn Như Kim, Hoàng Đình Phú, Nguyễn Thương, có bạn đã chết ở tuổi quá trẻ như Nguyễn Trinh Tiếp khi thực nghiệm thuốc nổ trên Quân Giới Cục Hòa Bình của Kỹ Sư Trần Đại Nghĩa.

Chúng tôi buộc sống đôi từng cặp xe đạp với những chiếc gậy đem theo rồi chạt đồ đạc lên khung đẩy lên đường núi. Sau một giờ thì đến cao độ 400 là khu nghỉ mát nhưng chúng tôi tiếp tục theo con đường ngoằn ngoèo lổm chổm cho đến cao độ 1200 m thì lập trại. Ai nấy mệt nhòa mồ hôi đầm quần áo để thấy một vị trí hoang vu của rừng núi Bắc Việt. Đội Trưởng Kèn là một sinh viên Thủy Lâm cho lệnh bắt đầu làm một sàn nhà thô sơ để ngủ qua đêm. Hi hục với cửa và búa đem theo, anh em hạ cây. Tàn cây quện vào nhau nên không đổ xuống. Bạn Kèn rất khỏe đã bám vào thân cây đu đưa cho rời ra và đổ ầm xuống dưới reo hò vang trong núi rừng của các đội viên.

Tôi phụ trách hỏa đầu quân lo cơm nước cho cả nhóm. Mới có năm ngày làm việc cật lực và ca hát vang dội núi đồi mà lương thực đã bắt đầu khô cạn. Tôi cùng bạn Phạm Quy đạp xe đổ dốc xuống cao độ 400 mua gạo thồ lên rồi vào rừng hái rau tầu bay, lật các hốc đá bắt cua núi nấu canh mưu sinh trong năm ngày cuối cùng. Đến ngày thứ chín mới hoàn tất sàn cây thô sơ trong tiếng vỗ tay để ngả lưng thoải mái qua đêm trước khi dọn dẹp xuống núi. Về đến Hà Nội chúng tôi cùng nhau ngồi ăn trên lễ nhà hàng cơm Bờ Hồ Hoàn Kiếm. Mỗi người ngón cả chục bát cơm ngon lành và trên bàn thấy la liệt các chai bia Hommel khô cạn.

Hồ Chí Minh tuyên bố độc lập tại quảng trường Ba Đình. Trong chính phủ lâm thời dưới Hồ Chí Minh có ít nhất ba Hường Đạo Sinh, Nguyễn Hữu Đăng Bộ Trưởng Văn Hóa Giáo Dục, Bác Sỹ Phạm Ngọc Thạch Bộ Trưởng Y Tế và Giáo Sư Tạ Quang Bửu Thứ Trưởng Quốc Phòng. Một huynh trưởng Bác Sỹ Trần Duy Hưng làm Thị Trưởng Hà Nội. Người ta nói rằng Trưởng Thúy đã theo Việt Minh từ đầu và lôi cuốn các đoàn viên của mình theo ông. Lại đồn rằng Trưởng Thúy đã dụ Trưởng Bửu theo Việt Minh bằng cách gả con gái cho ông Bửu. Theo lời kể của một bạn Lam Sơn thì trong một kỳ họp bạn tại Hà Nội Trưởng Bửu đã đến thăm Trưởng Thúy tại tư gia. Trưởng Bửu đã gập cô con gái rượy của Trưởng Thúy và thấy hợp nhãn. Trưởng Bửu nói với Trưởng Thúy “Ta fille me plait” thì được trả lời cũng bằng tiếng Pháp. “Tout dépend d'elle et de toi, frère. Je vote pour toi”.

Trong một cuộc họp ngẫu nhiên tại Văn Miếu trước sân thể dục SEPTO có bốn người đứng đầu là Trưởng Thúy với hai sinh viên nội trú y khoa sắp ra trường là Phạm Biểu Tâm và Hoàng Đình Cầu cộng thêm Hoàng Văn Đức là một sinh viên y khoa trẻ. Lúc ấy là thời điểm vài tuần sau đảo chính Nhật khi Hoàng Đế Bảo Đái vừa lập xong chính phủ Trần Trọng Kim. Anh sinh viên trẻ cất tiếng hỏi các đàn anh Lam Sơn rằng ta đã có chính phủ độc lập chúng ta có bắt tay vào giúp nước không ? Các ông Tâm và Cầu đều im lặng còn Trưởng Thúy ngồi trầm ngâm một lúc lâu mới thủng thẳng nói, « Chưa đến lúc » !

Cách Mạng Tháng Tám xảy ra. Việt Minh cổ vũ thành lập Thanh Niên Tiền Phong và các đội Nhi Đồng Cứu

Quốc. Hướng Đạo bị lung lay và tan rã, mỗi người tự chọn đường đi thích hợp. Tôi và bạn Nguyễn Tấn Hồng được bạn Chu Văn Tích phụ trách phòng thông tin trên đường Paul Bert Hà Nội giao cho công việc tổ

chức đêm Trung Thu Nhi Đồng đầu tiên. Các giấy đèn được giăng lên các cây bờ hồ Hoàn Kiếm. Trên mặt hồ phẳng lặng một chiếc thuyền giả trang chiến hạm hải quân Pháp tiến tới địa điểm đổ bộ. Các đoàn Nhi Đồng Cứu Quốc đánh trống ếch bập bùng tới nơi hò vang đánh đuổi giặc xâm lăng. Thật là một cảnh tượng vô cùng hứng khởi.

Một rạn nứt đầu tiên đã xảy ra trong một đại hội hợp nhất ba Kỳ khoảng đầu năm 1946 tại Hà Nội quy tụ nhiều Trưởng Bắc Trung Nam do Trưởng Hoàng Đạo Thúy triệu tập. Lúc ấy trong Nam quân đội viễn chinh Pháp của Tướng Leclerc đã bắt đầu đổ bộ đặt lại chủ quyền đô hộ Pháp. Tình hình sôi sục, từng đoàn sinh viên Nam Kỳ ở Đại Học Xá đạp xe xuôi Nam đánh duổi thực dân. Trong Nam các đơn vị đã tán lặc nên sinh viên Lưu Hữu Phước ở Hà Nội thuộc Tráng Đoàn Lam Sơn đại diện không có thụ ủy. Các đơn vị miền Trung ngưng sinh hoạt theo lệnh của Trưởng Phan Như Ngân. Chỉ vài người có mặt ở Hà Nội như Trưởng Bạch Văn Quế, Trưởng Vĩnh Bang đi dự họp. Vào phút chót Trưởng Võ Thành Minh Tổng Thư Ký Liên Hội đã ra kíp từ Vinh.

Trưởng Hoàng Đạo Thúy tới khai mạc Đại Hội trong bộ quân phục Việt Minh. Buổi chiều Trưởng Thúy thác bận nên không tới và đã ngâm đề cử một Tráng Sinh Lam Sơn Lê Trác đứng ra cổ xúy lập Hội Hướng Đạo Cứu Quốc tức là gia nhập Mặt Trận Việt Minh y hệt trường hợp tại Việt Nam Học Xá khi Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam bị dồn vào thêm cái đuôi Cứu Quốc. Đại Hội liền phân ra hai khối tranh cãi quyết liệt, có lúc hỗn loạn ấu dả. Trưởng Minh điều khiển cuộc họp lịch sử sôi nổi, can thiệp, phân tách cặn kẽ những luận cứ mâu thuẫn với nền tảng Hướng Đạo để giữ tình huynh đệ và kỷ luật Hướng Đạo. Trưởng Phạm Biểu Tâm lên diễn đàn rơi lệ gây một cảm xúc mãnh liệt và Trưởng Võ Thành Minh thuyết phục được đa số chấp thuận danh hiệu thích hợp "Hội Hướng Đạo Việt Nam" không có cái đuôi Cứu Quốc. Kết quả là mọi người đồng ý không chấp thuận danh xưng "Hướng Đạo Cứu Quốc" để mặc nhiên nằm trong mặt trận Việt Minh sau đổi thành Mặt Trận Tổ Quốc. Tuy nhiên sự bác bỏ chỉ dựa lên tinh

thần hướng đạo cùng tôn chỉ của phong trào vì chưa ai có đủ dữ kiện và kinh nghiệm vạch trần chủ đích của cộng sản che dấu sau chiêu bài độc lập.

Cũng trong thời điểm này Hướng Đạo đã tổ chức Cuộc Chơi Lớn chạy Hỏa Bài Bắc Nam. Hỏa bài được trao từ địa phương này đến địa phương khác qua các đoàn thể hướng đạo. Bắt đầu là Hà Nội với Tráng Đoàn Lam Sơn, đến Thanh Hóa thì chuyển qua tổ chức của Tráng Trưởng Trần Điền. Rồi tới Nghệ An thì giao cho Trưởng Võ Thành Minh, đến địa phận Huế thì chuyển cho các Trưởng Tạ Quang Bửu và Phan Huy Đức, rồi đến Qui Nhơn với Nguyễn Xuân Trâm, Nha Trang qua tay Cung Giũ Nguyên và cuối cùng các đơn vị của Trưởng Huỳnh Văn Diệp chạy từ Phan Thiết đến Sài Gòn.

Khi chiến tranh Việt Pháp xảy ra ngày 20 tháng Chạp 1946 hầu hết các tráng sinh Lam Sơn đều đi theo Tráng Trưởng Thúy tham gia chiến đấu. Trưởng Thúy đứng lãnh đạo hệ thống giao thông liên lạc là cơ cấu đầu tiên của công việc phản gián cũng như B-P đã làm trong trận chiến Mafeking chống lại quân Boers đông gấp bội, dò đường thám sát, thu thập tin tức địa hình và chuyển về cơ quan tham mưu. Tôi chiến đấu trong Đại Đội Sinh Viên và khi tan hàng rút về phía Cự Đà rồi Đồng Quan thì được một cán bộ giao liên móc nối trở vào Thành do thám tình hình sắp sẵn hành quân của quân đội Pháp dưới bí danh Z-4. Tôi thi hành công việc nguy hiểm, báo cáo được số quân xa vận tải và số nhân công làm việc trong thành pháo thủ sửa soạn cho hành quân vùng Ninh Bình. Sau khi nhận được thư viết tay của tráng sinh Đặng Văn Việt gọi trở ra chiến khu huấn luyện thêm thì tôi đào thoát về với phe quốc gia.

Năm 1946 khi Hồ Chí Minh lập chính phủ liên hiệp thì Trưởng Luật Sư Trần Văn Tuyên được bổ nhiệm Thứ Trưởng Ngoại Giao cho Bộ Trưởng Nguyễn Tường Tam. Ông Nguyễn Hữu Đang trong tráng đoàn Lam Sơn làm Bộ Trưởng Giáo Dục. Ông Đang bị bắt năm 1956 và biệt giam 15 năm, quản thúc tại gia 25 năm trong vụ Nhân Văn Giai Phẩm, đòi hỏi tự do cho văn nghệ sỹ miền Bắc. Ông Đang được Trưởng Thúy mời làm cố vấn trong vai trò trí vận và mặc đồng phục Tráng Sinh Lam Sơn, Khi nhận thấy chính sách văn nghệ một chiều bóp nghẹt tư tưởng ông Đang đã mạnh dạn tỏ thái độ chống lại và bị bắt. Đó là trường hợp một tráng sinh đội lốt nhưng ngay thẳng trong cuộc chơi hướng đạo.

Trường hợp Tráng Trưởng Tạ Quang Bửu cũng đã được Hoàng Đạo Thúy lôi kéo vào Việt Minh. Ông Bửu rất thông minh đã tốt nghiệp Đại Học Oxford danh tiếng Anh Quốc. Tuy tầm vóc khiêm nhường với một sắc diện dưới trung bình ông rất giỏi toán và sinh ngữ và đặc biệt xuất sắc các môn thể thao như nhảy cao đánh chèo chân (ciseaux). Ông là một giáo sư nổi tiếng của Trường Providence Huế. Khi tham gia Hội Nghị Genève ông đã lợi dụng thời gian thu thập các tài liệu binh thư của Pháp. Ông cũng đã liên lạc móc nối được nhiều nhà trí thức khoa bảng về giúp

nước như Kỹ Sư Đa Năng Trần Đại Nghĩa về dựng lên Quân Giới Cục trên Hòa Bình. Một học giả nổi tiếng là Thạc Sĩ Trần Đức Thảo cũng như Tiến Sĩ Nguyễn Mạnh Tường đã theo ông về với Việt Minh. Trong khi hội nghị Genève tiếp diễn tại trụ sở Liên Hiệp Quốc nhìn ra bờ hồ Genève thì Trưởng Võ Thành Minh đã cắm lều trên bờ hồ, ngồi thổi sáo và tuyệt thực phản đối sự chia cắt đất nước. Trưởng Trần

Văn Tuyên và Cung Giũ Nguyên đã đến thăm hỏi khuyên Trưởng Minh chấm dứt tuyệt thực. Không thấy Trưởng Bửu xuất hiện có lẽ vì không được khuyến khích.

Trưởng Bửu đã thay mặt chính phủ với tính cách Thứ Trưởng Quốc Phòng ký kết đình chiến với Thiếu Tướng Deltheil. Công trạng thật là to lớn nhưng khi về nước ông đã bị nghi kỵ. Ông được chuyển qua Nha Phát Triển Đại Học Kỹ Thuật và ông dành tâm huyết vào công việc mới. Tôi được biết câu chuyện của Tiến Sĩ Toán Đặng Hùng Thắng giáo sư toán số một của Đại Học Khoa Học Hà Nội đã được ông giúp đỡ tận tình. Thân phụ Thắng, Đặng Thế Bính là bạn chí thân của tôi đã cùng cưới vợ ngày 17 tháng Tư năm 1949 và cùng rước dâu về 68 Reinach Hà Nội. Chỉ vài tháng sau anh Bính được học bổng Fulbright du học Mỹ Quốc. Sau năm đầu tiên anh ký vào Bản Kêu Gọi Hòa Bình Stockholm, trái với điều khoản học bổng nên anh phải hồi hương trở về Hà Nội sống với gia đình ở số 6 Hàng Vôi. Cậu con đầu lòng là một học sinh trung học xuất sắc. Tuy vậy, dù thân phụ đã không di cư vào Nam sau 1954, đang làm việc rất đặc lực cho ban Tu-Thư-Dịch-Thuật và đã tham gia Phong Trào Hòa Bình ông cũng bị liệt vào thành phần bất tín. Hơn nữa hai ông em là Y Sĩ cấp Tá Hải Quân và sỹ quan cấp tá Không Quân miền Nam nên Thắng không đủ tiêu chuẩn thi vào Đại Học.

Anh Bính phải nhờ Tạ Quang Bửu cho con mượn sách vở tự học và Thắng đã đậu các cấp toán tối ưu để trở thành Giáo Sư Tiến Sĩ nổi tiếng của Đại Học Khoa Học Hà Nội. Đã nhiều lần Thắng được dẫn phái đoàn thi toán quốc tế ở Tiệp Khắc và Đông Đức đoạt được nhiều huy chương vàng. Một trường hợp khác do chính Tôn Thất Thiện kể lại cho Trưởng Nghiêm Văn Thạch. Tráng sinh Thiện là Đồng Lý cho ông Bửu ở Bộ Quốc Phòng và là hàng xóm tại Huế. Ông Bửu đã kín đáo khuyên ông Thiện đừng lên Việt Bắc mà tìm cách trở về đi học để giúp nước sau này.

Thật là rõ ràng tinh thần Hướng Đạo vị tha, chơi bằng thẩn của một con người tiêu biểu với ba lời hứa

Hướng Đạo do B-P đề xuất. Bị chèn ép quá ông đã xin nghỉ hưu về Huế sống một cuộc đời nghèo khó vì thiếu thực phẩm cho cán bộ cấp cao không còn được nữa. Hai vợ chồng phải chăn nuôi heo để sống. Ông chết trong âm thầm không một lời thăm hỏi của cấp địa phương. Trong khi ấy thì nhạc phụ Hoàng Đạo Thúy tuy ở cấp thấp hơn trong quân đội đã có đám tang linh đình do Quốc Hội tổ chức. Trong một buổi họp tại phòng hội lãng Hồ Chí Minh năm 1992 ông Thúy đã tuyên đọc lại ba lời hứa Hướng Đạo như sau, "Trung thành với tổ quốc, Giúp đỡ mọi người ở mọi hoàn cảnh và Tuân theo luật Xã Hội Chủ Nghĩa". Băng ghi âm cassette đã được Trưởng Trần Hữu Khuê ghi lại rõ ràng.

Tôi hằng mến Trưởng Thúy như một lãnh đạo tốt với giọng nói trầm và cương trực của một nhà yêu nước chân chính. Ông đi theo Việt Minh và lôi cuốn được nhiều thanh niên trí thức đương thời vào con đường chống Pháp. Song không biết từ hồi nào ông đã ngã theo cộng sản, thật là đáng tiếc. Cũng cần nói thêm là Trưởng Thúy là bà con hàng ông cậu của tráng sinh Đặng Văn Việt nổi tiếng "Con Hùm Xám Quốc Lộ 4". Khi sinh hoạt trong Tráng Đoàn Lam Sơn Việt luôn chào Trưởng Thúy "salut frère" với cái bắt tay trái thân mật. Nhưng ở ngoài vẫn luôn luôn xưng hô ông cháu chân tình.

Về Tráng sinh Lam Sơn Đặng Văn Việt tôi phải nói rằng ông Việt là một người năng động. Khi Việt Minh tổ chức Tuần Lễ Vàng để góp của cải của toàn dân yêu nước hối lộ cho các Tướng thổ phỉ Tàu Tiêu Văn và Lư Hán thì Tráng Sinh Việt hăng hái khuan một chiếc lư đồng khổng lồ của nhà ông Trịnh Văn Bô ra đặt trên tiền đình nhà hát Tây Hà Nội. Bà Trịnh Văn Bô và bà Phạm Lê Bồng đều là em bà Đặng Văn Hương thân mẫu Việt. Bà Bô đã là người bỏ vào lư đồng quyền tặng một số lượng vàng kỷ lục.

Người ta nói rằng chính Trưởng Thúy đã tổ chức cho Đặng Văn Việt và Nguyễn Kèn (Tướng Thế Lâm) vào lập cái nhân Việt Minh đầu tiên tại Trường Thanh Niên Tiền Tuyến của Tạ Quang Bửu. Việt trở thành anh hùng chiến trường Việt Bắc với hơn trăm trận đánh Pháp. Bị sốt rét nặng, sau thoả ước mong sáu tháng ba 1946 anh đã về Clinique Émile Sargeant của ông anh rể Bác Sĩ Phan Huy Quát điều trị. Sau 1975 khi ông Quát bị bắt giam tại Khám Chí Hòa Việt có vào thăm và thấy BS Quát vẫn khỏe mạnh và vui vẻ nhưng chỉ vài hôm sau ông Quát bị chết da vàng khè có lẽ bị tiêm độc được. Việt được cho về hưu với cấp bậc Trung Tá ngày ngày đem tắm nylon xanh trải bên lề đường bán trái cà mớ rau trồng trong mảnh vườn nhỏ ngoại ô Hà Nội. Và cũng như các bà bạn hàng Việt đã phải thu vôi tắm bột vác chạy trốn chết khi cảnh sát đến.

Với cộng sản thì người anh hùng cũng chỉ là phương tiện mà thôi. Việt viết những bài đề nghị sửa đổi trước khóa X Quốc Hội họp. Việt nói "Việt này không phản đảng nhưng chỉ muốn sửa sai đảng". Tội nghiệp cho anh hùng Đặng Văn Việt vẫn không dám đụng đến Hồ Chí Minh cũng như Bùi Tín. Tết năm ngoái em út Việt là bà

Tiến Sỹ Tâm Wei ở Illinois về thăm quê đã được Việt hướng dẫn về chính quán Nho Lâm. Bà Tâm kể lại rằng anh Việt chữ chúng nó ngang nhiên trước công chúng tuy nhiên bà không lo gì cho anh Việt mà chỉ sợ ảnh hưởng tới con cháu mà thôi.

Trưởng Thúy cũng thuộc hàng ông chú họ Đại Tá Hoàng Đạo Thế Kiệt trong Cục Chính Trị VNCH. Có lời đồn rằng trước khi miền Nam sụp đổ ông chú đã chủ tâm bắt cho được tên cháu ngụy “gian manh ác-ôn-côn-đồ” để cho đi tù một gông. Nhưng cháu đã may thoát được qua Mỹ. Nghe những người thân thích kể lại thì về sau khi nghỉ hưu ông Thúy đã lui về nhà ở Ngọc Hà. Nhưng không phải căn nhà cũ có vườn hoa cây cảnh mà là một túp lều tranh xiêu vẹo thê thảm. Bà Thúy đau nặng nằm liệt trên chiếc ghế bố trong khi ông chồng, quần áo lem luốc ngồi dưới đất trước mặt ba cục gạch kê thành ba ông nồi rau nấu cháo nuôi vợ. Tôi có liên lạc với Trưởng Lê Mộng Ngộ ở Long Beach để nghe Trưởng Ngộ nói là Trưởng Thúy đã hối hận đi theo cộng sản tuy nhiên không có gì xác minh cả.

Cái mũ tiêu biểu Hướng Đạo có chóp với bốn múi nhọn hần sâu. Bởi vậy được gọi là mũ miếng chanh vắt. Trưởng Thúy có công gây dựng Tráng Đoàn Lam Sơn lại còn có công trạng to lớn với Việt Minh rồi quân đội cộng sản ở chức vụ Đại Tá Chỉ Huy Trường Sỹ Quan Trần Quốc Tuấn. Nhưng với chủ nghĩa cộng sản thì không có công thần mà chỉ có phương tiện và cơ hội. Bởi vậy khi xong việc và quả chanh đã vắt hết nước thì cái vỏ mềm nhũn còn có ích gì nữa. Có chăng nó còn cái chất đắng cay có thể dùng lại được. Do đó Bộ Chính Trị cho thăng Thiếu Tướng Võ và ra lệnh cho Quốc Hội tổ chức đám tang xôm tụ phổ biến tuyên dương âm ỉ trên báo trên đài.

Khi đất nước bị chia đôi ở vĩ tuyến 17 một số đoàn viên đã theo làn sóng di cư vào Nam trong số ấy có các đơn vị Hướng Đạo Công Giáo vùng Phát Diệm. Chủ trương chơi thăng thần theo đúng tôn chỉ Hướng Đạo đã bị áp lực mạnh mẽ suốt thời gian phục hoạt (1950) rồi rút về nửa lãnh thổ phía Nam và ở hoàn cảnh tỵ nạn 1975. Hai phía đối kháng, một bên là cộng sản và bên kia chống cộng đều muốn dùng Hướng Đạo như một lợi khí. Năm 1963 chính quyền Ngô Đình Diệm thành lập Tổng Đoàn Thanh Niên Cộng Hòa thì Hướng Đạo cũng chịu áp lực mạnh. Nhờ sự vận động khéo léo của Hội Trưởng Nguyễn Thành Cung nên Hướng Đạo tránh được cuộc khủng hoảng. Tuy nhiên vì không có giải pháp dự liệu khi bị dồn vào chân tường nên HĐVN tự động giải tán để khỏi phụ lòng tin của đoàn sinh và gia đình.

Phía thân cộng cũng không ngớt áp đảo dai dẳng nhằm khuynh đảo và lũng đoạn. Đó là trường hợp Đạo Nhà Bè bị xách động năm 1955 cùng với sinh viên học sinh ủng hộ Mặt Trận Giải Phóng của Luật Sư Nguyễn Hữu Thọ chủ tịch MTGPMN sau thành Thủ Tướng Chính Phủ Lâm Thời Miền Nam. Đạo Nhà Bè nhận lệnh giải tán khi đang thực hiện bích chương và biểu ngữ cho đám biểu tình và những phần tử quấy rối đã không xử dụng được

phù hiệu và đồng phục hướng đạo. Một lần nữa vào năm 63-65 họ đã không thúc đẩy được những phần tử Hướng Đạo Phật Tử tiếp tay chia rẽ lương giáo.

Sau ngày thê thảm tháng Tư Đen, ngày 15 tháng 5 năm 1975 Ủy Ban Quân Quản thành phố Hồ Chí Minh ra lệnh giải tán Hướng Đạo Việt Nam và tịch thu tài sản cùng trụ sở tại đường Bùi Chu Sài Gòn. Tiếp theo là các thuyền nhân với hàng trăm ngàn người bỏ mạng trên biển cả. Người ta đã thấy Hướng Đạo bắt đầu xuất hiện tại các trại tạm trú đầu tiên ở Subic Bay, Guam, Camp Pendleton, Fort Chaffee. Sau đó lại có mặt ở Poulo Bidong Mã Lai, Poulo Galang Nam Dương, Singapore, Hồng Kông, Thái Lan và Phi Luật Tân. Tại các xứ định cư Pháp, Đức, Ý, Bỉ, Hoà Lan, Úc, Canada và Hoa Kỳ các đơn vị được gây dựng lại. Hệ thống kết hợp và hành động chung được hình thành tốt đẹp năm 1983.

Các Trưởng Nhật Tiến và Nguyễn Khanh của Liên Đoàn Bạch Đằng dưới Orange County mời được Trưởng Lazio, Giám Đốc văn phòng trung ương Hướng Đạo Thế Giới ở Genève (World of Scoutism Federation) cùng với Trưởng James Sand Giám Đốc Quốc Tế Vụ BSA (Boys Scouts of America) đến giải đáp thắc mắc về tư cách thành viên của HĐVN trong hoàn cảnh ly hương. Trong hai ngày mồng 2 và 3 tháng 7 năm 1983 hiệp hội HĐVN triệu tập hội nghị Costa Mesa, California. Dưới sự chủ tọa của Trưởng Trần Văn Khắc và Trưởng Phan Như Ngân hội nghị đã thông qua Hiến Chương và Nội Lệ Phong Trào HĐVN hải ngoại. Ban Thường Vụ là cơ cấu chấp hành đầu tiên gồm Chủ Tịch Trưởng Trần Văn Khắc, Phó Chủ Tịch Trưởng Nguyễn Văn Thơ, Tổng Thư Ký Trưởng Nguyễn Trung Thoại. HĐVN ly hương không còn là một thực thể quốc gia (national entity) mà là một thành viên hướng đạo bản địa. Giám Đốc văn phòng Hướng Đạo Thế Giới Laszio Nagy rồi BSA lần lượt gửi văn thư chào mừng sự hình thành HĐVN.

Hiến Chương Costa Mesa xác định đường hướng hoạt động trong khuôn khổ hội bản xứ, hội nhập xã hội mới mà vẫn giữ truyền thống dân tộc. Công việc này đã được Hội Hướng Đạo Toàn Cầu (World of Scoutism Federation) khuyến khích và chấp thuận. Như ở Hoa Kỳ thì Hướng Đạo Việt Nam nằm trong BSA (Boys Scouts of America) và ở Pháp thì theo khuôn khổ Fédération de Scoutisme Francaise.

Hướng Đạo Việt Nam có bay vút lên lại từ đồng tro tàn như con phượng hoàng thần thoại không? Câu trả lời là “chỉ khi nước ta thoát ách cộng sản còn đội lốt dân chủ vô kinh tế thị trường theo định chế xã hội chủ nghĩa như đàn anh Trung Quốc”. Mong rằng Hướng Đạo Việt Nam có thể linh đình tổ chức mừng 100 tuổi vào năm 2030 tới đây đánh dấu sự tan hàng của chính thể độc tài tham nhũng đem lại tự do cho hơn 80 triệu đồng bào.

Xuân Mậu Tý
Trần Đỗ Cung

CÂU CHUYỆN LỬA ĐẠM ĐƯỜNG

Nguyên lý hướng đạo

Đêm này lại có chuyện nói chuyện với các anh..
Namasty.

Giờ này tại Hyland Park, Anh quốc, hàng ngàn hướng đạo sinh từ khắp bốn phương trời về đây để kỷ niệm 100 năm hướng đạo. Chúng ta tự hỏi : hướng đạo , một phương pháp đào luyện con người, một phong cách sống , xu thế và hành động, không phải là một tôn giáo tín ngưỡng, tại sao có thể, với thử thách của thời gian năm tháng, đã tồn tại hơn một niên kỷ. Tôi không ngạc nhiên về điều đó vì Hướng đạo có một Nguyên lý và một phương pháp dùng. Đêm nay tôi sẽ mạn đàm với các anh về NGUYÊN LÝ HƯỚNG ĐẠO.

Tôi bắt đầu với câu hỏi này: 'Tại sao anh tự nguyện là một người hướng đạo. Mục đích của anh là gì?'

Tôi tiến đoán câu trả lời của anh sẽ như thế này: Nếu anh là một rover scout câu trả lời sẽ là: ' sẵn sàng cống hiến thiện chí và gup đỡ mọi người bất cứ lúc nào.'

Nếu là một hướng đạo sinh thắm nhuần 3 lời hứa hướng đạo, 10 điều luật hướng đạo, có một tính khí , tinh thần và tâm hồn hướng đạo và mang một ấn tượng sâu đậm của huy hiệu hướng đạo -hoa huệ hiệp sĩ, châm ngôn sắp sẵn và một nụ cười rộng mở- thì câu trả lời là: ' Sắp sẵn, giúp đỡ mọi người bất cứ lúc nào với nụ cười luôn trên môi.'

Nếu là một sói giò non thì sẽ đồng dục nói to: 'Sói con mở mắt vĩnh tai , mỗi ngày làm vui lòng một người.'

Tôi cũng đã có dịp thảo luận với vô số trưởng và đặt ra một câu hỏi như thế, đặc biệt là những trưởng suốt đời tận tụy và một lòng một dạ với phong trào Hướng đạo. Giả dụ như trưởng Trần trung Ru, Liên đoàn Bạch đằng Saigon, đã gây dựng Hướng đạo trong trại cải tạo cộng sản trưởng Trương văn Thành, Sói tận tâm, Đạo trưởng Đạo Gia lai Pleiku, chị đi sanh , trưởng Thành vất gậy và balô lên trại trưởng Tùng Nguyên huấn luyện. Chị thành nói với tôi: 'anh Thành mê hướng đạo còn hơn mẹ vợ'. Nhất là trưởng Nguyễn trung Thoại, Ngựa Chiu Khó, đặc trách tờ báo Liên Lạc của Hướng đạo trưởng niên, rất được mến mộ với mục Mã thư. Trưởng thoại tham dự tất cả Trại họp mặt thẳng tiến từ 1 đến 7 và chắc hẳn hương hồn anh cũng hiện diện tại trại Thăng tiến 8 ở Riversides California.. nhớ một lần tôi từ Mỹ lái xe lên Montreal để thăm anh. Ghé nhà không có anh chỉ gặp bề trên của trưởng, chị Thoại báo: 'anh ấy ít khi ở nhà, cả ngày ngoài đường lo chuyện hướng đạo.' Anh Thoại bị bệnh tim nặng , mổ tim - open -heart surgery+3 bypass . Tôi bắt gặp anh trên đường phố Montreal, đang đi nặng nề với một balô nặng trĩu trên vai.. Tôi đùa với anh : 'Sao anh đang thực hành lời dạy của

B.P phải không?' _Hãy tự mình vất hành lý lên mà đi- Hump your own pack-Canadian saying. trưởng Thoại vừa cười vừa thở hổn hển nói giọng Huế: ' Mệt chết mẹ nội, BP với bipiec, tờ báo liên lạc vừa mới in xong, đem đến bưu điện gửi ngay cho các trưởng đọc.'

Trời Montreal lúc đó đã vào thư với gió heo may dịu dịu thổi thế mà tôi thấy mồ hôi đổ dài trên trán của trưởng . Tôi đỡ lấy cái balô , rất nặng , đầy ấp những tờ báo còn thơm mùi giấy và mực in . Hai anh em thả bộ lên bưu điện cách xa hơn 1dam .. Tôi hỏi anh Thoại : 'sao anh mê hướng đạo dữ rứa , bề trên của trưởng than phiền trưởng làm đó . Đây là câu trả lời của trưởng Thoại và cũng là của trưởng Thành và trưởng Ru , Câu trả lời rất ngắn và gọn nhưng bao hàm một phần Nguyên lý Hướng đạo .-' CHƠI HƯỚNG ĐẠO VUI' .

Tất cả câu trả lời của Tráng Thiếu Sói còn thêm vào câu trả lời của 3 trưởng Thoại , Thành , Ru thật sự đã thể hiện và bao hàm đầy đủ trọn vẹn một trong những Nguyên lý Hướng đạo .: Người Hướng đạo có hạnh phúc vì đã đem hạnh phúc đến cho mọi người . Nguyên lý này đã được B .P diễn đạt như sau :

Tôi tin rằng công cuộc hàng đầu trong đời sống Hướng đạo của chúng ta là được Hạnh phúc . Mục đích tối hậu và cao cả của người Hướng đạo là sống với niềm hạnh phúc đích thực khi đem lại hạnh phúc và niềm vui cho người khác . Con đường ngắn nhất và chắc chắn nhất dẫn đến hạnh phúc là tao hạnh phúc cho tha nhân , và để được hạnh phúc lâu bền thì điều nên làm là không ngừng làm việc thiện .

B .P .

Thoại nghe nguyên lý này có vẻ mang tính vị kỷ và nghịch lý , nhưng thực nghiệm thực tế cho ta khẳng định Nguyên lý này là chân lý .

Karl Marx , một triết gia , một nhà kinh tế chính trị Đức đã khẳng định trong một tham luận của ông : -experience praises the most happy the one who made most other happy .

Và nếu anh là một con chiên thuần thành của đảng CHRIST thì anh cũng hiểu rằng : God đã tạo dựng ra chúng ta và mong chúng ta được hạnh phúc và cách tốt nhất để đạt được hạnh phúc là bằng mọi giá đem hạnh phúc đến cho người khác bằng cách làm những việc thiện cho tha nhân .. đó là lý do mà Chúa đã rao giảng 10 commandment với điều răn số 2 : LOVE YOUR NEIGHBOR -Hãy yêu thương đồng loại của con . [Theo tôi chú neighbor mang một ý nghĩa to lớn hơn là người kế cận]

Và nếu anh là một người thắm nhuần tư tưởng và triết lý nhà Phật , các anh sẽ thấy rằng : khi ta sống đời sống hướng đạo thật sự ta đã sống và thực hành tri hành thứ 3 trong 4 tri hành của người con Phật .: Tu , Bi , Hỷ , Xả .

-four divine abodes or four unlimited states of mind -Thật sự các Hán từ này rất là khó hiểu và chú HỖ không diễn đạt hết ý nghĩa của cái trí hành số 3 .Cho phép tôi dùng anh ngữ để giúp các anh hiểu rõ Tri hành số 3 này .Từ [Loving -kindness] Bi [compassion],Hỷ [Altruistic joy] Xả [equanimity].Tri hành số 3 rất tương đồng với nguyên lý Hướng đạo .:vui cái vui của tha nhân , một niềm vui đầy vị tha , cái vui tự dừng đến với ta khi ta đem đến nguồn vui cho người khác .trong kinh Digha Nikaya sutra [the long discourse of the Buddha]đức Phật đã giảng giải như thế này : Hàng ngàn ngọn nến có thể được thắp sáng từ một ngọn nến lẻ loi và ánh sáng của ngọn nến này không vì thế mà giảm thiểu đi .Hạnh phúc sẽ không giảm đi vì bị chia sẻ .[thousand of candles can be lighted by a single one and the light of this one will not be dimmer ,HAPPINESS NEVER DECREASES BY BEING SHARED .

Tôi xin lấy lời giảng này của Buddha để kết thúc câu chuyện đường đêm nay về Nguyên lý Hướng đạo Nguyên lý mà nếu anh thấm hiểu ,giữ gìn và phát huy với trí tuệ và con tim của các anh thì phong trào hướng đạo mà chúng ta trân trọng không những đã tồn tại hơn một niên kỷ nhưng sẽ tồn tại lâu dài trong nhiều niên kỷ trong tương lai .Với niềm hy vọng đó tôi chấm dứt câu chuyện Đường đêm nay .
Thân ái bắt tay trái anh và NAMASTY .

Nguyễn đức Chánh
Gấu Linh hoạt ,
Đạo Gia lai Pleiku
Email chanh .d .nguyen @sbcglobal .net

Tôi nói câu chuyện Đường này để tưởng nhớ đến các trưởng Thoai , Thành ,Ru Các trưởng đã suốt đời tận tụy và một lòng một dạ với Phong trào Hướng đạo .Cả ba trưởng đều đã khuất bóng

Tài liệu tham khảo ;
1 -B .P -Rovering to success
-adventuring to manhood
2-the holy bible
3-the Buddha's words-BhikkhuBodhi
4-Digha Nykaya sutra-long discourse of BUDDHA -Maurice Walshi
5Teaching of the Buddha-Bukkyo Dendo-Kyokai -Japan

PHÂN ƯU

HƯỚNG ĐẠO TRƯỞNG NIÊN
LÀNG BÁCH HỢP NAM QUAN
VÔ CÙNG THƯƠNG TIẾC KHI HAY TIN

TRƯỞNG TRẦN VĂN THAO

Anh ruột trưởng Trần Văn Lực hiện sống tại Sài Gòn-Việt Nam
Bác của trưởng Trần Cao Bằng, Lý Trưởng làng BH Rhône-Lyon

VỪA TẠ THẾ NGÀY 21 THÁNG 02 NĂM 2008 LÚC 7 :30 PM

TẠI THÀNH PHỐ BURLINGTON, VERMONT HOA KỲ

Anh chị em cựu Hướng Đạo Sinh làng Bách Hợp Nam Quan tại Paris xin gửi lời chia buồn đến gia đình và thân quyến của Trưởng Trần Văn Thao

PHÂN ƯU

Vô cùng thương tiếc khi hay tin

Trưởng

Giuse Trần Văn Thao

(Cọp Yên Tử)

Đã mệnh chung vào lúc 7:30 chiều ngày 21 tháng 2 năm 2008 tại Burlington, Vermont, Hoa Kỳ

hưởng thọ 101 tuổi

Hội Đồng Trung Ương HĐVN thành kính phân ưu cùng tang quyến, nguyện cầu linh hồn của Trưởng Giuse Trần Văn Thao sớm hưởng nhan Thánh Chúa.

HĐVN tại Hải Ngoại:
Ban Thường Vụ HĐTƯ HĐVN
Cùng các đơn vị thuộc:
Miền Tây Bắc Hoa Kỳ
Miền Tây Nam Hoa Kỳ
Miền Trung Hoa Kỳ
Miền Đông Hoa Kỳ
Chi Nhánh Gia Nã Đại
Chi Nhánh Đức
Chi Nhánh Pháp
Chi Nhánh Úc Đại Lợi
HĐ Trưởng Niên

Thành Kính Phân Ưu

Mậu Tý về,

Nhớ

Mậu Thân xưa

(Đến với Đồng hương của tôi, các bạn Hướng Đạo và một người ở 64 Chi Lăng Huế)

Sáng mồng một tết, như thường lệ mỗi năm mẹ tôi thường đi lễ chùa rất sớm để hái lộc. Mẹ tôi đang lạy Phật trong chánh điện, còn tôi ở phía ngoài. Chùa Tỉnh giáo hội là một ngôi chùa khá lớn nhất là được xây cao với hàng chục bậc thang trước khi vào chánh điện, từ đây phóng tầm mắt có thể nhìn khắp một vùng quanh chùa. Trời còn

quá sớm với cái lạnh đầu xuân để chịu không lạnh buốt như mùa đông đã qua, bỗng dưng một nhóm người từ phía ngoài đường xuất hiện với biểu ngữ biểu tình đang la hét và xô đẩy với lại với một số cảnh sát sau đó một vài tiếng súng nổ, từ trên cao tôi thấy một người có lẽ bị thương nơi đùi vì anh ta vừa chạy chân thấp chân cao, một tay ôm đùi chạy về phía hậu liêu, phía sau anh một vài nhân viên cảnh sát tay cầm súng rượt bết gót. Cảnh tượng nhốn nháo xảy ra chớp nhoáng khiến tôi cũng chưa kịp phản ứng thì vù lúc mẹ tôi chạy ra ngoài, vừa thấy tôi bà cụ chân tay run lẩy bẩy miệng hối thúc tôi đi về ngay, trong lúc này tôi thấy Đại đức Thích Minh Chiếu, chánh đại diện Phật giáo tại QN-Danang, đang đứng trước hành lang chánh điện và một ngạc nhiên với tôi khi thấy vị lãnh đạo tinh thần này mang trên người khẩu súng nhỏ mà mãi về sau khi tôi vào quân ngũ mới được biết đó là loại súng K54 của quân Cộng sản (1). Riêng người thanh niên bị thương chạy về phía hậu liêu. Sau này tôi được biết anh là người anh rể của người bạn tôi, một lãnh tụ đấu tranh chống chính quyền miền Nam thời bấy giờ mà hầu như giới học sinh chúng tôi đều biết đến.

Rời chùa tỉnh giáo hội, trên đường về nhà không có dấu hiệu nào có thể báo cho biết là tình hình chiến tranh đang xảy ra như ở Huế đang khốc liệt ngoại trừ khi đi ngang qua đồn lính Quân cụ tôi thấy các binh sĩ đang ở trong các vị trí phòng thủ mà tôi cũng đã thường thấy trước đây, đây đó bên đường một số người chuẩn bị vui xuân qua các bàn bầu cua, cá còp. Như thông lệ đầu năm, các

Hướng Đạo sinh tập họp để làm lễ chào cờ sau đó vui chơi tại Đạo quán Hướng Đạo tọa lạc trên đường Hoàng Diệu-Lê đình Dương. Tôi thay đồng phục Hướng Đạo để đi họp Đặc biệt năm nay, sau buổi chào cờ có sinh hoạt tâm tình với một trưởng kỳ cựu của Phong Trào Hướng Đạo, trưởng Võ thành Minh, người được mọi người biết đến qua chương trình phát thanh của đài BBC vào thập niên 60-70 với tiếng sáo trầm buồn với lời giới thiệu truyền cảm của xướng ngôn viên Đỗ Văn vào những ngày 20/7 để kỷ niệm ngày ký kết Hiệp Định Genève chia đôi Đất Nước sau chiến tranh Đông Dương Việt Pháp. Trên đường, ngang qua Đài phát thanh trên đường Quang Trung ngang hông trường Trung học Bồ Đề, một số đồng đồng bào đang tụ tập, tò mò ghé hỏi thì được biết một cách không chính xác vì cũng chỉ « nghe nói » rằng nửa khuya lúc giao thừa đặc công Việt cộng đã tấn công Đài phát thanh và phía chính quyền đã cho thu dọn chiến trường cũng như vào bắt một số người ở trong khu xóm nơi xuất phát lực lượng tấn công này. Vì cũng gần đến giờ sinh hoạt nên tôi cũng không quan tâm và rời nơi đây để tiếp tục hướng về phố. Dọc theo con đường Quang Trung, rẽ ngang qua Phan châu Trinh cho đến khi tới Đạo Quán, thành phố vẫn yên tĩnh không có dấu hiệu được cho là bất an ninh dù là tối thiểu.

Buổi sinh hoạt khoảng nửa giờ, bỗng chiếc xe jeep của Cảnh sát Dã Chiến phóng nhanh và thẳng khấn cấp trước Đạo quán, một viên chức Cảnh sát cấp bậc Thiếu tá và một số tháp tùng tiến nhanh vào nơi đang sinh hoạt, cảnh tượng vừa nói gây một ngạc nhiên cho tất cả đoàn sinh nhưng với một tinh thần kỷ luật cao nên mọi người vẫn ở trong tình trạng sinh hoạt bình thường, Trưởng Nguyễn Tấn Định, đại diện cho Đạo Trưởng Hồ văn Đệ ra tiếp viên sĩ quan này và sau một vài phút trao đổi phía bên chính quyền ra về ngay, riêng Trưởng Định trở lại với chúng tôi và tuyên bố vì lý do an ninh chính quyền yêu cầu giải tán ngay buổi sinh hoạt và Trưởng Định yêu cầu các Trưởng, các Kha và Thiếu sinh phải đưa các em Sói về đến tận nhà với sự tiếp nhận của cha mẹ. Chỉ trong chốc lát sinh hoạt đang vui vẻ, ồn ào bỗng trở nên vắng vẻ tại Đạo quán và cho đến phút này đa số vẫn không biết là Huế đang chìm đắm trong bom đạn nếu có chỉ là « nghe nói », Đạo quán chỉ còn lại một vài Trưởng đang trao đổi câu chuyện với Trưởng Võ Thành Minh và mọi người khuyên Trưởng Minh không nên ra Huế vào lúc này nhưng ông nhất quyết đòi đi cho dù phải đi bộ ra Huế để gặp các Lãnh tụ đôi bên ngừng ngay cuộc chiến tranh tàn sát đồng bào. Và chỉ trong chốc lát Trưởng Minh đã gọn ghê hành trang. Tôi cũng xin dừng nơi đây để nhớ lại « tiếng sáo bên hồ Genève » này.

Anh đến Danang trước Tết khoảng 2 tuần, không ở nhà ai ngay cả khách sạn vì anh nói là hướng đạo chỉ thích ngủ ở Đạo quán mà thôi. Người mảnh mai, đi hai tay cứ khuynh ra hai bên, lưng hơi khòm xuống và đi rất nhanh, anh trải một tấm poncho trong góc đạo quán với những trang bị thật đơn giản, nói chuyện rất vui vẻ, tôi rất thích nghe anh kể chuyện về hướng đạo ngày xưa như một cậu bé mê nghe chuyện cổ tích, anh vẫn thường nhờ tôi

đi mua rau muống cho anh tại chợ cây me không xa đạo quán cho mấy, tôi ngạc nhiên có hỏi thì anh bảo ở bên Tây không có thứ này nên bây giờ anh chỉ thích ăn nó mà thôi, viết đến đây tôi nhớ lại hồi đó tôi tự nghĩ thầm là chê nước Pháp sao tệ đến thế đến nỗi không có rau muống như Việt Nam. Có một điều tôi lấy làm lạ khi thấy các Trưởng lớn tuổi "it" hay rất "dè dặt" hoặc chẳng dặng dưng tiếp xúc với anh cho đến khi tôi được người bạn mà tôi biết anh đang làm việc cho an ninh chính quyền cho hay Trưởng Minh đang bị theo dõi dưới hình thức quản chế. Tìm hiểu thêm được biết Trưởng Minh đi du học tại Pháp và trong thời gian này có liên hệ với Hồ chí Minh nên sau 1954 anh nhiều lần bị chính phủ Ngô đình Diệm khước từ nhập cảnh và sau nhiều lần can thiệp bởi các tổ chức quốc tế, chính phủ Nguyễn Văn Thiệu chấp thuận cho anh về thăm quê nhà nhưng phải chịu những sự kiểm soát.

Nguyên cả ngày 1 Tết, thành phố hoàn toàn yên tĩnh tuy nhiên không được nhộn nhịp như mọi năm, đường phố ít người và hình như mọi người có vẻ lo âu hay đang chờ đợi một điều gì không được an lành sẽ đến, các quân nhân di chuyển vội vã và đến chiều thì thông báo lệnh Thiết quân luật được ban hành, điều này cũng không gây ngạc nhiên cho mọi người vì họ đã trải qua rất nhiều tình trạng như thế qua các lần hỗn loạn về chính trị qua các lần đấu tranh kể từ khi chính quyền Ngô đình Diệm bị lật đổ.

Nhưng đến sáng mồng 2 Tết thì sự việc đã rõ ràng không còn "nghe nói" nữa mà đã được truyền miệng từ người này qua người một cách công khai rằng Huế và các tỉnh thành bị phe Cộng sản miền Bắc tấn công vào ngay Giao Thừa đồng thời Đài phát thanh kêu gọi đồng bào bình tĩnh và không được tụ họp v...v... tuy nhiên vẫn không chính thức loan tin chiến sự đang diễn biến khốc liệt tại thành phố Huế.

Sáng mồng 3 Tết, đồng bào từ các làng mạc, thị trấn phía Bắc Đà Nẵng và một số cư dân thành phố Huế sau khi đã tìm cách thoát ra vùng giao tranh để xuôi Nam, một hình ảnh hỗn loạn như bất cứ một cuộc chiến tranh nào chiếm dẫn sinh hoạt bình thường đã xảy ra vài ngày trước.

Đài phát thanh truyền đi lời kêu gọi các đoàn thể sinh hoạt thanh niên trong thành phố hãy tiếp tay với chính quyền nhất là tại nhà thương Toàn khoa tại đường Nguyễn Hoàng trong việc trợ giúp đồng bào chiến tranh. Nơi đây không khí thật buồn thảm, những người di tản không có hay chưa kiếm được người thân thuộc nằm ngổ la liệt dọc theo những con đường nhỏ trong khuôn viên nhà thương hay trong các hành lang, khu dành riêng cho những người chờ xuất viện sau khi điều trị nay trở thành khu tạm trú cho người di tản, tiếng khóc lóc, tiếng than van khắp nơi, các đoàn thể như thanh niên Cao Đài, Phật tử có lẽ do đặc tính của đoàn thể nên tự động chăm lo phần an ủi, nấu cơm hay chạy đi tìm thân nhân theo yêu cầu của đồng bào, riêng các hướng đạo sinh thì hơi khác

một phần do yêu cầu của bác sĩ giám đốc chúng tôi được huấn luyện cấp tốc để có thể tiếp tay với các y tá trong việc cứu giúp đồng bào. Vì là Tết cho nên bác sĩ, y tá một số đông về quê quán đón Xuân nên nhân sự thiếu trầm trọng mặc dù bác sĩ giám đốc đã kêu cứu phía quân y tiếp tay nhưng không được vì số thương binh khắp các chiến trường đưa về khiến tình trạng bác sĩ phía họ cũng đã là vấn đề. Được biết ngoài bác sĩ Tùng (phòng mạch tại đường Quang Trung, ông đã qua đời tại Mỹ cách đây vài năm vì bệnh ung thư phổi) còn có bác sĩ Phùng văn Hạnh (Canada) và bác sĩ Tôn thất Sơn (nói đúng hơn là sinh viên y khoa nội trú năm cuối của Đại học Y khoa Huế, định cư tại Na Uy (?). Mặc dù đã trải qua 40 năm nhưng mỗi khi hồi tưởng đến Tết Mậu thân, không những tôi và các Hướng đạo sinh trong thời gian đó không khỏi cảm kích tinh thần trách nhiệm của các vị nói trên, quả thật các vị xứng đáng với câu "lương y như từ mẫu". Vì phải trải qua nhiều giờ liên tục trong phòng mổ để cứu đồng bào nên bác sĩ Tùng đã nhiều lần ngất xỉu tại chỗ khiến các y tá phòng mổ ngại nếu có bề gì thì ai cứu đồng bào trong lúc này đây riêng 2 vị kia trẻ như bác sĩ Sơn hay "đơ" con như bác sĩ Hạnh nhiều khi chúng tôi đánh thức các ông dậy để thay phiên, các vị dậy không nổi vì quá mệt sau những ca mổ không ngừng. Phải ghi nhận ở đây rằng 3 vị bác sĩ nói trên đã cứu không biết bao nhiêu sinh mạng đồng bào Huế trong biến cố Mậu Thân.

Sau khi được huấn luyện về cứu thương xong, chúng tôi tự động đi đến các phòng ngoại thương để "xin việc", một số tình nguyện tại nơi tiếp nhận đồng bào bị thương do không quân Hoa Kỳ tải thương bằng trực thăng Chinook đến, đa số các Kha sinh; kể từ ngày 3 Tết cứ khoảng 1 giờ các chuyến tải thương nói trên lại mang đến và chúng tôi phải giải quyết thật nhanh, họ cho hay được lệnh ấn định với thời gian ấy vì nhu cầu chiến trường rất khắc nghiệt do vậy ngay khi cánh quạt giảm tốc độ là chúng tôi chạy nhanh đến phi cơ để tiếp nhận đồng bào càng sớm càng tốt đem về khu phân loại dưới sự trách nhiệm của các y tá, sau đó chúng tôi chuyển đến các nơi cứu cấp khẩn như phòng mổ hoặc chờ tùy theo vết thương. Lúc này chúng tôi tình nguyện làm tại một phòng được gọi là phòng cháy bỏng. Phút đầu tiên chị y tá trưởng cũng cho chúng tôi hay về những trở ngại đặc biệt của phòng này là vì lý do phỏng nên hầu như các bệnh nhân không thể mặc quần áo chỉ phủ lên người bằng những tấm vải thật mỏng, bên cạnh đó là vết cháy thường có mủ nên rất hôi tanh chưa kể là bệnh nhân trong suốt thời gian nếu may mắn qua được thì ăn uống phải cần sự giúp đỡ ngay cả trong vấn đề đại và tiểu tiện. Chị cũng nói thêm đã có một vài người đã đến giúp nhưng vì không chịu nổi với những trở ngại vừa kể nên sau đó không giúp nữa.

Cùng với tôi là anh Đội trưởng đội Nai khi tôi còn ở Thiếu đoàn Lam Sơn do anh Trần Xê làm thiếu trưởng, anh trước đây là học sinh trường Phan châu Trinh sau đó vì lý do gia cảnh cha mẹ lần lượt qua đời sớm để lại một đàn em nhỏ dại nên anh chuyển qua trường tư vì dù sao sự vắng mặt cũng dễ dàng hơn so với trường công và nhất là

là trường nổi tiếng về uy tín và kỷ luật. Vì Danang là thành phố không có trường đại học như Huế, Sài Gòn, Dalat nên ngành Thiếu hoạt động mạnh hơn các ngành khác, một trảng đoàn Đống Đa khai sinh bởi Trưởng Tôn thất Lân (hiệu trưởng trường Nam tiểu học) hoạt động chỉ trong vòng một thời gian ngắn ngủi sau đó phải ngưng vì Trưởng Lân gia nhập trường Bộ

binh Thủ Đức và sau đó anh đã hy sinh trong lúc làm Quận trưởng một quận ở trong Nam lúc đó mang cấp bậc Đại úy. Ngành ấu cũng tương tự nên tôi xuất ngành thiếu sớm để cùng tiếp tay với vài trưởng hầu xây dựng lại ấu đoàn Chí Linh đang không có người phụ trách.

Như đã nói ở trên, anh với tôi rất thân ngoài tinh thần anh em trong phong trào hướng đạo như BP đã ghi trong 10 điều Luật, anh còn là bạn cùng lớp, chung một bàn. Quả thật như thế, ngay khi vào phòng chúng tôi dội ngay ra vì mùi tanh do những vết thương lại thêm phòng trang bị máy điều hoà không khí nên lại càng khó chịu hơn. Tuy nhiên, khi nghĩ đến nhiệm vụ và tinh thần của hướng đạo sinh là giúp ích, là khó khăn vẫn vui tươi nên hai chúng tôi đều tự nhủ thầm là sẽ phải vượt qua. Chị y tá chúng tôi vừa gặp, Tăng thị Kim Phượng (2), người đáng thanh tao, ăn nói dịu dàng vui vẻ khiến chúng tôi cũng dễ có cảm tình ngay từ lúc đầu, ngoài chị ra còn có một y sinh đang trong khoá học, một soeur. Tất cả dưới quyền của một bà y tá trưởng người Mỹ đáng người cao lớn chỉ đến vài giờ trong ngày vì bà ta còn phải làm bên bệnh viện Việt - Đức kế cận. Phòng đầy những bệnh nhân vừa mới chuyển từ Huế vào đa số theo sổ tiếp nhận là cư dân của Thượng Tứ, Gia Hội. Số giường không đủ nên một số phải nằm trên băng ca để dưới đất. Thêm được hai anh em chúng tôi mọi người mừng lắm. Ban đầu chị Phượng hướng dẫn chúng tôi việc săn sóc các vết thương bằng cách tẩy rửa các lớp mủ sau đó qua thuốc do chị chế biến theo công thức ấn định, chúng tôi thoa lên các vùng bị cháy bỏng, chích thuốc trụ sinh hàng ngày, cho bệnh nhân ăn uống, giúp đỡ trong việc đại tiểu tiện. Vì là bệnh ngoại thương nên cũng không đòi hỏi những kỹ thuật cao trong ngành y học, bệnh nhân sẽ sống hay chết tùy theo mức độ phỏng mà cơ thể chịu đựng được hay không, có những người sau một thời gian thì hồi sinh, lắm kẻ phải vĩnh biệt người thân và chúng tôi lại trở thành người đưa tiễn xuống nhà xác.

Bà chủ nhà thuốc tây Chợ Cồn sau nhiều ngày ghé tìm thân nhân có ghé phòng chúng tôi. Bỗng một hôm bà ôm lấy một bệnh nhân vừa mới lành lớp da trên khuôn mặt sau khi nhận ra đó là chị ruột mình mà đã ra công tìm kiếm. Bà khóc trong nỗi vui mừng lẫn nỗi ân hận là mấy lần đi qua nhưng không biết người nằm đó là người chị của mình. Chúng tôi an ủi và cho biết người chị được chúng tôi nhận về với hồ sơ bệnh nhân vô danh có nghĩa là không thể khai báo tên tuổi khi nhập viện vì trong tình trạng mê man. Bà cảm động khi thấy thân nhân mình được săn sóc chu đáo và đã cảm ơn chúng tôi hết lòng. Những người khác cũng thế sau thời gian chữa trị lành lặn được chuyển khu hay được về nhà bà con đều nắm tay chúng tôi tỏ lòng cảm ơn đã săn sóc trong thời gian ở đây khiến chúng tôi cũng cảm thấy mình đã làm được những điều có ích mà Baden Powell đã dặn chúng tôi, Hướng Đạo sinh Giúp ích mọi người !

Khoảng một tuần lễ sau ngày mất Huế, chúng tôi có lệnh họp khẩn do Trưởng Trần Xê thông báo ở trước hiên nhà của một gia đình quen biết nơi đây một người Mỹ thuộc tổ chức Thanh Niên Chí Nguyễn Hoa kỳ, tên Clark Brown mà mọi giới trẻ chúng tôi ai cũng biết vì anh nói tiếng Việt giọng 3 miền rành rõi và thuộc lịch sử Việt còn hơn cả chúng tôi, cho chúng tôi hay là đêm nay VC sẽ tấn công nhà thương để cướp lấy ngân hàng máu. Vì có tình cảm với Hướng Đạo nên anh tiết lộ và anh yêu cầu tất cả nên rời nhà thương trong đêm nay càng sớm càng tốt để tránh nguy hiểm đến tính mệnh. Trưởng Trần Xê cho chúng tôi rút từng người một và giữ bí mật để tránh làm náo loạn trong nhà thương. Nhà tôi ở xa và phải đi qua một trại lính quân cụ nên tôi đến một nhà người quen tá túc qua đêm. Đêm đó thật quá dài với tôi nhưng may mắn mọi việc không như đã được biết trước đó. Sau 75, trong gần nửa số các Kha sinh hiện diện ở nhà thương đã trở thành những cán bộ CS nằm vùng và một vài đã ở những chức vụ Tỉnh và Thành uỷ.

Tin Quân Đội Việt Nam Cộng hoà tái chiếm lại Huế loan truyền nhanh chóng trong toàn khu nhà thương mọi người mừng rỡ nhất là đồng bào Huế. Họ reo mừng ôm nhau khóc. Ngoài đường các gánh hàng rong bán bún bò và các món ăn Huế bày bán vội vã trước cửa nhà thương để mưu sống qua ngày trước đây đã đông nay còn đông khách hơn như để chung niềm vui lớn. Riêng với chúng tôi lại có công tác mới, đó là được chuyển vận ra Huế để cứu trợ đồng bào, thành phần được chọn là các Kha sinh và Trưởng tình nguyện dưới sự giúp đỡ phương tiện không vận của Trưởng Nguyễn Tấn Định DCC toàn quốc. Trưởng Định nguyên là Thiếu tá Không quân và là Trưởng phòng Không Trợ thuộc phi trường Danang. Anh là một trưởng tích cực trong việc xây dựng phong trào hướng đạo tại thành phố nhà, chúng tôi thường nói đùa bằng câu về rằng : "Việc gì khó có Trưởng Định". Tốt nghiệp khoá 13 Võ Bị Đà Lạt và hiện định cư sau 75 tại Virginia. Số tham dự được phép là 20 hướng đạo sinh tối thiểu là Kha sinh vì lý do chuyên trở và an ninh chưa an toàn ở Huế. 18 kha sinh dưới sự trách nhiệm của trưởng Xê và tôi. Tổng

cộng 20 người sau khi được chủng ngừa dịch tả chúng tôi có mặt tại nhà Trưởng Hồ Văn Đệ, Đạo trưởng An Hải, để được xe chở vào phi trường nơi đó Trưởng Định đón chúng tôi sau khi đã được mời ăn sáng trước khi lên máy bay trực thăng loại cũ ra Huế. Lần đầu tiên được ngồi trong loại máy bay thấp và chậm tôi rất thích thú khi nhìn được cảnh quê hương dưới tầm mắt nhất là khi bay qua vùng biển Lăng Cô. Đến phi trường Phú Bài, chúng tôi được chuyển về Huế bằng xe quân xa. Càng tiến về Huế thì hình ảnh chiến tranh càng rõ nét và tôi không khỏi xúc động đến độ nước mắt tuôn trào khi xe tiến vào Huế và rẽ hướng về Đại chủng viện phía trường Đồng Khánh. Tôi thấy chợ Đông Ba cháy rụi, cầu Trường Tiền gãy nhệch, chung quanh chỗ xe đi qua đổ nát, trên những bức tường chỉ chít những vết đạn, mọi người tôi gặp đều mang một nét sầu thảm như nhau. Xe tiến vào chủng viện tôi nghe toàn những tiếng than khóc thảm thiết. Các cha, soeur lui tới tấp nập lo cho các nạn nhân tạm trú trong khuôn viên. Bàn ghế của chủng viện lằn lóc ngang ngửa, thỉnh thoảng đây đó vài nắm mồ chôn vội ngoài vũng đất trống trải.

Đến cũng đã gần chiều nên chúng tôi chỉ lo việc ăn tối và chuẩn bị đi ngủ, mọi việc sẽ bắt đầu cho ngày hôm sau. Lợi dụng khoảng trống thời gian này tôi dò hỏi tin tức cũng như tình hình chung tại Huế cùng với một số ít các anh hướng đạo thuộc Đạo Thừa Thiên đang có mặt tại đây. Trưởng Trần Xê hướng dẫn các Kha Sinh, riêng tôi vì đã là cấp Trưởng nên tự lo lấy công tác. Suốt đêm thật khó ngủ vì đâu đâu trong chủng viện đều vang lên những tiếng khóc than không ngớt thỉnh thoảng còn vọng về đâu đó những tiếng súng giao tranh.

Sáng dậy, tôi vội vã thu xếp để đi theo một nhóm hướng đạo địa phương qua giúp đồng bào vùng cửa Thương Tứ và cửa Sập mà theo họ nơi đó cần sự giúp đỡ ưu tiên, nhờ họ lựa chọn một số thư tay do đồng bào ở các phòng bệnh tại nhà thương hay tin tôi ra Huế nhờ chuyển cho gia đình. Chiều hôm qua khi mới đến tôi thật xúc động khi nhìn thấy cầu Trường Tiền gãy nhệch thì sáng nay tôi lại càng xúc động hơn khi chính chân tôi được đi qua nhệch cầu đã gãy đó mà nhớ lại trước đây không lâu lắm tôi đã đi qua cây cầu này, tôi đã dừng lại để nhìn xa xa kia chùa Thiên Mụ ẩn hiện dưới nắng chiều. Qua khỏi cầu rẽ trái để về cửa Thương Tứ, dọc theo công viên rất nhiều nắm mồ chôn vội vã mà tôi còn thấy những bàn chân ló ra khỏi đất, mùi tử khí xông lên nồng nặc đó đây. Ngang qua con đường đi vào cửa Thương Tứ nơi mà trong sổ nhập viện mà tôi ghi nhận được là đa số nạn nhân khi khai báo, chuyển những lá thư lắm khi gặp đúng thân nhân họ vui mừng khi nghe tôi báo lại tình trạng khả quan của người thân, họ vui mừng khiến tôi cũng một chút thoáng thấy vui. Công việc của chúng tôi là giúp đồng bào dựng lại những gì còn có thể làm được, thỉnh thoảng một vài xe tải gạo đến phân phát, chúng tôi phụ việc phân phối tuy nhiên vì chiến tranh vừa dứt, các cơ sở hành chánh không thể hồi sinh trong một sớm một chiều nên có những khó khăn tuy nhiên chính quyền lúc nào cũng đặt niềm tin của một phong trào có uy tín nên mọi việc tuy không hoàn hảo

nhưng dù sao cũng hoàn thành tương đối hoàn hảo. Chúng tôi cũng đã đi đến những nơi đã được khám phá ra những mồ chôn tập thể để an ủi và để làm những gì trong phạm vi và khả năng chúng tôi có thể làm được của tuổi trẻ và của Lý tưởng BP. Ngày lại ngày và thời gian lưu lại giới hạn nên sau 6 ngày tại Huế, chúng tôi phải rời Huế để theo chuyến tiếp liệu mà Trưởng Nguyễn Tấn Định đã dự trù.

Về lại thành phố nhà tôi trở lại nhà thương để phục vụ đồng bào tại phòng bỏng cũ độ khoảng một tuần thì các trường mở cửa trở lại, bệnh nhân cũng đã không còn nhiều, chúng tôi chia tay chị Phượng với tất cả lưu luyến riêng chị vẫn nụ cười hiền hoà, giọng nói triu mến, chị cảm ơn chúng tôi đã đến và giúp rất nhiều. Tôi kể cho chị nghe lúc biến cố Phật giáo xảy ra thì gia đình ông Nguyễn Hữu Uẩn, một nhà in và nhà bán đồ đồng nổi tiếng trên đường Hùng Vương có người con bị thương nặng trong lúc biểu tình chống chính phủ và sau đó chết ở bệnh viện Duy Tân. Vì lý do hai bên, một là phía chính quyền và một phe ly khai đang giao tranh nên không thể di chuyển để lấy xác con nên đã nhờ chúng tôi lúc đó được phép di chuyển để mang anh ta về. Chúng tôi đã làm xong chuyện đó và gia đình đã tạ ơn chúng tôi một số tiền là 6000 đồng (trị giá khoảng 1 lượng vàng thời đó). Chúng tôi từ chối và nói rằng chúng tôi là những hướng đạo sinh một khi giúp ích thì không được nhận sự cảm ơn nào. Chủ nhà nghe vậy ngạc nhiên và hỏi thế thì các anh muốn chúng tôi bày tỏ sự quý hoá của chúng tôi bằng cách nào. Bằng nụ cười chúng tôi trả lời rằng chỉ muốn một ly nước thế thôi. Chị Phượng thích thú sau khi nghe chúng tôi kể lại chuyện đã làm.

Sau này khi đậu tú tài xong tôi rời Danang để vào Saigon tiếp tục việc học và chiến tranh đang ở mức độ leo thang, như bao ngàn thanh niên khác tôi nhập ngũ và suốt thời gian thụ huấn tôi đã có nhiều đêm nằm ứng chiến tại trại trường Tùng Nguyên để nhớ về những ngày cũng nơi đây chúng tôi những trại sinh của Tùng Nguyên cuối cùng vào năm 67 nào là bài học về bản đồ của Trưởng Trương Trọng Trác, những đêm sinh hoạt trong Minh Nghĩa Đường, những màn hành xác nhập trại vào ngày đầu với trưởng Đinh Xuân Phúc...

40 năm trôi qua như nước lặn lẽ chảy qua cầu nhưng cứ mỗi độ Xuân về lòng tôi không khỏi không xao xuyến khi nhớ về một mùa xuân không thể quên : Mùa Xuân Mậu thân !!

Paris, những ngày cuối Đông 2007

Nguyễn Hữu Xương

Thiếu sinh Thiếu đoàn Lam Sơn

Trưởng Bầy Chí Linh

Đạo An Hải Danang

Trải qua các Trại trường huấn luyện Bạch mã, dự bị Rừng Huế, Tham gia cứu thương trong biến cố Phật giáo tại Danang 1966, Tùng Nguyên Đà Lạt 1967, Đạo Hồn Việt Galang 1982, Làng Nam Quan Paris 2006.

(1) đã được xác nhận với một cựu SQBDQ tại Paris

(2) định cư tại nam Cali

HƯỚNG ĐẠO TRƯỞNG NIÊN LÀNG B.H. NAM QUAN ĐÓN XUÂN MẬU TÝ 2008

Thứ bảy, ngày 2 tháng 2 năm 2008, Hướng Đạo Trưởng Niên làng Bách Hợp Nam Quan lại tổ chức

đón mừng Tết nguyên đán tại thị xã Wissous cách Paris 15km về phía nam. Đây là lần thứ tư làng

Nam Quan thực hiện chương trình văn nghệ đón mừng xuân trên xứ người để mời bà con cô bác,

cộng đồng Việt Nam tại Pháp đến chia sẻ niềm vui của dân tộc khi mùa xuân về.

Với chủ đề QUÊ HƯƠNG, chương trình văn nghệ mang đậm nét văn hóa dân tộc. Phong sân khấu là một hình nổi Lãng Ông Bà Chiêu với những mái ngói đỏ đưa ra phía trước, ba chiếc cổng ô tròn có thể ra vào

được gây ấn tượng một không gian thật trên sân khấu. Trong tổng số 20 tiết mục có một vài tiết mục rất đặc sắc, được kháng giả võ tay rất lâu. Chương trình kéo dài 3 giờ đồng hồ, không có giải lao, nhưng nhận thấy kháng tinh giả theo dõi rất chăm chú. Không biết những khách tham dự là người Pháp, họ có hiểu được phần nào chương trình văn nghệ không ? nhưng vào lúc tiệc trà, hỏi cảm tưởng của họ thì đều được nghe “ Bien, très bien ”... Riêng ông bà thị trưởng thì chúng tôi đã cử một chị làm hướng dẫn và thông dịch. So với chương trình văn nghệ của các năm trước và của các hội đoàn người Việt tại Paris, Chương trình văn nghệ năm nay của hướng đạo Nam Quan có những nét mới. Cụ thể khi khách đến thị xã Wissous này thì thấy ngay các bảng điện được gắn khắp nơi ghi rõ **Nouvel an Vietnamien – Amicale des Scouts Vietnamiens**... (không phải nouvel an chinois như người bản xứ thường gọi).

Và khi đến gần sẽ thấy chiếc cổng Ngọ Môn với hai con rồng uốn quanh, trên cao có lá cờ Thần lớn bay phất phới, phía trước có một hàng cờ Thần nhỏ hơn với năm màu sắc sỡ. Nếu đến trước 15 giờ, khách sẽ được xem múa Rồng và Lân rất vui nhộn. Rồng dài 12m do làng NQ mua từ VN gửi qua, có 7 người trong nhóm võ Thiếu Lâm múa và 3 con Lân do các em Thanh sinh của liên đoàn Thuận Hóa biểu diễn. Bước vào cổng chính, khách sẽ thấy ngay hai câu đối

NAM QUAN ĐẤT VIỆT HOÀI NON NƯỚC
MẬU TÝ TRỜI TÂY VỌNG CỔ HƯƠNG

Nếu đi lên phía trái, khách sẽ thấy gian hàng Tết do các chị làng NQ làm và bán để gây quỹ cho làng như bánh Chung, bánh Bò, bánh cam... Lên nữa sẽ thấy trưng bày các câu đối viết theo lối Hoa văn mang không khí Tết. Chương trình văn nghệ hoàn toàn mang tính nghệ thuật, từ hợp ca, đơn ca, kịch, vũ đến hoạt cảnh đều có các cảnh phối hợp tương ứng cùng trang phục thích hợp và lời ca được các anh chị hát trực tiếp trên sân khấu chứ không dùng CD nhạc hay hát theo lối Playback. Ngoài ra còn có các nhạc cụ như Piano, violon, organ hay nhạc cụ dân tộc như đàn tranh, đàn

cò, đàn t'rug, sáo và đặc biệt có cả đàn Gong có âm thanh rất lạ.

Và cũng như mọi năm, với tâm nguyện gìn giữ và bảo tồn nền văn hóa dân tộc, để cho bà con khắp nơi có điều kiện đến tham dự văn nghệ mừng xuân, cùng vui một cái Tết xa quê hương nên mặc dầu công việc tổ chức rất tốn kém nhưng các anh chị hướng đạo trưởng niên vẫn chủ trương không bán vé vào cửa để xem văn nghệ và mời bà con dùng cơm thân mật để vui vầy đón xuân. Nhờ vậy, số người tham dự rất đông, không còn chỗ để ngồi, rất nhiều người phải đứng dọc hai bên hội trường và nhận thấy có rất nhiều người bản xứ. Đặc biệt có nhiều giới chức của thị xã Wissous tham dự.

Nhìn chung, năm nay thành công hơn, được nhiều người ủng hộ. Ông Richard Trinquier thị trưởng Wissous thì tỏ vẻ vui mừng qua nét mặt và cử chỉ, ông tiếp xúc và chuyện trò hết người này đến người khác, từ dưới đất lên trên sân khấu. Chụp hình lưu niệm với mọi người khi có yêu cầu với thái độ hoan hỷ. Một điều đáng ghi nhớ và mang tinh thần HD là có sự hợp tác của các trưởng và đoàn sinh thuộc liên đoàn Thuận Hóa cùng với sự tham dự của một số trưởng thuộc liên đoàn Văn Lang.

Tuy nhiên bề nổi thì như vậy, nhưng bên trong có rất nhiều điều cần phải chỉnh đốn và rút tĩa kinh nghiệm. Khối lượng công việc rất lớn, từ việc mời gọi người tham gia để tập văn nghệ, lên chương trình sao thật đa dạng nhưng mang tính văn hóa truyền thống và tránh gây nhàm chán, cho mọi giới già trẻ lớn bé và không quên khách tham dự có cả người bản xứ. Kế đến là trang trí sân khấu, sao cho không trùng lặp với năm trước và trang phục cho mọi người. Những lần gặp nhau để tập văn nghệ, có những anh chị ở xa cả trăm cây số cũng ráng đến, rồi phải chuẩn bị thức ăn và các thứ linh tinh khác kể cả giải lao bằng những buổi hát karaoke bỏ túi. Ngoài ra các chị phải chia nhau làm các món ăn để đãi khách như cơm chiên, chỉ g. iò... cho trên 6-7 trăm người ăn, đó là chưa tính đến việc phải tìm cách để gây quỹ cho làng như việc các chị đã tự nguyện hợp nhau để làm bánh chưng bánh tét qua mấy ngày liền v.v... Nhưng điều khổ tâm nhất vẫn là những chuyện xảy ra đột ngột ngoài dự liệu. Mỗi một công việc đều sắp xếp người phụ trách, nhưng khi vào việc thì do hoàn cảnh gia đình, khó khăn riêng tư nên không thể có mặt để đảm trách vai trò đã nhận lãnh. Ai lo âm thanh ? Ai lo ánh sáng ? Nhóm nào lo Sân khấu, nhóm nào lo dựng cổng ... Khuyết chỗ này, bồi chỗ kia. Người thì ít, việc thì nhiều, người làm hai ba việc và vì vậy có một số công đoạn đã dự trù nhưng đành phải hủy bỏ, một số vật

liệu đã chuẩn bị để trang trí cũng không thực hiện. Nhưng nhờ vào tinh thần gắn bó vì mục đích chung, đầu vai chung sức của các anh chị trên tinh thần hướng đạo, tình đồng đội nên đã vượt qua được các trở ngại và mang lại kết quả mỹ mãn.

Sau khi mọi người ra về, anh chị làng Nam Quan và thân hữu dọn dẹp để trả lại hội trường và chia tay lúc 4 giờ sáng. Kết thúc một sinh hoạt văn hóa với nhiều kỷ niệm.

Wissous ngày 08/02/2008

Trương Hữu Ngọ

Lý trưởng làng BH Nam Quan

Sinh Hoạt Chi Nhánh Đức:

LĐ Sào Nam - Berlin:

Sinh hoạt mỗi tháng 3 lần. Một số các em Thiếu sẽ chuyển lên Thanh vào cuối nam nay. Đã góp phần tích cực vào việc tổ chức mừng sinh nhật thứ 100 của HĐTG tại Bá Linh và đã tham dự Jamboree - Anh quốc, sau đó tham dự trại Hè của LĐ Hoa Lư. Tổ chức Tết Nhi Đồng, Trung Thu, với sự tham gia của các em ngoài HĐ. Một trại trong tháng 2 vừa qua của LĐ cũng đã được tổ chức, ngoài các em còn có PH/TH tham dự. Những khó khăn của LĐ cũng vẫn là vấn đề vì sinh kế khiến cho phần lớn PH/TH không thể đưa con em đến tham gia thường xuyên ngoài những ngoại lệ, ngay HĐT-LĐ cũng bị ảnh hưởng không ít. Do đó vì tham gia sinh hoạt chưa thật đều đặn nên việc hướng dẫn luôn luôn phải linh động khiến chuồng trình dài hạn không nhy ý mong đợi của HĐT-LĐ.

LĐ Hoa Lư - Hamburg:

Sinh hoạt mỗi tháng 2 lần. Do sự kết hợp làm việc với tinh thần HĐ của HĐT-LĐ, đã lo liệu và chu toàn trong việc tổ chức trại Bách Hợp 13 của CN. LĐ cũng đã chuẩn bị đất trại (tạm thời) 100 năm đề phòng nếu LĐ Sào Nam, Bá Linh phút cuối không tìm được đất trại. Các Trưởng và các em đã tham dự hầu hết các sinh hoạt của LĐ: trại Hè CN, Bách Hợp 13 - trại 100 nam tại Bá Linh... và Cộng đồng (diễn hành với CĐ trong ngày Đa Văn Hóa do Chính quyền tổ chức)...v.v. Đặc biệt, quý Phụ huynh & Thân hữu đã tận tình hỗ trợ các sinh hoạt của LĐ. Tuy vậy, LĐ cũng có nhiều khó khăn, như là thiếu Trướng để đáp ứng với sinh hoạt. Vì vẫn còn "mới mẻ" cho nên cũng muốn được tham dự các khóa huấn luyện Trưởng để có thể đáp ứng nhu cầu của các em hơn nữa. Cũng trong thời gian qua, vừa sinh hoạt LĐ, vừa góp phần trong các tổ chức của Cộng đồng cho nên hầu như HĐT-LĐ không còn thời giờ riêng!

LĐ Hùng Vương - Frankfurt am Main:

Sinh hoạt mỗi tháng 1 lần. Cuối năm nay các em Thiếu sẽ được chuyển sang Thanh và như vậy trong nam tới LĐ sẽ có Ấu - Thiếu và Thanh. Ngoài những sinh hoạt của LĐ cũng như cùng với các LĐ bạn tham dự các kỳ trại do CN tổ chức, LĐ còn có mặt trong các sinh hoạt của Cộng Đồng, chẳng hạn ngày Đa Văn hóa do Chính quyền tổ chức mỗi năm. Các Trưởng trong LĐ vẫn chưa thể thu xếp thời gian để sinh hoạt nhiều hơn với LĐ. Phụ huynh và Thân Hữu cũng đã hỗ trợ tích cực cho LĐ trong các sinh hoạt./.

Quanh ánh lửa hồng,

Có những câu chuyện kể làm ta tâm đắc và nhớ mãi. Câu chuyện Hoa Bách Hợp Ruồi (hoa bách hợp bằng bạc nhỏ như con ruồi dùng để đeo trên ve áo hay trên mũ) là một trong những chuyện như thế. Tôi nhớ đại khái và xin được phóng tác lại như sau:

Steven Soma

Trong một cơ hội làm ăn bên Nhật, tôi sắp xếp ghé về quê nhà mấy ngày. Mang theo câu chuyện Hoa Bách Hợp Ruồi làm hành trang, tôi rắp tâm biến mình thành nhân chứng, hay thành nhân vật của một trong những câu chuyện đại loại như vậy. Việt Nam là môi trường tốt để tôi làm được việc này. Tôi quyết định sẽ chỉ chia ra ba ngón và bắt bằng tay trái bất cứ ai tôi có dịp tiếp xúc.

Lòng muốn thì như thế, nhưng khi đến Phi Trường Nội Bài thì những gì tôi vẽ trong đầu về Việt Nam không giống mình tưởng tượng. Kinh nghiệm "đầu tiên" ở phi trường hút ngay đi mất 50% nhiệt huyết dành cho quê hương. Trong khi những người ngoại quốc qua hải quan dễ dàng, thì tôi và bà xã bị hạch hỏi đủ thứ và bị rở tung hai chiếc vali căng phồng. Tôi nhớ lại lời dặn của bạn bè, và trách mình đã quên không bỏ tiền vào passport. Thật ra nếu có phải dứt lốt thì chúng tôi cũng không muốn làm như vậy. Gần 30 năm trời sinh sống ở hải ngoại, không ít thì nhiều chúng tôi đã bị tây hoá. Tôi luôn tin rằng:

- "Nếu mình không có gì sai trái, thì cứ thản đấng đấng, không phải sợ ai."

Ngờ đâu, chính cái "thản đấng đấng" này gây cho chúng tôi phiền toái.

- "Ấu đây cũng là bài học cho mình."

Chuyện không dừng ở bài học một.

Trong khi chờ đợi chuyển tiếp về Sài Gòn, chúng tôi mới khám phá ra là chuyến đi về Sài Gòn ngang xương bị huỷ, và hành khách phải đợi thêm 3 tiếng đồng hồ nữa, để họ sắp nhập hai chuyến trong ngày làm một cho đủ túc số.

Nhìn những hành khách đồng cảnh ngộ, họ thản nhiên coi như chuyện cơm bữa. Tôi trấn an bà xã:

- "Hãy noi gương họ kìa, đây là cơ hội để ta học nhẫn nại"

Nhưng bài học nhẫn nại lại được mang ra thách đố thêm một lần nữa khi xếp hàng suối Nam. Chúng tôi khám phá ra luật lệ Hàng Không Việt Nam không đồng nhất trong khâu hành lý. Trọng lượng dành cho nội địa khác với quốc ngoại. Hai cái va li mang theo phải nộp tiền phạt vì nặng gấp đôi số cho phép. Bà xã tôi phân trần:

- "Nhưng chúng tôi bay về đây cũng cùng 2 chiếc va li này thôi."

Họ nhìn chúng tôi thương hại hơn cảm thông. Tôi suy tiền cho được việc nhà nước và nuốt chửng hai chữ "nhẫn nại" vào ruột.

(Xem tiếp tr.31)

MÃ THƯ

Hôm nay mở trang In Design để lay out báo Liên Lạc, việc trước nhất là Gấu đem chồng thư của bạn đọc ra đọc lại từng cái và chuẩn bị cho Mã Thư. Đọc mà trong lòng xúc động, nước mắt chảy giàn giụa vì cảm động quá. Đọc bài viết của “Bướm Lượn dưới hoa” và lời nhận xét của Trưởng Cáo Đổ Mặt mà lòng bồi ngùi nhớ anh NCK. Phải tự mình khen mình mới được các Trưởng ơi. HĐVN của chúng ta sao mà hay như rứa, đặt tên rừng sao mà đúng “y chang” không sai chạy vào đâu được. Chúng ta dù “bất kiến kỳ hình” nhưng chúng ta đã quen nhau từ ngày đặt tay lên cờ tuyên hứa.

Em đọc lại nhiều số báo LL của Tr. Thoại phát hành mà mắc cỡ cho mình, một nhà báo chuyên nghiệp, sống bằng chính ngòi bút và tờ báo...nhưng không đủ tài làm một tờ báo Liên Lạc. Phẩm Chất một tờ báo HDD, điển hình là tờ LL, cần phải có một tiến trình rất tiệm tiến nhưng chắc chắn...như một tân sinh, hạng nhì, hạng nhất....mới lên được các đẳng cấp cáo hơn. Chưa làm được một chú Sói con thì đừng mong làm anh Thiểu sinh đúng nghĩa. Máu HDD có chảy trong huyết quản, bụi đường HDD có lấm tẩm ngoài thân mới có thể dự Đêm Lửa Dặm Đường có ý nghĩa. Tốt nghiệp làm ông cử nhân, ông tiến sĩ thì dễ nhưng bước qua được ngưỡng cửa Tân Sinh và đi cho hết đoạn đường HDD không dễ.

Đọc qua những dòng chữ, những kỷ niệm của Tr. Trần Văn Thao (mới vừa lia rừng) Trần Văn Khắc, Nguyễn Trung Thoại...Huỳnh Văn Diệp để thấy...chơi HĐ (Việt Nam) không phải dễ. Em càng đọc càng thấm thía. Em đã được dự cuộc “chơi” HĐ Mỹ và dường như “professional” có lãnh lương như mọi công việc khác ở HK. Ôi! Hưởng Đạo Việt Nam! Quá dễ thương. Em đã ngửa mặt lên trời mà...thở dài (thườn thục). HĐ là một cuộc chơi...(lớn) không dễ. Máy ai chơi được trọn vẹn, trọn đời, trọn sức lực, hết tâm hồn như các Tr. HĐVN mà em vừa kể điển hình ở trên. Những tên tuổi Hồng Sơn Dã Mã-Bò Rừng Lém-Gà Cẩn Mẫn-Hoảng Lanh...v.v.(những tên em nhớ được) và nhiều nữa. Và em đọc bảng thăm dò ý kiến có 65% Trưởng và độc giả đồng ý giữ tờ Liên Lạc...cho nên em cố gắng.

Không biết trong tương lai thế nào. Em “gắng sức” để tiếp tục. Chắc chắn có Trưởng sẽ hỏi em “Mới làm có 2 số đã than” Dạ xin thưa làm Báo Liên Lạc khó lắm hơn làm báo đời, báo chợ các Trưởng ạ. Xin các Trưởng giúp em.

Xóm Ottawa:

Cảm ơn Trưởng Gấu Lý Sự . Anh chị em HĐTN xóm Ottawa rất mong nhận được tin Liên Lạc .Thân mến, TVD

Đọc thư của Trưởng đại diện cho HĐTN xóm Ottawa cảm ơn mà ghen ngào. Xóm Ottawa (nói riêng) và HĐTN Canada nói chung, đặc biệt là xóm Montreal nơi có anh Ngựa Chiu Khó suốt hơn 10 năm chèo con thuyền Liên Lạc để anh chị em HĐTN khắp nơi có chút tin xa tin gần cho ấm lòng người HĐ lúc xa quê, lẻ bầy, lạc bạn. Liên Lạc là đóm lửa của đoạn đường đi qua...thì em phải cảm ơn các Trưởng thật nhiều. Mong rằng cuộc chơi của LL vẫn còn tiếp tục.

Văn Phòng HĐTN chúc thọ Tr. Lê Xuân Đằng (San Jose):

Đây là lời chúc thọ của một HĐTN từ miền Nam Calif-Xin để nguyên văn gửi đến Tr. Lê Xuân Đằng:

Xin chúc mừng Thượng Thọ Trưởng Lê Xuân Đằng và 63 năm hạnh phúc bên Bè Trên yêu dấu cùng bầy con cháu đại gia đình họ Lê .

Đã thọ mà còn khỏe mạnh ,
Thế gian này quý hiếm lắm thay
Cháu con vui vẻ quần quây ,
Trăm năm trường thọ đó đây chúc mừng !
Chúc mừng ! chúc mừng !
Soc Lanh Lợi - leanhdung

Trưởng Trung Vũ (Báo Tận Tâm -MN):

Xin chào Trưởng. Em tên là Vũ thiên Trung Ngày xưa em ở Đạo Vĩnh Long , Liên đoàn Long Hồ Hiện nay em đang ở Minnesota Sinh hoạt trong Làng Vạn Hồ Hiện làm bầy Trưởng Bầy Sao mai Thuộc Giáo xứ Thánh Anna, Guise Hiền, Minnesota. Tên rừng của em là Báo Tận Tâm. Là Tráng sinh lên đường. Em đã có bằng Rừng của Hưởng Đạo Mỹ. Tuổi của em hơn 5 bó một chút . Đó là lí lịch của em. Nếu Trưởng muốn biết thêm gì xin cho em biết . Xin cảm ơn Trưởng . Và rất hân hạnh được Trưởng trả lời .

TABBT Trưởng Trung Vũ Báo Tận Tâm

Chào Tr. Báo Tận Tâm. Tr. kê khai “lí lịch” kỹ quá làm cho Gấu tôi đây thấy gần gũi. Thật gần gũi, giống như những đêm bên ánh Lửa Dặm Đường cùng các bạn HĐ khắp nơi làm quen nhau lần đầu trong kỳ trại toàn quốc

năm 70. Báo ở Vĩnh Long, còn Gấu ở “Thảo Cầm Viên” Sài Gòn...hihihi...chúng mình chưa có dịp gặp nhau nhưng chắc đã quen nhau từ ngày đứng trước cờ đưa 3 ngón tay đọc lời Tuyên Hứa. Như vậy là Báo Tận Tâm sanh sau đẻ muộn rồi nhé...Gấu ăn cơm hẩm uống trà thiêu trước Tr. Báo gắp một con giáp đấy. Kê khai cho vui thôi chớ không phân ngôi thứ đâu nhá. Chúc mừng Trưởng đã trở lại Bầy và “giữ chắc mối dây” với làng Vạn Hồ. Chúc trưởng vui và nhớ gửi tin sinh hoạt cho Liên Lạc. Có hứa không?

Tr. Voi Thận Trọng (MN)

Hi Trưởng Lê Bình , Toi nhận được to bao trưng gọi da lau va cung lau nay toi that ay nay vi khong thong bao voi trưng la da nhận cung loi cam on . Ly do la truoac day toi co gọi email lam quen nhưng khong thay hoi am nen toi ngan ngại lam phien neu gọi tiếp email nua . Xin Trưng thu loi neu email nay lam phien (toi se khong gọi email nua) toi phai cam on de khoi but rut la^u nay . Toi xin man phép gọi vai tam anh sinh hoạt tại Tao Dan xem nhu dap le viec trưng da gọi to bao nhe’ ! Than ai btt Duy.

Thêm một thư khác: Kính chào Trưng Lê Bình. Toi that vui vi nhận được thu hoi am của trưng. Email của trưng là email đầu tiên toi liên lạc trên đất Mỹ này do. Toi được biết trưng lớn tuổi hơn nên toi xin phép được lam quen va giu liên lạc voi trưng . Ở Việt Nam toi là một doanh nghiệp nhỏ , qua đây chưa tìm được việc làm nên buồn qua . Toi mong to bao lam . tabtt. Duy (Voi than trong)

Chào Voi Thận Trọng. Đúng là HĐVN đặt tên rừng không sai vào đâu được. Trưởng thận trọng quá đi thôi. Là anh em thì đâu có lạ gì, dân bắt tay trái mà. Cứ đưa bàn TT ra là anh em nhận nhau thôi. Có nghe Tr. Thoại hẳn thơ chưa? Nhắc lại Tr. nghe nhé “Đi với dân bị gậy...mặc áo kaki; đi với BiPi mặc áo gì cũng được.” Sống chưa? Đã là dân áo kaki, vai mang bị, tay cầm gậy là anh em rồi. Chào mừng trưởng đến được với anh em HĐ tại quê người. Công việc thì từ từ cũng có. “HĐVN khó khăn coi thường” thì sá gì một vài tháng đầu nằm nhà coi Liên Lạc. Ta bắt đầu bằng châm ngôn của Sói Con đi. Rất vui khi được tin trưởng gửi cho LL. Mong được giữ mãi mối dây.

Trưởng Biển “Xôn Xáo” (MN):

Trưởng Bình ơi , sao mà cái “xôn -xác “ vẫn đeo dính tôi mãi vậy, tôi gửi mail cho Trưởng, nhưng gửi về địa -chỉ của Trưởng Thân, có phải “xôn -xác không? Khổ quá, vậy mà tôi vẫn “dương oai “ với các con: Má sẽ sống đến 150 tuổi, mà vẫn sáng suốt, vẫn khỏe mạnh, vẫn tươi cười luôn thì sống thọ lắm “ nhiều lúc các con tôi nói “Má để đâu quên đó vậy mà cứ đòi sống đến 150 tuổi “. (Chỗ này xin cho Gấu phụ đề như vậy: Cười bằng 10 thang thuốc bổ... sống thọ là phải. Còn chuyện để đâu quên đó là lẽ thường tình...vì sau khi quên thì ta nhớ lại đi tìm....phải không?)

Thư của Tr. viết tiếp: “Vay Trưởng có nhận thư kèm theo cái check 30 đô -la chưa mà trong account của tôi không thấy rút ra cũng gần 2 tháng rồi , gửi về Hộp -thư 111604. Trưởng trả lời cho biết nhé, ... Ông xã tôi nói cũng đúng “rõ khỉ “ [2 dấu hỏi]. Cầu chúc Trưởng vui vẻ khỏe mạnh...Thân mến btt , Biển .

Lời của Gấu: Trưởng ơi! dấu đường chỉ tuổi già của chúng ta đầy trưởng ạ. Mới để đó mà đã quên ngay, bước ra khỏi nhà mới biết là mình quên mang theo mắt kiếng. Coi lại thì mắt kiếng đang mang trên mắt chớ ở đâu mà tìm. Đường như tôi cũng có căn bệnh giống trưởng đó. Chúc sức khỏe.

Trưởng viết tiếp: Trưởng Bình ơi, tôi chỉ nhận được báo Liên-lạc tái xuất -bản thôi chứ chưa nhận thêm báo nào , vậy Trưởng đã cho ra báo tiếp -tục số 60 chưa ? Nếu ra rồi thì tôi chưa nhận được, đang thèm đọc lắm, vì cứ ngong ngóng mà chưa thấy, xin trả lời cho biết nhé? Cảm ơn Trưởng nhiều lắm. Lần này mail đến Trưởng nhưng phải nhìn địa chỉ cho rõ ràng , phải thận -trọng từng ly từng tí để tránh “xôn -xác “. Chúc Trưởng vui vẻ , tuổi trẻ , mạnh -khỏe , đẹp đẽ , sạch sẽ và không có ghê.

Kính chào Trưởng ,
Thân ái , bắt tay trái ,
Biển “Xôn -Xác “
Làng Vạn -Hồ
Minnesota tức Mỹ nó xô ta.

Đọc bấy nhiêu thôi đã thấy “guilty” rồi Trưởng ơi. Số 60 đang có trong tay của Trưởng. Nó hơi muộn màng và làm cho độc giả (trong đó có trưởng) chờ đợi. Chẳng biết nói sao bi chữ. Ngày còn Trưởng Thoại, LL ra đều mỗi 3 tháng (tên rừng là Ngựa còn được mang thêm “chịu khó” nữa thì ai chạy theo cho nổi phải không trưởng, Nói nhỏ mà nghe...tại vì đây là Gấu cho nên à ạch...đó mà) Không biết lý do đó có đứng vững được không? Cảm ơn câu chúc của Tr. Đọc đi đọc lại hoài...để nhớ lại cái thuở còn niên thiếu....cách nay dường như hơn nửa thế kỷ rồi đấy.

Trưởng Hoa Hạ (Calgary)

Được tin Trưởng Trần Văn Thảo đã lìa rừng , xin thành kính chia buồn cũng gia đình và tang quyến ,
Hoa Hạ
Damahangsay
TBTT

Trưởng HUY NGUYEN (C.A)

Vĩnh Biệt Trưởng Trần Văn Thảo
Được tin trẻ Trưởng Trần Văn Thảo vừa bỏ cuộc chơi để tìm vui nơi cõi khác ,, Toàn thể Anh Chị Em Hướng Đạo Trưởng Niên xin thành kính chia buồn cũng Gia Đình và Tang Quyển , Nguyễn cầu Hương Linh Trưởng sớm được thanh thoi nơi cõi an bình .
Văn Phòng Hướng Đạo trưởng Niên .
Nguyễn Thanh Huy
Trâu Rừng Hay cười .

Trưởng Dũng Lê (CA)

Được tin Tr Trần Văn Thảo vừa lìa rừng .
Xin có lời chia buồn cũng gia đình cùng tang quyến
Đây là một mất mát lớn lao đối với Phong Trào Hướng Đạo
Phong Trào đã mất đi một cột trụ từng giữ nhiều
(Xem tiếp tr. 31 =====>)

Mã Thư

“Nhờ những câu trả lời duyên dáng, vui vẻ của Trưởng Thoại trong mục Mã Thư, tờ Liên Lạc được nhiều bạn đọc hoan nghênh và khuyến khích”

Trần Minh Thường, Cáo Đổ Mặt

Liên Lạc là một trong những báo Hướng Đạo Việt Nam có tuổi thọ đáng nể - 15 năm, đến nay vẫn còn tiếp tục, dù có đôi lúc tạm gián đoạn. Theo Trưởng Phan Thanh Hy “Liên Lạc được phổ biến nhiều hơn các tạp chí khác của Hướng Đạo”. Được vậy, là nhờ vào số độc giả không nhiều nhưng lại rất trung thành với tờ báo. Vì, thứ nhất, Liên Lạc không bán. Không bán, nhưng không phải là báo chùa hay báo chợ, hoàn toàn miễn phí. Muốn nhận được Liên Lạc, độc giả phải góp tí củi lửa, nếu không muốn bị cắt đứt giây chuông. Thứ hai, Liên Lạc được coi là ‘báo nhà’, mình viết rồi mình đọc rồi mình khen hay. Ta tâm sự với ta, như nhận xét của một độc giả ký tên Dân Làng Bách (Liên Lạc số 26)

Tôi coi tờ Liên Lạc
Là một tờ báo nhà
Mình viết rồi mình đọc
Ta tâm sự với ta

Có thể nói, tuyệt đại đa số người đọc và người viết là dân Hướng Đạo. Thiếu số viết bài, đa số viết thư. Do đó, mục “thư đi tin lại” chiếm một vị trí quan trọng trong tờ báo.

Trên tờ Liên Lạc, ta thấy phần Thư Tín có 3 mục: Thư Bạn, Mã Thư và Nhắn Tin. Có lẽ Trưởng Nguyễn Trung Thoại, người phụ trách cả 3 mục này nghĩ rằng, nếu gom chung vào mục “Thư Tín” số trang sẽ quá dài. Tách làm ba, và xen kẽ giữa những các bài khác khiến độc giả không thấy nhàm chán. Đây là vấn đề tâm lý. Hơn nữa, tuy cùng là “tin” nhưng cách trình bày lại khác nhau. Riêng Mã Thư là xuất sắc hơn cả.

Trưởng Nguyễn Thị Xuân Lan (TN) đã có lần tâm sự “nhận được Liên Lạc, đem về là đọc ngay từ đầu đến cuối, rồi còn đọc đi đọc lại nữa. Những câu trả lời trong phần Thư Bạn và Mã Thư của Trưởng Ngựa Chụ Khó thật vui”. Có điều, từ số 41 trở về sau, mục Thư Bạn bỗng tuyệt tích giang hồ mà không một lời giải thích. Chỉ còn lại Mã Thư và Nhắn Tin Khẩn Cấp. Cả hai mục này cũng dần dần được thu hẹp, rút ngắn lại. Lý do? Rất đơn giản: bư phí là gánh nặng chịu không thấu. Vì phải giữ lại các bài quan trọng nên phần thư tín bị cắt xén, co giãn thế nào cho đủ số trang, trọng lượng, do Ban phụ trách tự quy định, theo kiểu thất lưng buộc bụng. Cũng vì vậy mà sau này, phần lớn độc giả chỉ nhớ và nhắc đến mục Mã Thư, còn Thư Bạn chịu số phận hẩm hiu, chìm dần vào quên lãng!

Đã có rất nhiều người, qua Thư Bạn và Mã Thư, bày tỏ lòng mến chuộng tờ báo. Trưởng Nguyễn Văn Thư (Washington) đã phán một câu xanh rờn “Báo Liên Lạc! Ô, thật tuyệt diệu, một món ăn tinh thần cho anh chị em Hướng Đạo, không gì có thể thay được”. Đặc biệt là mục

Mã Thư đã làm say mê ‘bổn báo độc giả’, từ già chí trẻ, cả nam lẫn nữ. Ta hãy nghe Trưởng Thanh Viêm ở xứ Kanguru tả oán “có lúc tôi đã ngây ngây như người nghiện rượu say men, mền phục tài nhả ngọc phun châu của NCK”:

Say men say rượu vài giờ
Say thư, Thư Mã phải chờ ngựa phi

Hoặc vắn tắt như một Trưởng (không nhớ tên) “mở Liên Lạc ra là phải đọc Mã Thư trước”. Mã Thư được đa số độc giả ưa chuộng cũng là điều dễ hiểu. Trong bài ‘Mười năm vui buồn với Liên Lạc (Xuân Nhân Ngộ, 2002), Trưởng Nguyễn Trung Thoại cho rằng ‘Mục Mã Thư và Thư Bạn, trả lời ý thư của thiên hạ, xen lẫn Kim Vân Kiều giao duyên cùng thơ mới, thơ Đường, thơ lục bát, loạn xạ ngẫu, rất là trăm hoa đua nở’. Chính hai mục này làm cho tờ báo bớt khô khan, độc giả lại có nơi trao đổi ý kiến, bày tỏ tâm tình; do đó người đọc và người viết dễ gần nhau và ngày càng thân thiết hơn’. Nhận xét này khách quan và khá chính xác.

Trả lời thư bạn đọc

Đương nhiên đây là mục đích chính của Mã Thư. Sau biến cố 75, Hướng Đạo tan hàng, không kịp hô ‘sắp sẵn’, mạnh ai nấy chạy, kẻ Bắc người Nam, bốn phương tám hướng, lạc đàn tan ghé, nay được gặp lại nhau trên đất khách - tha hương ngộ cố tri - dù chỉ ngộ (gặp nhau) trên mặt báo, kiểu văn kỳ thanh (nghe tiếng nhau), may là đôi khi cũng kiến kỳ hình (thấy hình trên báo), ~~hội không~~ mừng sao được?

Biết bao tin bằng hữu

Nhờ Liên Lạc đổi trao

(Dân Làng Bách)

Trưởng Nguyễn Thư (Washington) tâm sự ‘Với mục này (Mã Thư) các trưởng xa gần biết hoàn cảnh của nhau, kể cả địa chỉ, nối lại được mối giây liên lạc huynh đệ Hướng Đạo’. Trưởng Nguyễn Xuân Lan còn khẳng định ‘Bản tin Liên Lạc quả thật rất hữu ích. Các Trưởng đã đem cho tôi nhiều tin tức của các bạn mà từ lâu tôi không được liên lạc, như Trưởng ... vân vân’. Trưởng Nguyễn Phúc Vĩnh Tiên cũng có cùng nhận xét, “Gặp anh (NCK) lần đầu ở trại Thăng Tiến tại Úc. Tôi hỏi thăm vị giáo sư cũ thời Trung học Khải Định vì biết anh cùng ở An Cựu, không những anh tận tình giải đáp tại chỗ, mà trở về anh còn cung cấp thêm nhiều chi tiết qua Mã Thư”.

Đôi khi có những sự trùng hợp rất thích thú. Cùng một lúc, hai Trưởng hỏi địa chỉ của nhau, Trưởng Phạm Quang Lộc ở Portland và Trưởng Đoàn Mộng Ngộ ở Johnson City. Liên lạc: “A ha! Thích thú quá! Agréable surprise! Lộc ơi, em muốn biết địa chỉ của chị Ngộ, cũng vừa nhận được thư của chị Ngộ muốn biết địa chỉ của Lộc. Như Liên Lạc có ghi lần trước, nếu tiết lộ địa chỉ cá nhân của ai mà không có sự đồng ý của đương sự thì ở Bắc Mỹ này có thể vác chiếu ra hầu tòa. Trường hợp đặc biệt là cả hai đều đồng ý, Liên Lạc xin ghi cả ra đây”. Thiệt tình! Làm vậy, Liên Lạc vẫn có thể phải vác chiếu ra tòa vì công khai tiết lộ danh tánh và địa chỉ của người ta cho bá tánh biết. Té ra Ngựa Chụ Khó tưởng cẩn thận mà vẫn còn sơ hở. Nói (lén) cho vui, xin quý Trưởng nghe qua rồi bỏ.

Chi cần đọc một tin ngắn trong Mã Thư ta có thể thấy được sự chu đáo của NCK “Tuần trước, nhận được cuốn

Bạch Đằng, người gửi Nguyễn Thị Ngọc Anh từ Việt Nam, người nhận Nguyễn Trung Thoại, mở ra coi thấy nhẩn nhờ anh Thoại chuyển giùm chị Dương Kim Sơn, Canada, lập tức tìm phong bì khác, dán tem, đem ra bưu điện và gửi ngay lên Toronto để chị Sơn đọc sốt dẻo. Như vậy là “Ngựa Trăm” đã làm xong phận sự. Un point final”. (liên Lạc 10 năm). Sự việc tuy đơn giản nhưng cũng đủ cho ta thấy Trương Thoại rất xứng danh Ngựa Chạy Khó.

Trả lời thư bạn đọc không chỉ đơn thuần là trả lời thư, kiểu “gọi dạ, bảo vâng” (Yes or No), đôi khi nó đòi hỏi phải có sự giải thích rõ ràng, như thư trả lời Trương Lê Xuân Đăng, Voi Đà Lạt “Anh gửi 5 tấm hình mà quên ghi chú phía sau, làm răng mà biết những ai đứng ở đâu trong tấm hình, chụp ở mô? Lúc nào? Cũng như anh trao cho một cây đuốc mà.. không thắp, coi như.. bó rơm, đầu phải bó đuốc. Vì rứa nên không đăng vào đây. Tiếc thật! Riêng tấm hình chụp 7 Trưởng (anh hùng Lương Sơn Bạc) chỉ nhận diện được có 4 vị là các Trưởng Liệu, Cảnh, Tuấn và Voi. Còn 3 vị khác là ai, xin anh cho biết để dùng vào dịp khác, vì hình chụp đẹp lắm, nhất là cả 7 vị đều “phẩm phục triều đình” nghiêm chỉnh của Hương Đạo Trưởng Niên”. Trưởng triết gia Lê Minh Lý có lần tự hỏi “qua những giòng chữ trong mục Mã Thư chan chứa thân tình, có phải đây là ý nghĩa của cuộc sống Hương Đạo?”. Có lẽ thế! Cuộc sống Hương Đạo là sống vui, yêu đời và yêu người. Đôi khi còn là sống tếu.

Văn chương Mã Thư

Người đọc mê Mã Thư vì Mã Thư thể hiện tính độc đáo của “văn chương Hương Đạo”, nói khác đi là văn chương tạp lục, như lời tâm sự của Trưởng NCK “Mục Mã Thư và Thư Bạn, trả lời ý thư của thiên hạ, xen lẫn Kim Vân Kiều giao duyên cùng thơ mới, thơ Đường, thơ lục bát, loạn xạ ngẫu, rất là trăm hoa đua nở.” Phải nói, chính cái chất tạp bác và dí dỏm trong văn phong Mã Thư đã lôi cuốn người đọc, làm cho tờ báo bớt khô khan, nhờ vậy độc giả và người viết dễ gần nhau hơn và ngày càng thân thiết nhau hơn.

Kỳ khu nghìn dặm trường đồ

Trưởng Thoại sẵn có một bồ văn chương
(Nguyễn Thành Viem)

Không chỉ riêng người viết mà người đọc cũng có chung tính dí dỏm. Hương Đạo mà! Nói có sách mách có chứng. Mời bạn đọc thưởng thức hai bài thơ, một “xướng” của trưởng Linh Mục Nguyễn Xuyên “thơ con cóc đọc cho vui” (nguyên văn) và bài “hoạ” của thi sĩ nhân dân NCK.

Để trần gian ni được mấy ai

Ở vào tuổi nớ vẫn yêu đời

Nỏ khi mô chịu ngồi một chỗ

Rằng rồi thấy khó cũng ra tay

Trước tề vạn dặm tung đôi vó

Chừng chừ một bút gom muôn người

Dám hỏi vì răng được như rứa?

Hé cho con cháu Ôn Thoại ơi!

Đọc thơ xong Trưởng Thoại trả lời liền. Bạn đường tự khiêm nhượng nói là làm thơ con cóc rứa thì ngựa tui xin làm thơ con nhái vậy

Ông Cha Cốc mà lại mần thơ

Bà con ơi! Ngó đã ngụy chưa tề!

Mình ngâm cầm thì e ốt dột

Ráng vài câu chệch chạ với yêng êm

Kính Thiên Chúa, kính Bi Pi

Kính mô yêng cũng sành sỏi cả

Còn đèo bông thêm kinh ca hát

Ôm kèn đồng réo rất đêm khuya

Nhớ mãi khuôn mặt đầy cương nghị của nhà người, hàm răng đều đặn luôn tươi cười, nước da bánh mật, viết đến đây sự nhớ câu:

người đen duyên lặn vào trong

Bao nhiêu người trắng duyên bong ra ngoài

Ngang đến đoạn này, ngựa tui bèn ngựa mặt lên trời mà than, rằng: Trời đã sinh ra ta mà còn sinh ra cha Xuyên là chi nữa hè! Đổng ngoặc.

Trà Lũ, Sói con đã già tâm sự “Ngày xưa còn bé, lúc quàng khăn sói con, tôi thấy các Akéla, tức là các Bảy Trưởng Hương Đạo, ai cũng đạo mạo trang nghiêm hết sức. Bây giờ đọc báo Liên Lạc tôi mới thấy mình lằm. Các trưởng tếu vô cùng”. Ông kể chuyện Trưởng Lê Nguyên Bách viết thư cho Trưởng Thoại “Tôi vẫn ầm ứ câu anh viết rằng anh sợ tôi cắn. Tôi nói thật với anh, dù tôi muốn cắn anh cũng không thể được nữa đâu, vì chẳng còn cái răng nào. Trưởng Thoại trả lời: nếu anh còn răng mà cắn thì em sẽ la lên kịp lúc, đằng này anh không còn răng mà cứ cạp hoài thì biết đến khi mô mới.. nhả em ra. Đọc đến đây các cụ đã thấy mấy Trưởng của tôi vui chưa?”

Cái hay của Mã Thư là đôi khi chỉ cần vài giòng mà gói ghém được rất nhiều tình ý. Văn chương thu gọn vài trang, nhân tình thế sự chỉ vài giòng thôi. Trưởng Việt Nước có lần trách khéo “Tôi nhớ trong số Liên Lạc nào đó, mục Mã Thư, anh chế nhạo tôi đi chùa ăn chay, còn ở nhà làm vịt tìm với sườn ram xả ớt. May thay! Có đời nào mà mấy thầy đọc báo Liên Lạc.”

Có lần muốn đề cao các Trưởng mạnh thường quân hào phóng, NCK đã trích danh ngôn của nhà cách mạng Lý Đông A:

Nuôi Tâm thì làm thiên tài

Nuôi Trí thì làm nhân tài

Nuôi thân thì làm nô tài

Rồi tự ý thêm:

Nuôi liên Lạc thì làm.. hao tài!

Tạm kết

Muốn kể hết cái hay tuyệt cú mèo của mục Mã Thư có lẽ cần một tiểu luận vài chục trang. Khó mà kể hết trong một bài báo. Thôi thì ta hãy tạm bằng lòng với những ghi nhận, trước hết là của của những trưởng trong Ban Phụ Trách Liên Lạc. Trưởng “Colonel” Nguyễn Văn Thiết, người đã dụ khị Trưởng Thoại mần báo Liên Lạc, có nhận xét như sau: “Nói đến Mã Thư, khi bàn về việc trao đuốc Liên Lạc, anh có dọa dẫm, ướm hỏi xem trong tương lai liệu tôi có thể nói hai tiếng “sấn sàng” của người Hương Đạo Sinh để thay thế anh được không. Tôi đã thẳng thắn trả lời, anh là người có quá nhiều ưu điểm, khó có ai thay thế được. Riêng cái mục Mã Thư đừng nói gì tôi, mà cả những anh chị em Hương Đạo kỳ cựu mà chúng ta quen biết, ai cũng sẽ chạy làng thôi”.

Người xưa thường nói “biết con không ai bằng cha”. Nói ngược lại có lẽ cũng không sai mấy. Ta hãy nghe

Thanh Yến, ái nữ của Trưởng Thoại viết về thân phụ cô và mục Mã Thư “Liên Lạc là sợi dây nối liền, thắt chặt tình tương thân tương ái của các HĐ đã một thời sinh hoạt bên nhau, trao đổi những kỷ niệm, những thâm tình của một thời hoa mộng và chia sẻ những kinh nghiệm buồn vui của cuộc đời Hướng Đạo. Mã Thư vốn là mục mà anh chị em tôi và có lẽ một số lớn độc giả rất ưa thích. Phải nói là ghiền mới đúng. Mã Thư là nơi Mã Tử đã phóng bút viết với chủ trương đề cao tinh thần đoàn kết, thương yêu “Hướng Đạo một ngày, Hướng Đạo mãi mãi”. Mã Tử muốn cổ võ và gây dựng lòng nhân ái giữa các anh chị em Hướng Đạo, qua những bài mình viết. Có lần ông tâm sự với “me” tôi là ông cố gắng dùng ngòi bút để những gì mình viết sẽ làm độc giả Liên Lạc phải ngậm ngùi mà nhỏ nước mắt, và tình huynh đệ sẽ được thắt chặt thêm. Khi có giọt nước mắt thật sự là có lòng thương, mà có lòng thương là hết khoảng cách”.

Trưởng Lê Thanh Bình, Gấu Lý Sự, khi nhận trách nhiệm tiếp tục điều hành toà soạn Liên Lạc đã có ý giữ lại mục Mã Thư. Trước hết là “để tưởng nhớ mãi Trưởng NCK của chúng ta”, sau nữa là vì “Mã Thư đi nhanh hơn Gấu Thư”. Người xưa nói “thời gian như bóng Câu qua cửa sổ” ý nói là thời gian qua nhanh như ngựa phi. Nói ‘nhanh như ngựa’ là đúng còn bảo “hỗn như gấu” thì phải hỏi lại. Có lẽ nói “mạnh như gấu” nghe lọt tai hơn. Mục Mã Thư trước kia do Mã Tử tức NCK phụ trách thì nay có “Hùng Tử” (Gấu Lý Sự) thay thế phỏng có thua gì. Bà con ráng chờ xem. Có điều muốn viết gì thì viết, chớ có đại mà tranh luận với Gấu Lý Sự nghe bà con.

Bướm (8-10-2007) Trịnh Vũ Diệp

Mã Thư (tiếp theo tr. 28)...

chức vụ trong HDTU . Những người theo BP hậu sinh xin nghiêng mình và chia sẻ cùng gia đình Tr Trần Cao Bằng

Nguyễn cầu hương linh Tr Trần Văn Thao sớm được siêu thoát. Leanhdung - Sóc lạnh lợi

Trưởng Văn Đông Nguyễn:

Kính thưa quý Trưởng , Người thân của Trưởng Trần Văn Thao vừa thông báo tin buồn về sự ra đi của Trưởng Thao .

1 / Trưởng Thao từ biệt người thân vào lúc 7 :30 PM ngày thứ Năm 21 tháng 2 năm 2008 tại bệnh viện thuốc thành phố Burlington , Vermont . 2 / Thăm Viếng sẽ được cử hành vào chiều ngày thứ Sáu 29 tháng 2 năm 2008 -

từ 4 :00 PM - 6 :00 PM . 3 / Lễ tại nhà thờ và An táng sẽ được cử hành vào Thứ Bảy 1 tháng 3 năm 2008

vào buổi sáng . 4 / Trưởng Thảo sinh ngày 7 tháng 12 năm 1906 . 5 / Rất mong quy Trưởng ở Toronto , Montreal , Ottawa va Boston có mặt đông đủ . 6 / Hoa Thịnh Đốn sẽ có một phái đoàn ít nhất là 4 trưởng đến thăm dự tang lễ . 7 / Trưởng Phẩm đang lo chương trình tiễn biệt Trưởng Thao

8 / Trưởng Thân giúp lo phân ưu . Trưởng Tố Quyên sẽ lo Tràng Hoa . 9 / Trưởng Bạch Vân NGhia giúp lo một

(Xem tiếp tr. 34)

(Tiếp theo Tr. 26)

Sài Gòn bây giờ khác xưa rất nhiều. Người đông, xe cộ

Quanh Ánh Lửa Hồng

lắm. Những bảng quảng cáo tư nhân bây giờ nhan nhản khắp nơi. Các tour du lịch mời chào người ta đi Hạ Long, Sầm Sơn hay các hang động trong nước dản loè loẹt. Tôi không về Việt Nam để đi du lịch kiểu này. Đối với tôi, những bà bán hàng rong hay những anh phu khuân vác là những gì có Việt nam tính, gây cho tôi thích thú. Tôi thêm nghe những lời xì xào, cãi nhau ỏm tỏi trong chợ búa. Tôi muốn cái phông (background) của tôi phải thuần tính Việt Nam. Gần 30 năm trời ở hải ngoại, mặc dù có điều kiện sinh hoạt ăn uống với bạn bè gốc Việt, bây giờ tôi mới có cái cảm giác thuần Việt Nam. Những tiếng xì xào to nhỏ sau lưng bằng tiếng Việt, những con ruồi bay lên đậu xuống trên giọt nước mắm vương vãi cạnh bàn cũng cho tôi niềm vui.

Tôi không quên mục đích chuyến về. Hai ngày liền trôi qua, những cái bắt tay trái của tôi chỉ làm luống cuống người đối diện và bàn tay xoè 3 ngón làm người ta vấp vấp. Tôi vờ ôm cặp tấp tay phải, để hợp thức hoá lối bắt tay trái bất thường của mình. Tôi bắt đầu nản vì hình như Hướng Đạo Việt Nam đã bị tuyệt chủng.

Về quê nhà mới hai ngày mà xã hội này vô tình dạy tôi trở thành tay từng trải. Những câu cửa miệng của tài xế hay xích lô đạp:

- “Anh cho bao nhiêu cũng được.”

Nghe kém hiệu năng và không còn lọt tai. Mới hôm qua, Một anh xích lô xe giờ tay vầy:

- “Anh chị đi xích lô ạ”

Nhớ lại ông đại sứ Landale ngày xưa gây eo sèo trong sứ quán Mỹ vì đi họp quốc hội bằng xe này, tôi muốn ôn lại và cảm nghiệm lịch sử thời chiến nên quay qua rủ bà xã:

- “Thử nhé ?”

Bà xã gật đầu. Tôi hỏi giá:

- “Thưa anh, chúng tôi không có chương trình trong đầu, tôi chỉ muốn đi dọc con lộ này ra bờ sông thì anh tính bao nhiêu?”

- “Chẳng mấy khi, anh chị cứ lên, em tính giá hữu nghị thôi” Nghe chữ “giá hữu nghị” lần đầu tiên tôi thấy vui tai và ngộ nghĩnh.

- “Hữu nghị nghĩa là sao anh ?”

- “Là anh cho em bao nhiêu thì cho”

Thấy anh ta hơn tuổi tôi mà tự đặt mình ở vai em nên tôi ngưng ngưng. Không tiện phân bua và để che thẹn, tôi giữ cẳng xe cho bà xã tôi trèo lên và tôi lên sau. Dọc đường đi, tôi có cơ hội trò chuyện với anh ta và học hỏi thêm về ngôn ngữ sau 1975. Tôi vốn hiểu tri nên câu chuyện ròn rã. Đáng buồn là sự ròn rã này được kết không được suông sẻ. Chuyển đò nên quen được kết bằng với giá gấp mười lần taxi.

Tôi thất vọng vì rõ ràng mình bị chèn ép. Số tiền không đáng là bao nhiêu so với hồi đoái tiền tệ bên Mỹ, nhưng

nếu được phép đưa ra với thái độ tự nguyện thì tôi vui hơn. Chắc chắn tiền puộc boa tôi tặng cũng sẽ tương đương như thế để trả công anh vì những câu chuyện vui vẻ trên đường gần 1 cây số. Đặt tôi ở tình trạng đã rồi để bắt chẹt thì tôi không thấy vui. Trả tiền xong, tôi muốn bước vội khỏi chỗ này để xoá mau cảm giác phiền nhiễu. Tôi ngạc nhiên hơn khi anh “hữu nghị” quay qua bà xã tôi và cũng đòi tiền xe. Đến thế này thì chịu không nổi, tôi nổi đóa:

- “Anh làm thế, thật không công bằng”
- “Xe chở hai người mà anh. Thôi thì tính bớt cho chị một nửa.”

Lúc này, các tay xích lô khác cũng kéo đến. Tôi sợ sự việc đi quá đà nên cúi vội tẩm giấy bạc rồi kéo tay bà xã tôi bước đi.

Từ sự cố ấy chúng tôi khôn ra. Cái câu “Anh cho bao nhiêu thì cho” đồng nghĩa với không có giá. Mà vô giá là căn nguyên gây ra lộn xộn. Chúng tôi mất vui cả ngày vì sự ăn gian sống sượng. Quen nước nhưng lạ cái, biết làm sao. Thôi thì cửa đi thay người. KIỆN ai bây giờ? KIỆN củ khoai !

Ở quê nhà có vài ngày, cảm nhận của tôi không phong phú nhưng ít ra tôi cũng có một ấn tượng của ngàn nẩy ngày kinh nghiệm. Ngày mai đã phải về Mỹ rồi, tôi sực nhớ ra là cho dù có vé sẵn, mình vẫn cần phải đến văn phòng đại diện hãng hàng không để xí chỗ trước. Ngó qua đường không thấy taxi thuê bao. Chắc là anh tài xế tôi mượn trọn ngày đã xé lẻ đi làm ăn chuyến. Kinh nghiệm phi trường biển tôi thành chim bị đạn. Thời gian thì không còn nhiều. Ngó trước cửa khách sạn, vẫn anh Honda ôm bần thủ kia đóng trụ ở đấy. Anh này đã mời tôi nhiều lần, nhưng lần nào tôi cũng lắc đầu. Kể từ ngày đầu tiên vào khách sạn này, tôi đã gặp anh ta đón khách ở đó và không mấy cảm tình. Da dẻ anh đen đui và dấu chân chim xếp đè lên nhau trên khuôn mặt chấy nắng. Anh luôn mặc chiếc áo sơ mi màu thịt tái mà hình như nguyên thủy của nó là màu trắng hay ngà. Chân đi dép Chợ Lớn, áo buông lỏng hai nút đầu làm mở phanh ngực như dân anh chị Cầu Muối. Thấy tôi quay mặt về phía mình, anh hơn hờ mời:

- “Đi nhé anh ?”
Tôi tránh nhìn anh ta trực tiếp để né sự ràng buộc bắt thành văn có thể xảy ra. Không còn nhiều chọn lựa, tôi bèn bắt chước các tay lối đời và nói như ra lệnh:
- “Tôi trả anh 50 ngàn, anh làm ơn chở tôi đến văn phòng hãng American Airline và vòng ngược lại.”
- “Được”

Đầu ngón lối tranh phong trả giá bịt đầu chặn đuôi của tôi lại có tác dụng, tôi khoan khoái gờ tay trái ra bắt. Có sự lúng túng của anh trong cái bắt tay đó, nhưng khi thấy cảm giác của 3 ngón tay trời tới, anh đã kịp xếp ngón tay của mình cho hợp khi hai bàn tay nắm lại. Tôi ngạc nhiên rút tay về rồi bắt thần gờ ra bắt một lần nữa. Hình như anh tiên liệu được hành động của tôi nên có ý đón chờ cái bắt tay thứ nhì. Khi hai tay chúng tôi bắt vào nhau lần này thì thật ăn khớp và điều luyện.

Tr. 33 =====>

Sóng xô!

Sóc Lan Lợi

Nếu những ai đã có một thời gian dài sinh hoạt trong phong trào Hướng Đạo từ thời kỳ Sóc con, Thiếu Sinh, Kha Sinh, sau cùng là Tráng Sinh... Thì chúng ta có thể đem mấy châm ngôn của từng ngành ấy mà ghép vào, chúng ta sẽ có ngay câu trả lời mục đích của Hướng Đạo là gì: Gắng Sức-Sắp Sẵn-Khai Phá-Giúp Ích! Ngành Trưởng niên không thấy nói đến châm ngôn là gì!

Có thể nói Phong Trào Hướng Đạo là giáo dục trẻ trở thành một công dân hữu ích cho đời, cho quốc gia dân tộc song song với học đường và gia đình. Sự giáo dục của Hướng Đạo chủ yếu là thực hành cụ thể, sinh hoạt ngoài trời bằng những trò chơi và những ngày cắm trại. Một điều khác biệt với các hội đoàn giáo dục khác là đào tạo từng cá nhân; lấy chất lượng chứ không quan tâm đến số lượng.

Vì tiêu chuẩn giáo dục trẻ có mục đích cao như thế cho nên mỗi một Trưởng được huấn luyện kỹ càng, có bằng rừng cũng chỉ đảm nhiệm một bầy gồm có 24 Sóc Con, một Đoàn 32 Thiếu Sinh, một Kha Đoàn gồm 4 toán, một Tráng Đoàn... Chứ không thể om đồm số lượng đoàn viên bao nhiêu cũng được. Nhưng mỗi một bầy Sóc Con, Thiếu đoàn hay Kha Tráng đều cần thiết có một hay nhiều phụ tá để giúp đỡ và chăm sóc cho từng em một. Vì thế mà Phong Trào Hướng Đạo không bao giờ đáp ứng được cho số đông hay để chỉ làm nổi đình nổi đám!

Khi một Đoàn sinh đã trưởng thành ở số tuổi 25 thì phong trào yêu cầu gia nhập vào xã hội hay tự nguyện ở lại làm Trưởng, nhưng phải là tự nguyện như khi em tự nguyện xin vào Sóc Con, Thiếu Sinh... Trong cuốn sách dày, mang tên “Câu Chuyện Ngành Tráng” tác giả là Trưởng Cung Giu Nguyên có đề cập đến Mowgli và Gấu Baloo: “...Mặc dù Mowgli tha thiết muốn theo gương gấu và trở thành một gấu

con để ở lại luôn trong rừng, Baloo nhất định từ chối, mặc dù ước vọng của cậu bé không khỏi làm cho Baloo hãnh diện về mình và giống gấu của mình. Baloo nhất quyết phải đưa Mowgli trở về làng để sống với những người như Mowgli. Baloo dạy cho Mowgli triết lý và kỹ năng để bảo vệ sự sống, những gì cần thiết cho bất cứ con vật nào, nhưng Mowgli sẽ phải áp dụng những điều đó để lớn lên từ thực tế của chính mình. Có nghĩa là con người thể hiện được số phận riêng cho chính mình. Trong Hương Đạo cũng thế, Trưởng không góp phần xây dựng trẻ, để trẻ chỉ lớn lên giống hệt mình, mà phải trở nên là NÓ, một nó vững mạnh hơn để nó trở về làng, để nó có thể làm những việc tốt đẹp, đó là tự do của nó!”

Vì “Kiểu” giáo dục trẻ trong Hương Đạo là cho từng em một, cho nên không trường hợp nào giống trường hợp nào, mỗi em là một thế giới riêng biệt. Giáo dục trong Hương Đạo không có tính cưỡng chế mà là tự nguyện thông qua hệ thống đẳng cấp và chuyên hiệu để khuyến khích thử thách tiềm năng từng cá nhân cụ thể.

Nếu như trên đã dẫn thì Ngành Trưởng niên ra đời sau này để làm gì, giúp ích gì cho Phong Trào Hương Đạo? Trước kia, những Trưởng về hưu cũng mang danh Tráng Sinh. Những Trưởng không còn hoạt động Bầy Đoàn phải lêu bêu không nơi sinh hoạt. Ngày nay đã có một ngành hẳn hoi! Nhưng hỏi các Trưởng! Chúng ta góp phần như thế nào để những “làn sóng sau mạnh hơn, to hơn, dũng mãnh hơn”! Từ đó mỗi bốn năm trong Trại Thăng Tiến, chúng ta mới vui vẻ đứng lên mà phát biểu mạnh mẽ, nói năng không sợ đám đàn em cười mỉm! Dĩ nhiên “Hương Đạo một ngày, hương đạo cả đời”; nhưng đừng để người ta cứ than thở câu : “ Làn sóng sau xô làn sóng trước”!

soclanhloi

Bàn tay!

Năm con Chuột lại về gặm nhấm,
 Chú kéo đuôi, chú cắp trứng gà.
 Non sông nghiêng ngửa phong ba,
 Bao năm xa xứ chúng ta còn gì?
 Là Hương Đạo theo ba lời Hứa,
 Hứa Trung thành giữa chốn cạnh tranh,
 Hứa cùng huynh đệ một cảnh,
 Hứa vì danh dự khôn lạnh người ngoài!
 Là loài chuột chúng sao đoàn kết?
 Con ngậm đuôi giúp trứng về hang...
 Nếu ta trăm họ sẵn sàng
 Trưởng xứng danh Trưởng cả làng vui thay!
 Tay ta nắm lại bàn tay,

sóc lém

QUANH ÁNH LỬA HỒNG - “Hương đạo à ?”

- “Châu nào? Đạo nào? Trưởng là ai ?”

- “Có biết anh .xxx. ? v.v “

Chỉ cần ngần nẩy trao đổi, chúng tôi đã có đề tài và chuyện nổ như pháo rang. Cả hai đều biết chung một tráng trưởng. Lấy người tráng trưởng uy tín làm hạt nhân rồi bám chuyện vào đó cho tinh thần nẩy mầm. Cho dù lạ, tôi bỗng ôm eo ếch anh chặt hơn. Tôi đổ anh và anh đổ tôi xem ai nhớ những bài hát quen thuộc. Anh thích chí hát to mà quên là gió thổi ngược tạt cả nước miếng vào mặt tôi đang ngồi phía sau. Phần tôi, tôi cũng không lấy thế làm điều mà ngược lại, mang cả những bài hát Trại Phục Hưng, Suối Tiên ra mà đổ. Đường đi rút ngắn vì chuyện vẫn liên tục. Xong việc, anh mời tôi vào quán cóc ngay dưới chân khách sạn của tôi uống ly cà phê. Bà xã tôi ngạc nhiên nhìn chúng tôi thân mật. Ngày mai đi sớm, tôi xin kiếu anh một lát, hẹn xuống liền để giúp bà xã khênh vội chiếc vali và trả tiền anh luôn thể. Khoảng 5 phút sau khi tôi xuống lầu thì anh không còn ngồi ở đó. Trên bàn có một tờ giấy viết như sau:

- “Cám ơn Em đã cho anh sống lại những giây phút đẹp đẽ tưởng đã mất trong đời. Chuyện tiền bạc, xin áp dụng điều luật thứ bốn.”

Tôi nhìn chữ “Em”, anh viết hoa và tô đậm. Tôi nhảm lại điều luật thứ bốn mà lòng chùng hẳn xuống.

“Hương Đạo Sinh là bạn với tất cả mọi người, và coi Hương Đạo Sinh khác như anh em ruột thịt.”

Trong tôi cảm xúc trào trào và có mơ hồ niềm hối hận. Tôi nhón nhác tìm anh nhưng không thấy rồi đâm ra giận mình. Thôi rồi, tôi đã xét người qua ngoại diện. Tôi đã mất đi cơ hội và thời gian làm thân với Anh. Nếu tôi xuống sớm một chút thì đã hay. Nếu tôi không khinh khi mà bắt tay anh từ ngày đầu thì đã không lỡ. Ngần nẩy chữ “nếu” làm tôi bần thần. Há chẳng phải anh là người vẫn ở đây chờ tôi suốt mấy ngày qua? Tôi lên lầu kể lại câu chuyện cho Bà xã nghe. Vợ tôi thấy tôi buồn bã thì an ủi một câu nghe thật thấm thía:

- “Bộ anh muốn trả được tiền cho anh ấy chẳng? Nếu thế thì sẽ không thành chuyện, và anh sẽ không được làm chứng nhân cho câu chuyện này.”

Tôi nhìn vợ tôi ngạc nhiên vì câu nói tối ư thâm thúy. Hiếm khi Nàng nói được câu như thế này. Phải, đúng vậy. Tôi đã hoàn tất sứ mạng. Tôi đã được đóng vai chính trong câu chuyện này. Anh đã đáp ứng đúng sở nguyện của tôi. Tôi còn mong muốn gì hơn? Có, tôi có muốn. Tôi rất muốn giải toả nỗi áy náy trong tôi. Chuyện tôi không thể sánh với Hoa Bách Hợp Ruồi được. Chuyện Hoa Bách Hợp Ruồi kết có hậu và vui vẻ, còn tôi thì ngược lại. Tôi đóng vai một kẻ thiếu nhân cách. Tôi hèn hạ. Tôi coi trọng tiền trên tình nghĩa. Tôi đã dám đánh giá người anh em của tôi qua ngoại hình.

Tôi thức cả đêm trần trọc nghĩ về chuyện xảy ra chiều hôm trước. Tôi không thể lừa dối tôi. Tôi biết tôi sẽ không tha

thứ cho tôi, nếu tôi không nói được với Anh lời từ giã nồng nàn. Tôi da diết thêm được bắt tay trái với Anh một lần nữa.

Tờ mờ sáng hôm sau, tôi đã thức dậy và ra balcon ngó xuống đường. Tôi ngóng từ đằng xa rồi theo dõi từng bóng đèn xe xuất hiện. Cứ mỗi chiếc chạy qua, ruột tôi lại thốn lên rồi thất vọng. Cứ thế, và rất lâu, tay tôi cầm mảnh giấy anh viết, đầu óc tôi nghĩ ngợi miên man. Mắt tôi bắt đầu cay cay rồi dần dà biến chữ Em tô đậm thành nhoè nét. Như chưa bao giờ, tôi ao ước được thấy lại chiếc áo màu tro bụi bám lửa dậm đường. Tôi ao ước được ngắm những dấu chân chim rảo rỏi trên khuôn mặt phong trần. Tôi mong lắm cái bóng người phanh ngực đứng ngạo nghễ thách đố với đời. Cũng hình ảnh này, trước đây ơ hờ sao giờ đây tôi lại thiết tha đến thế.

Tôi ngồi đây ôn lại những gì đã qua. Trái tim tôi bắt tôi phải đi ngược với lẽ thường: "Tốt đẹp khoe ra, xấu xa đậy lại." Tôi xin kể chuyện xấu xa của tôi, để mong giảm bớt nỗi dằn vặt. Tôi muốn dùng câu chuyện này để gián tiếp xin lỗi người Tráng Sinh vào đời. Một người Tráng Sinh không dong phược. Một người Anh tuy mới gặp nhưng rất đáng trọng và rất đáng yêu mến./

(Tiếp tr. 31)

bài Văn Tế . 10 / Liên lạc với gia đình Trưởng Thao : 802 578 1919 (Cháu nội) hay 802 655 7645 (Con Dâu)

Thay mặt HDTU, tôi đã gửi lời chia buồn cũng tang quyến và Trưởng Trần Văn Lược.

Kính báo,
TABTT
Gấu Hiền

Liên Lạc đăng bản tin này với tấm lòng thành kính muốn lưu giữ một kỷ niệm với trưởng Trần Văn Thao-người sáng lập tờ Liên Lạc.

THÀNH KÍNH PHẦN Ừ

Sáo Khàn vừa được tin Trưởng Trần Văn Thao vừa mới lìa rừng, Sáo khàn kính gửi đến Tang quyến và riêng Trưởng Trần Cao Bằng làng BH Rh / Alpes lời Chia buồn và THÀNH KÍNH PHẦN Ừ

Nguyễn Xin Ôn trên Độ trì hương hồn Trưởng Trần Văn Thao sớm hưởng phước Trên Cõi Vĩnh Hằng Cực Lạc

Sáo khàn hay nói
NgvDong

Trưởng Dzung Bui

Được tin trưởng Trần Văn Thao vừa mới lìa rừng Xin chia buồn cũng Tr. Trần Cao Bằng Lý trưởng Làng Bách Hợp Rh ?Alpes và tang quyến ;nguyện xin cho linh hồn của trưởng "Cọp Yên tu +?" sớm vào nước Chúa .

Mở làng BH/RA (Bùi Dzũng /BRNN).

Vĩnh Biệt Trưởng Trần Văn Thao

Lời thưa cùng các Trưởng độc giả của Liên Lạc: Từ ngày nhận mỗi dây của HĐTr.N trao cho, người phụ trách

cố gắng để hoàn thành công việc được giao. Học chăm ngôn của Sói con "Găng Súc" để làm. Liên số này là số thứ 2 lại nhân vào dịp Tết Nguyên Đán, cũng gắng sức để làm một số thật đặc biệt...Rồi...cũng đành tăng thêm số trang cho dày hơn một tí mà thôi...không hơn được nữa. Báo của HĐ mà bài HĐ chẳng có bao nhiêu thì làm sao "nước lã khuấy nên hồ" được.

Trong LL số 41 phát hành tháng 3/2002 Trưởng Thoại có ghi lời của Trưởng Trần Văn Khắc dặn dò Tr. Thoại "Anh hãy dùng tờ Liên Lạc mời gọi, khuyến khích các Trưởng kỳ cựu, các Trưởng đơn vị và các anh chị em H.Đ.S khác hãy nhớ lại để ghi lưu truyền cho các thế hệ sau được biết những kỷ niệm, những sinh hoạt đã có với Phong trào. Dù ngắn, vui hay kém vui, đó cũng là những di sản không nên để chôn vùi theo dĩ vãng". Đó là tâm nguyện của một Tr. đàn anh đi trước, người khai sinh ra HĐVN, và theo ý kiến của nhiều độc giả của LL, đó cũng là tâm nguyện của tất cả HDS đang sinh hoạt hoặc không còn cầm đoàn. Ước mơ và sự thật vẫn còn có khoảng cách. Dài hay ngắn là do ở mỗi một người HĐ. Ước chi mỗi 3 tháng có được một kỷ niệm của một Trưởng HĐ gửi về...sẽ làm ấm lòng chúng ta. Kỷ niệm là ngọn đuốc (?) hay hòn than hồng âm ỉ giữ cho ngọn lửa HĐ được "đốt to cho bùng lên sáng, sáng lên". Em vẫn nghĩ rằng rồi cũng có lúc cuộc chơi HĐ, những đống lửa dậm đường sẽ tàn...lụi dần vì đó là định luật của tự nhiên. Tuy nhiên, lớp tro thời gian chỉ đủ để phụ lên đống than hồng, vì chắc chắn trong đó vẫn còn một đóm lửa nhỏ nếu có người khơi lại và thổi sáng lên. Phải vậy không thưa các Trưởng?

HƯỚNG-ĐẠO SINH TỎ TÌNH

Tặng 1 mối tình Hướng-Đạo đã nở hoa

Ấm từ trong bếp ấm ra
Cho chè ngọt lịm đậm-dà tình si
Trại Sinh Hướng Đạo thăm thì
Câu to, câu nhỏ làm chi hỏi chàng?
Phụ em Thi Bếp, chàng ràng,
Cho em... e thẹn, bàng hoàng... sóng xô?

Nóng từ ngoài bếp nóng... vô
Má hừng-hực lửa, nhấp nhô sóng tình.
Làm sao giật giải đội mình?
Làm sao kho cá, tỏi hành thơm hương?

Coi chừng bỏ muối thay... đường
Chè Tình mặn chát, bao gừng đủ... cay?
Ngày mai nhổ trại hãy ... hay
Bây giờ Thi Bếp chớ say... Chè Tình!

Á Nghi, 26.4.2006

GIÓ TẾT LAO XAO

Trần Ngọc

Trời tháng Mười, chưa cười đã tối. San Jose bước vào mùa thu, ngày ngắn đêm dài, mặt trời mãi ẩn hiện trong lớp sương mù hay mất hút vào những cơn mưa buổi sáng, buổi chiều của những tháng ngày cuối năm. Nhiều cơn bão dữ đã thay nhau tấn công vào những thành phố miền đông nước Mỹ. Từ lúc đổi giờ vào lúc 2 giờ sáng ngày chúa nhật 29/10 (kéo lui lại 1 giờ) để chuyển từ giờ tiết kiệm ánh sáng (daylight saving time) sang giờ tiêu chuẩn (standard time) thời tiết đã thay đổi dần. Từ 5 giờ chiều, mặt trời đã ngã mình sau dãy cao ốc và chìm khuất sau lưng triền núi phía tây, thời gian của ban ngày ngắn lại. Thành phố San Jose chuyển mình bước vào mùa đông, mang theo những cơn mưa bất chợt làm tan biến những hạt nắng vàng long lanh và xua đi hơi nóng khô khan của ánh mặt trời cuối thu.

Mùa đông về với San Jose, mang theo làn gió Tết lao xao làm rộn lòng người Việt. Làm sao mà quên được những rộn ràng của năm cùng tháng tận! Tờ lịch cuối cùng của tháng 12 Dương Lịch được bóc đi, nhường chỗ cho cuốn lịch tân niên mở đầu năm mới với 365 ngày chờ nặng những buồn vui mà mọi người sẽ phải đón lấy. Đầu tháng 10 Âm Lịch tiết Lập Đông khởi đầu, kéo dài đến cuối tháng Chạp (12 AL) thời tiết sẽ bước qua Tiểu Hàn và mở cửa cho mùa Xuân bước vào. Xuân về mang theo ngọn gió Tết thuở nào gọi lòng người chút xôn xao. Đất trời vẫn thế. Bầu trời vẫn xanh xanh hay bần bạc, vầng trăng vẫn những sợi mây lững lờ. Không gian vẫn âm u hay vàng óng óng ả dưới ánh mặt trời. Gió vẫn lạnh và trời quá buồn bởi những cơn mưa... Thế nhưng, lòng người lại xao xuyến khác hơn mọi ngày!

Tết ở quê nhà khởi đầu với những chuyến xe tải từ Long An, Tiền Giang, Tân Trụ, Châu Thành ở miền nam nước ta và từ những vườn dưa ở miền Bắc như Tân Thạnh, Thanh Hóa, Mộc Hoá... những chuyến xe chở nặng hàng ngàn quả dưa hấu về Sài Gòn để dọn đường đón Xuân sang. Những quả dưa An Tiêm hình tròn, xanh ngắt, giờ đây đã được thay thế bởi giống dưa lấy từ Đài Loan và Thái Lan được gọi tên "Mỹ Nhân" như Hác Mỹ Nhân, Kim Mỹ Nhân, Thanh Mỹ Nhân rồi đến Xuân Lan 130, Tiểu Long, Kim Cô Nương. trái dưa dài, nặng chừng 4 kí lô. Dưa hấu tràn ngập các chợ, từ quê nhà sang đến San Jose, báo hiệu Tết đang lấp ló từ đầu làng đến cuối phố. Người người đã xôn xao chuyện năm hết Tết đến.

Bước vào tháng 11 Âm Lịch, người ta đã lo toan nhiều việc. Các loại bánh mứt truyền thống hàng năm đều phải góp mặt giữa chợ Xuân. Hoa quả vừa thật, vừa giả lẫn lộn, được bày ra trên hè phố, trước cửa hàng và trong lòng các

siêu thị. Bánh tét, bánh chưng, dưa hành, củ kiệu, mứt gừng, mứt bí, mứt dừa, hạt dưa... mang hương vị của ngày Tết cổ truyền đến thổi thức lòng người chạy theo ngày cùng tháng tận... để đón Xuân sang. Để làm gì? Người ta ưu tư chuyện mua may bán đắt. Người ta lo âu chuyện rủi may trong đời sống. Người ta vất vả trong công việc hằng ngày... Để làm gì? Có lẽ chẳng mấy ai quan tâm đến câu hỏi: "để làm gì?" Bởi vì ngày tháng vẫn trôi qua.

Tết về với tiếng cười reo vui. Tết về làm thay đổi đất trời. Tết về cho bé thơ nghêu ngao lời ca tiếng hát, cúi đầu nhận bao lì xì giấy đỏ và chúc tụng người lớn: "sống lâu trăm tuổi, làm ăn phát tài, mua may bán đắt..."

Tết về mang đến cho tuổi già nỗi buồn gần đất xa trời, lời thở than héo hắt! Tết về mang theo hương thơm từ khói pháo ngày xưa khi ta còn bé. Đêm Giao Thừa, nhà nhà đều sáng rực ánh đèn khuya. Giờ Trừ Tịch pháo nổ vang cả phố phường để "tống cựu, nghinh tân". Khói hương nghi ngút cả chùa chiền, toả lan khắp mọi nhà, quyện vào gió xuân, mang lại chút tình nồng cho bà con làng xã. Sáng Mừng Một Tết, trẻ con hân hoan mặc quần áo mới, chúc tết ông bà, cha mẹ trong gia đình và nhận bao lì xì giấy đỏ. Pháo nổ liên hồi. Tiếng trống lân thổi thức lòng người bước ra đường phố để đón mừng năm mới.

Trải qua biết bao cuộc bể dâu, đời người cũng tàn tạ dần theo năm tháng, già yếu, bệnh tật, ốm đau và lìa xa trần thế! Tết cũng vậy, mỗi năm trôi qua, lễ hội ngày xuân cũng giảm đi ít nhiều hình thức và mất mát khá nhiều sắc hương ngày cũ! Cây nêu tre được trồng giữa sân nhà trước Tết vài hôm, đã lâu lắm rồi, chúng ta đã quên, không ai còn nhìn thấy nữa. Hình ảnh những đứa trẻ đi xông đất nhà đầu năm với bài đồng giao: "Súc sắc súc sẽ / Nhà nào còn đèn còn lửa / Mở cửa cho anh em chúng tôi vào / Bước lên tầng cao, thấy con rồng ấp / Bước xuống tầng thấp, thấy con rồng châu / Bước ra đằng sau, thấy nhà ngói lợp / Voi Ông còn buộc, ngựa Ông còn cầm / Ông sống trăm năm, sinh năm đẻ bảy / Vợ Ông sanh nở những con tốt lành? Những con như tranh, những con như vẽ..." khá hay, để chúc Tết mọi người, nay đã bị lãng quên, chẳng cháu nào còn thuộc! Lễ nghi ngày tết "Mừng Một Tết Mẹ, Tết Cha - Mừng Hai Tết Vợ - Mừng Ba Tết Thầy" đến nay cũng chẳng còn ai nhớ đến nữa!

Quả đất mỗi ngày mỗi già, loài người mỗi lúc mỗi tinh khôn, thế nên, trật tự xã hội của thế nhân cũng phải đổi thay, hướng hồ chi tập quán! Bên kia bán cầu, quê hương ta đã trải qua mấy thập niên cho đến bây giờ, toàn dân không được phép đốt pháo trong ngày Tết. Dù cho pháo thật nổ đi dùng trong không gian hay tiếng pháo lẹt lẹt phát ra từ máy thu băng cũng bị ngăn cấm! Cuộc đời thật lồi thoi bởi những biến đổi lạ lùng, đem lại cho xã hội nhiều rối ren. Nam yêu nam, nữ yêu nữ; những hôn lễ chính tề của những cuộc tình đồng tính mỗi ngày mỗi lan rộng khắp cả thế giới loài người. khiến cho nhiều ý kiến bênh vực và chống đối mỗi ngày mỗi ồn ào mà chẳng ai giải quyết được điều gì một cách suông sẻ cả! Kể cả

những cuộc chiến tranh tiêu diệt hàng vạn người cũng đang được loài người nhân danh điều này, điều nọ để tiến hành mỗi ngày mỗi tàn bạo! Thế mà thời gian và quả địa cầu đã giúp ta được điều gì, hay chỉ làm lùi quay theo một quỹ đạo vô hình để gieo rắc những thiên tai: cuồng phong, bão táp, lụt lội, hỏa hoạn và những cơn địa chấn kinh hoàng ...tiêu diệt hàng loạt sanh linh ! Dù sao đi nữa, ngọn gió của tiết đại hàn cuối năm vẫn mang lại cho lòng người chút xuyên xao và hơn ai hết người Việt bỗng thấy lòng nôn nao đón Tết về chơi nơi xứ này để quên đi chuyện cũ.

Tết về chơi hay ta mời Tết ghé lại San Jose ? Thành phố này đang bước vào mùa đông rét mướt, gió mưa xuy xùi ! Thế nhưng ta chẳng quan tâm đến thời tiết thổi gió giăng mưa hay cảnh vật bên ngoài. vẫn mãi ở thờ ! Chẳng phải lòng ta rao rục niềm vui thời thơ ấu mà bởi tim ta thổn thức với làn gió Tết xôn xao tự thuở nào . Đêm Giao Thừa pháo nổ trong sân chùa. Sáng Mừng Một tiếng pháo vang rền liên tục tại các khu thương mại của người Việt đang mở cửa đón khách du xuân. Không khí của ngày Tết mát rượi và ấm hân lên bởi dòng người xuôi ngược, bởi tiếng trống múa lân xen lẫn những tiếng hò reo bên mấy mươi sòng đánh bạc “ bầu cua cá cọp” và “xì tài”. Hội Xuân diễn ra bên ngoài cánh cửa của mái ấm gia đình. Gió đông đưa chút hương xuân của ngày cũ từ bên kia nữa vòng qua đến với từng người Việt tha hương .

Tết về chơi trên đất Mỹ đầy đủ sắc hương. Thế mà chén trà vẫn lạt lẽo trên vành môi. Hộp mứt vẫn còn nằm nguyên trong bao giấy đỏ ! Chiếc ghế nơi phòng khách vẫn lạnh thiếu hơi người! Cành hoa mai nhân tạo lạnh lẽo với những cánh bông vàng nhợt nhạt nở toe toét chẳng bao giờ tàn. Cánh cửa ra vào của từng căn chung cư, hãy những ngôi nhà san sát bên nhau luôn luôn được đóng kín. Ông nào ở sát nhà bên trái, bà nào cùng chung vách bên phải, thân kệ người ấy, chẳng ai quen biết ai, làm sao chào hỏi , làm sao chúc tụng nhau lời vui ngày Tết ? Thế nên, hộp mứt vẫn còn nguyên, bình trà nguội lạnh vẫn chưa vơi ! Bánh chưng, bánh tét để vào tủ lạnh cứng như khúc gỗ vẫn còn nằm lì hết ngày Tết vẫn chưa ai chịu bỏ đi! Trẻ con vô tư trong ngày Tết. Chúng chẳng nôn nao với quần áo mới . Chúng chẳng hề rạo rục với Tết ! Cha mẹ cố gắng dạy cho con mình hiểu về ngày Tết cổ truyền của dân tộc, nhưng rồi đứa bé chỉ biết: “Yes ! Yes! Hả hê nhận bao lì xì giấy đỏ của cha, mẹ,, ông bà trao cho và tươi cười nói: “Thank you . Happy New Year “.Chúc Mừng Năm Mới”.

Tuổi thơ vô tư với ngày Tết, nhưng tuổi già lại ngậm ngùi đếm bước thời gian gần đất xa trời ! Tết nơi đây, gọi nhớ Tết quê nhà năm nao xa lắc đến mấy mươi năm dài. Giờ này đang có biết bao nhiêu cụ Ông, cụ Bà buồn buồn đón Tết trong những nhà nuôi dưỡng người già yếu, bệnh tật. Người ta cố gắng dựng lại mùa xuân với trà thơm, mứt ngọt để các cụ cùng vui đón Tết, nhưng các cụ lại buồn! Những người đến vui cùng các cụ trong ngày Tết là ai , con cháu, họ hàng hay bằng hữu? Những người đại

diện cho các hội đoàn, văn nhân , nghệ sĩ hay các quan chức chính quyền đến chúc Tết các cụ vẫn không thể nào mang lại niềm vui cho những người đang gửi thân theo tháng ngày trong những Nursing Home!. Những người đến thăm hỏi, chúc thọ các cụ là ai ? Chúc để làm gì nữa! Hoa quả, rượu trà, bánh mứt đặt bên giường bệnh để làm gì ? Con cháu, anh em, họ hàng, giờ này ai tới, ai lui? Những lời thăm hỏi. chúc mừng trên điện thoại đã mang lại cho cụ nỗi buồn tủi thân thay niềm vui sướng đầu năm!

Gió Tết lao xao ngoài ngõ hay ở tận nơi nào ? Hương xuân phả phức trên hộp mứt ngọt ngào hay bên chén trà sen toả nồng hơi ấm? Tình xuân nơi đâu mặn nồng, trong huyết quản hay trên vành môi chót lưỡi ? Gió lạnh nơi đây giữa mùa đông mà ta vui đón Tết? Tay bắt tay, nhưng lòng không đủ ấm! Cười để vui, hay cười để quên đi chuyện cũ? Tết đến nơi đây cho ta nỗi nhớ. Bãi biển vàng , sóng nước nhấp nhô. Con đường cũ, người xưa giờ vắng bóng, bỗng một hôm gặp lại thật tình cờ. Bè bạn nơi đây giờ cũng lạnh lùng, bởi gió mùa đông hay bởi trời San Jose nắng mưa bất chợt, ướt con đường, ướt cả niềm vui! Nhưng gió xuân từ quê hương thổi lại, gió lao xao, người cũng rộn ràng...À thì ra, Tết đang về với ta, nhưng San Jose trời vẫn lạnh!

Trần Ngọc

Danh sách các trưởng góp củi cho Liên Lạc

- 1 Tr. Nguyễn Đức Tùng VA: \$200US
- 2 Tr. Lê Văn Lai CA: \$50
- 2 Tr. Nguyễn Anna Biên: \$30
- 3 Tr. Nguyễn Xuân Mộng Xóm TN Sacramento \$140
- 4 Tr. Đào Trọng Cường và Đào Thị Hoa CAN \$200 GiaKim
- 5 Tr. Hứa Kimmy CA: \$30
- 6 Tr. Đoàn Liên CA \$40
- 7 Tr. Nguyễn Chí Công CA \$20
- 8 Tr. Đỗ Q. Tuyến VA \$20
- 9 Tr. Trần Đình Thủy TX \$50
- 10 Tr. Nguyễn Tấn Hồng CAN \$200
- 11 Tr. Nguyễn Thị Tường Vy CAN \$200 CAN
- 12 Tr. Hải Nguyễn CA \$50
- 13 Tr. Nguyễn Xuân Mộng CA \$50
- 14 Một trưởng (Không rõ tên) Montreal \$30
- 15 Tr. Huan D Ngô NJ \$50
- 16 Tr. Nghiêm Văn Thạch FRA \$60
- 17 Em Tr. Huỳnh Văn Diệp FRA \$40

Tổng cộng \$1,460 (Một ngàn ba trăm sáu chục đô la)

Tiền chi phí cho LL số 59:

Ấn loát: \$650 cho 500 số

Tem thư: \$720

Bì thư \$120

Tổng cộng chi: \$1,490

TRIẾT LÝ SỐNG

(Sưu tầm trên Internet)

Một Cơ bản: Sức khỏe

Hai Chút chút: Thoải mái; Sai lầm; Thất bại

Ba Quên: Hận thù; Tuổi tác; Bệnh tật; Tồn tại bản thân

Bốn Nhớ: Người mình chịu ơn; Nguồn gốc; Kỷ niệm; Bạn thừa hàn vi

Năm Có: Hiểu biết; Tâm; Sự nghiệp; Mái nhà; Bạn tri kỷ.

Sáu Không: Quan trọng; Sợ hãi; Khuất tất; Đói đầu; Quan trọng hóa; Ganh tị

Bảy Phải: Học và Đọc; Dịch; Yêu; Văn hóa; Khẳng định mình; Bình thường hóa; Tĩnh lặng

Diễn giải:

1. Sức khỏe:- Khỏe về tinh thần, thể xác. Đó là điều cơ bản.

2. Hai Chút chút: - Thoảng, thoải mái chút chút trong khuôn phép

- Là người phải có sai lầm, thất bại chút chút, nhưng không thể để thân bại danh liệt.

3. Ba Quên:- Quên hận thù

- Quên tuổi tác, bệnh tật

- Quên tồn tại bản thân ở thế gian để quên cái tôi và sống thoải mái

4. Bốn Nhớ:- Nhớ người giúp đỡ mình, nhưng quên đi sự giúp đỡ của mình đối với người khác

- Nhớ nguồn gốc tổ tiên và quê hương

- Nhớ kỷ niệm vui buồn trải qua trong cuộc đời

- Nhớ những người bạn thừa hàn vi

5. Năm Có:- Có hiểu biết: + “Khôn cũng chết, dại cũng chết, biết thì sống”

+ Biết người, biết ta trăm trận trăm thắng

+ Biết đi – đến, tới – lui, cho – nhận

- Có cái tâm

- Có sự nghiệp

- Có mái nhà

- Có bạn tri kỷ

6. Sáu không:

- Không quan trọng: tham lam, vội vã, tức giận

- Không gánh mãi việc lớn; không giữ mãi địa vị lớn; không bám mãi uy thế lớn

- Không thu mãi tiền bạc lớn

- Không sợ hãi, không khuất tất

- Không quan trọng hóa

- Không ganh tị.

7. Bảy Phải:

- Phải có quan hệ, phải học, phải đọc để có hiểu biết

- Phải dịch: Chuyển dịch – Vận động – Vận dụng sáng tạo và linh hoạt

- Phải biết “yêu”, đó là sự thăng hoa

- Phải có văn hóa: trong quan hệ phải lịch sự, nhanh nhẹn, trí tuệ và khiêm tốn

- Phải tự khẳng định mình, tự tin, đánh giá đúng mình

- Phải tự bình thường hóa mình, hòa nhập với mọi người

- Phải tĩnh lặng: Sau một ngày làm việc vận động cần phải có những giây phút tĩnh lặng, thư giãn đầu óc để tinh thần được sáng khoái

HỘI ĐỒNG TRUNG ƯƠNG - HƯỚNG ĐẠO VIỆT NAM

Văn Phòng Hướng Đạo Trường Niên

7902 1/2 11th Street, Westminster, CA 92683

thanhuy1940@yahoo.com

Sunday, January 13, 2008

HĐTr.N Số: 01-01132008

Kính gửi: Trưởng Võ Thành Nhân, Chủ Tịch Ban

Thường Vụ

Trưởng Trần Xuân Đức, Phó Chủ Tịch Nội Vụ

Trưởng Lê Thuỳ Lan, Phó Chủ Tịch Ngoại Vụ

Trưởng Trần Hoàng Thân, Tổng Thư Ký

V/v Thông báo bổ nhiệm nhân sự phụ trách Văn Phòng Liên Lạc Hướng Đạo Trường Niên.

Thưa Trưởng,

Chiếu theo Điều 5 của Quy Ước Hướng Đạo Trường Niên Việt Nam tại Đại Hội Đồng HĐTrN Thăng Tiến 6 vào ngày 29 tháng 6 năm 1998. Tôi Đại Diện HĐTrN bổ nhiệm các chức vụ sau đây để nhằm hữu hiệu hóa các hoạt động của Văn Phòng Liên Lạc Hướng Đạo Trường Niên:

1/ Trưởng Nguyễn Tiến Minh - Phụ Tá Văn Phòng HĐTrN

2/ Trưởng Trần Gia Hòa - Thủ Quỹ

3/ Trưởng Lê Thanh Bình - Đặc Trách Báo Liên Lạc

4/ Trưởng Lê Anh Dũng - Đặc Trách Báo Chí

Kính nhờ quý Trưởng giới thiệu đến các Chi Nhánh/Miền thuộc HĐTU-HĐVN.

Chân thành cảm ơn quý Trưởng.

Thân ái bắt tay trái,

Nguyễn Thanh Huy

Đại Diện Hướng Đạo Trường Niên

Sao gửi:

- Ủy Viên Phát Triển Liên Lạc HĐTrN.

- Các Làng Bách Hợp và Xóm Trường Niên thuộc HĐTU-HĐVN.

- Bản lưu VP HĐTrN.

Đính kèm : Quy Ước HĐTrN Việt Nam (bản sao chép nguyên văn)

Rouesse Vasse ngày 4 tháng 1, 2008.

Thân gửi :

- Trưởng Chủ tịch HĐTƯ
- Trưởng Tổng Thư ký HĐTƯ

Tường trình về cuộc khủng hoảng trong Tổ chức HĐTƯ

Tôi xin tường trình cùng quý Trưởng và HĐTƯ về diễn tiến cuộc khủng hoảng trầm trọng đang xảy ra trong nội bộ Tổ chức HĐTƯ.

- Ngày 15 tháng 10, 2007, một “thư ngỏ” được một số quốc gia hội viên gửi đến các thành viên của Ủy ban Thế Giới (UBTG - World Committee) chỉ trích đường lối lãnh đạo của đương kim Tổng Thư Ký Văn phòng Thế Giới (VPTG - World Bureau) Eduardo Missoni.

(Xin nhắc lại UBND gồm 12 Ủy viên do Hội Nghị Thế Giới bầu ra, là cơ chế lãnh đạo của Tổ chức HĐTƯ).

- Ngày 17 tháng 10, Hội Hướng Đạo Hoa Kỳ gửi cho UBND một văn thư thông báo rằng Hội Hướng Đạo Hoa Kỳ đơn phương quyết định đình chỉ mọi đóng góp cho Tổ chức HĐTƯ cho đến khi nào Tổng Thư ký Eduardo Missoni được thay thế. Văn thư này do Tr. Wayne Perry, Ủy viên Quốc Tế Hướng Đạo Hoa Kỳ, ký tên. Tr. Wayne Perry cũng đồng thời là Ủy viên của UBND (nhiệm kỳ của Tr. Wayne Perry trong UBND sẽ chấm dứt trong năm 2008). Tức khắc, Hội Hướng Đạo Thụy Điển cũng tuyên bố hành động y như vậy. Tiếp theo, nhiều Hội Hướng Đạo quốc gia khác cũng công bố quyết định ngưng đóng niên liễm cho Tổ chức Thế Giới.

- Cũng vào thời điểm này, World Scout Foundation (cơ quan quyên tiền để tài trợ cho Tổ chức HĐTƯ, do Quốc vương Thụy Điển làm chủ tịch danh dự) phổ biến một văn thư đề ngày 16 tháng 10 cho biết là World Scout Foundation ngưng đóng góp khoản tài trợ hàng năm cho Tổ chức HĐTƯ cho đến khi nào UBND có biện pháp cải sửa một số vấn đề trong đường lối lãnh đạo của Tổ chức HĐTƯ.

Một số hành động đồng loạt xảy ra như vậy đã đưa Tổ chức HĐTƯ vào một cuộc khủng hoảng trầm trọng chưa từng thấy. Ngân quỹ của Tổ chức Thế Giới chỉ còn đủ để trang trải chi phí điều hành trong vòng vài tháng mà thôi, sau đó Tổ chức sẽ bị tê liệt hoàn toàn.

Ủy ban Thế Giới đã họp khẩn cấp ngày 12 tháng 11 tại Cairo, Ai Cập, để tìm một giải pháp ra khỏi cuộc khủng hoảng. Trong phiên họp hết sức gay gắt và nặng nề này, Tổng Thư ký Eduardo Missoni nhất định không chịu từ chức. UBND buộc lòng phải quyết định bãi nhiệm Tổng Thư ký và sẽ thương lượng sau về một số tiền bồi thường cho Ông Eduardo Missoni. UBND quyết định bổ nhiệm Ông Luc Panissod, đương kim Phó Tổng Thư ký đặc trách Quản trị hành chánh, xử lý thường vụ Tổng Thư ký trong khi chờ đợi tìm kiếm một Tổng Thư ký mới.

Do tình trạng tài chánh hết sức khẩn trương của Tổ chức Thế Giới, UBND yêu cầu World Scout Foundation cùng với các Hội Hướng Đạo Hoa Kỳ và Thụy Điển đồng gánh chịu các sở phí liên quan đến việc ra đi của Ông Eduardo Missoni và thủ tục lựa chọn một Tổng Thư ký mới, đồng thời yêu cầu World Scout Foundation và hai Hội Hướng Đạo Hoa Kỳ và Thụy Điển không can thiệp vào tiến trình lựa chọn Tổng Thư ký mới, để bảo đảm tính độc lập của UBND và Tổ chức HĐTƯ.

Đó là tình hình hiện nay trong nội bộ Tổ chức HĐTƯ. Công tác lựa chọn tân Tổng Thư ký sẽ phải kéo dài trong nhiều tháng. Cuộc khủng hoảng này chắc chắn sẽ để lại một dấu vết quan trọng trong đường lối sinh hoạt sau này của Tổ chức Thế Giới. Tôi sẽ thông báo tiếp cho quý Trưởng nếu có diễn biến mới tiếp theo.

Thân chào